

THE SECRET PARCHMENT

FIVE THREAT-IMITATION TECHNOLOGIES

EDITED IN AMERICA WITH PETER MOON

Gizli Parşömen - Beş Tibet İnisiyasyon Tekniği

2009 Radu Cinamar

2003 yılında Bucegi Dağları'ndaki Romanya Sfenksi'nin altında gizemli bir antik oda ortaya çıkarıldığında, Romanya ve ileri teknolojisiyle keşfin gerçekleşmesini sağlayan yeni ortakları Amerika Birleşik Devletleri için en üst düzeyde bir devlet sırrı haline geldi. Holografik teknolojiyle dolu bu olağanüstü odanın birincil sorumlu kurumu, yalnızca Romanya cumhurbaşkanına bağlı bir gizli servis birimi olan Sıfır Departmanıdır. O zamandan beri, bazı Romen ve Amerikan gruplarının bu teknolojiye erişmek ve kontrol etmek için Sıfır Departmanı'nın otoritesini zayıflatmaya yönelik sürekli ve ısrarlı bir çabası olmuştur.

Gizli Parşömen - Beş Tibet İnisiyasyon Tekniği, bu olağanüstü buluntunun ardındaki ayrıntılı siyasi entrikaları ve ayrıca bu meselelerin üstün ruhsal güçler tarafından nasıl müdahaleye maruz kaldığını anlatmaktadır; bunlardan biri, bu kitapta ortaya çıkarılan ve açıklanan eski bir Tibet el yazmasının düzenlenmiş keşfiyle ilgilidir.

Kadim el yazması tercüme edildikten sonra, Antarktika'daki gizli bir Amerikan üssünün yakınındaki buzun erimesi sonucu anten benzeri gizemli bir yapı ortaya çıkar. Bir tür kozmik şamandıra görevi gören bu yapı, hem Jüpiter'in uydusu Europa'ya hem de Transilvanya'da 1990 yılında som altından geniş tüneller arasında eski bir uygarlığın kalıntılarının ortaya çıkarıldığı bir bölgeye bağlanan bir enerji imzasına sahiptir. Uzun zaman önce Romanya'nın en büyük devlet sırrı olarak sınıflandırılan bu yer, Sıfır Departmanı ve çevresindeki entrikaların merkezi haline gelir.

Birinci Bölüm - UZAKTAN GÖRME - ABD'DE EVRİM

Bu serinin üçüncü cildi olan *Mısır Gizemi'ni* yazmaya verdiğim önemli bir aradan sonra, hem mesleki durumumdaki olağanüstü değişiklikleri hem de insanoğlunun bilgi ve varoluşunun beklenmedik bazı özelliklerini içeren bazı yeni yönleri sunmak için geri döndüm. Bunlar iki farklı şey gibi görünse de, her ikisi de tünelden Mısır'a yapılan keşif gezisinden döndükten sonra meydana gelen olayların doğal akışına entegre edilmiştir. Hatta o dönemde yaşadığım deneyimlerin ve Cezar Brad'in nezaketi sayesinde edindiğim değerli bilgilerin, hem ruhsal evrimime hem de o zamana kadar bana nispeten yabancı olan bir alana şaşırtıcı bir şekilde entegre olmama katkıda bulunduğunu söyleyebilirim.

Neredeyse iki yıldır sessiz kaldığımın farkındayım, ama okuyucudan kendimle ilgili olayların bambaşka bir hal aldığını ve tüm bu bekleyişi en azından bir noktaya kadar telafi edeceğini umduğum öngörülemeyen unsurların araya girdiğini anlamasını istiyorum. Ben sadece bu süre zarfında yaşadığım olaylar zincirini anlatacağım. Bu işin kolay kısmı. Zor olan kısım ise *Transilvanya'da Ayın Doğuşu* kitabında bahsedildiği gibi Tanrıça Machandi'den aldığım parşömende yer alan unsurları olabildiğince iyi ve doğru bir şekilde anlatmayı başarmak olacak. Repa Sundhi'den, yani Doktor Xien'den, gizli metni tercüme ettiği ve bana bazı gizli yönlerini açıkladığı sırada aldığım önemli işaretler ve gözlemlerin bana rehberlik edeceği doğrudur. Yine de, yukarıda bahsedilen çeviri ve yorumları sunma sorumluluğum göz önüne alındığında, kitabın en zor kısmının bu olduğunu düşünüyorum. Herkesin anlayış gücüne ve yakınlıklarına bağlı olarak, parşömen metninde ortaya çıkan kavramlar dikkatli okuyucular için hayatı ve hayatın hedeflerini algılamanın tamamen farklı bir yolunu açabilir.

Cezar bana, “Ne her şeyi anlatmalısın ne de bazı şeyleri belirsiz bırakmalısın,” diye öğüt verdi. “Zaten metnin belirli unsurlarını anlamak için bu açıklamaları okuyan kişinin iyi niyetli, mantıklı ve kibirlenmeme becerisine sahip olması gerekir. Bunu birçok insanda bulabileceğinizi düşünüyor musun?”

“Bu şekilde, gençlerin özellikle alıcı olacaklarını ve tanrıça tarafından verilen parşömendeki öğretilerin derin anlamını algılayacaklarını düşünüyorum” diye yanıtladım.

"Ve sana söylüyorum, bu bakış açısıyla seni büyük sürprizler bekliyor olabilir. Bu insanların çoğu dar görüşlüdür ve hatta yarım öğrenmişlerdir. Sadece manevi destekten yoksun fikirlere yöneliyorlar ve her şeyi bilimle ve onun 'kanıtlarıyla' karıştırıyorlar."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Cezar kendine özgü bir şekilde hafifçe gülümsedi.

"Bu yaş grubunu araştırmak ve seçmek için belirli programlarımız var. Gerçek kapasitelerini gösteren özel testler var ama ayrıca internette, özellikle de forumlarda arama yapabilirsin. Ana fikri edinmek için bu yeterli. Her biri diğerlerinden daha zeki görünmek istiyor, her biri bilgisiyle hayrete düşürmek istiyor, ama iş mantığı ya da ruhsal ve okült yönleri geldiğinde, çoğunluğu çaresizliklerini, gururlarını ya da kibirlerini gösteriyor."

"Biraz sert davranmıyor musun?" Utangaç bir tavırla sordum.

"Başka bir şey söylememi ister misin? Elbette hepsi aynı değil ama bu konuda göz ardı edilemeyecek istatistikler var. Sosyal sistem tek kelimeyle utanç verici ve bu onları şaşırtıyor. Şimdi bana bu konuda ne yapılması gerektiğini sormak istediğini hissediyorum, ama şimdilik bunu tartışmayacağız. Bununla birlikte, parşömen metninin onlar üzerinde bir etkisi olacağını ve bir şekilde onlara her parıldayan şeyin altın olmadığını göstereceğini umalım."

Tanrıça Machandi'den metni aldıktan ve tercüme edildikten sonra, mümkün olan en kısa sürede yayınlanmasını istedim; ama Repa Sundhi henüz doğru zaman olmadığını ve biraz daha beklemem gerektiğini söyledi. Birdenbire, şaşırtıcı bir olaylar zinciriyle, bu gizli metni ilgilenen herkese duyurma dürtüsü geldi. Bu, hayatımda meydana gelen ve varoluşumun yönelimini değiştiren büyük bir değişimden önce gerçekleşti ve bu değişimi kolaylaştırdı. Bu değişim büyük fırsatlar yaratırken, aynı zamanda özel sorumluluklar da doğurdu.

Her şey Mısır'da Giza Platosu'nun altında ve Büyük Piramit'in çok yakınında bulunan yeraltı Okült Oda'sına yaptığım keşif gezisinden döndükten birkaç gün sonra başladı. Eski bir cihazın yardımıyla gerçekleştirdiğim zaman yolculuğu deneyimlerimden dolayı hâlâ oldukça sarsılmış durumdaydım ve enerjisel etkileri hâlâ hissedebiliyordum. Beklenmedik bir şekilde Cezar, Alfa Üssü'nde birkaç gün daha kalmam ve dinlenip rahatlamam için bana tahsis

edilen odada kalmam konusunda ısrar etti. Teklifini memnuniyetle kabul ettim, çünkü bu onun etrafında daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyordu. Üsse döndüğümüzün ikinci günü General Obadea raporu doğrudan Cezar'dan almak üzere geldi. Kısa süre sonra gelişinin tek nedeninin bu olmadığı ortaya çıktı.

Ertesi gün normal geçti. Cezar ve General çoğu zaman ofiste kalırken ben üssün spor sahasında dinleniyor, temiz dağ havasını soluyor ve keşif gezisi boyunca gördüklerimi ve hissettiklerimi düşünüyordum. Bu düşüncelere kendimi o kadar kaptırmıştım ki zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ve soğuk bedenimi uyuşturana kadar havanın karardığını fark etmedim. Tam odama dönmeye hazırlanıyordum ki, görevli bir kuryenin bana doğru yaklaştığını gördüm. Yaklaşık iki metre ileride saygıyla durdu ve protokol odasına çağrıldığımı bildirdi.

“Cezar bunu senin aracılığınla mı ilettiler?” diye sordum.

“Albay Brad ve General Obadea,” diye cevap verdi gözünü kırpmadan.

Başımı olumlu anlamda salladım. Özel eylem ve konuşma kuralları olan özel bir statüye sahip gizli bir tesiste olduğumu unutmuşum.

“General mi?” Şaşırarak sordum. “Sebebinin ne olduğunu biliyor musun acaba?”

“Hiçbir fikrim yok efendim.”

Kuryenin eşliğinde protokol odasının bulunduğu binaya doğru yola çıktım. Oraya yaklaştıkça açıklanamaz bir heyecan duygusunun beni ele geçirdiğini daha fazla hissediyordum. Sanki düşüncelerim artık zihnimde kesin bir şekil almıyordu.

Şık salona girdiğimde Cezar beni karşıladı ve gülümseyerek kendimi iyi hissedip hissetmediğimi sordu. Olumlu bir cevap mırıldanarak, General Obadea'nın bir dosyayı incelediği odanın ortasındaki masaya yöneldim. Kendinden yaşça büyük insanların karşısında ne olup bittiğini bilmeyen küçük, ürkek ve korkak bir çocuk gibi hissederek, beni oturmaya davet eden General ile el sıkıştım. İri, güçlü, ciddi ve sert General Obadea'nın insanlar üzerinde büyük bir etkisi vardı. Cezar'ın sakinleştirici etkisi olmasaydı, oradan aceleyle kaçardım. Generalin dürüst bir insan olduğunu, kendini bu

ülkenin iyiliğine adanmış ve özveriyle dolu olduğunu bilmeme rağmen, yine de onun huzurunda biraz çekingen hissettim.

Daha fazla uzatmadan benimle doğrudan konuştu.

“Radu, anladığım kadarıyla keşif gezisi sana iyi gelmiş, fiziksel ve psikolojik zorluklarını başarıyla atlattın. Cezar beni ayrıntılı olarak bilgilendirdi ve bilmeni isterim ki zaman yolculuğunda gördüklerin bizi çok ilgilendiriyor. Bu bizim için bir yenilik değil, ama her türlü ekstra bilgi memnuniyetle karşılanır. Bu konuyu daha detaylı görüşeceğiz.”

General Obadea birkaç dakika durdu, sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi gözlerini yere indirdi. Kısa kesilmiş gri saçlarına, gür kaşlarına, güçlü hatlara sahip yüzüne ve büyük bir karakter gücü gösteren belirgin çenesine saygıyla baktım. Tüm varlığında, bir kısmını zaten bildiğim, uzun yıllar süren zorlu sınavların, savaşların ve sürekli çabaların deneyimi hissediliyordu. Tüm bunlar onu yıkmamış, aksine daha da güçlendirmişti. İlişkileri ve bağlantıları artık her zamankinden daha güçlüydü ve siyasi alanla da doğrudan bağlantılıydı.

Onun güçlü sesiyle irkildim.

“Mevcut durumda Cezar, açıkçası bazı çekincelerle kabul ettiğim bir teklifte bulundu. Ama bunca yıldır bizimle birlikte olmanız ve yayınladığınız kitaplarda koşullarımıza saygı göstermeniz, ayrıca Cezar'ın sizde fark ettiği bazı yeteneklerin varlığı beni kabul etmeye ikna etti. Her neyse, bu benzersiz bir durum, tüm sorumluluğunu üstlendiğim bir istisna.”

Zihnimde bir fikir şekillenmeye başlasa da, bunun ne hakkında olduğu konusunda hala hiçbir fikrim yoktu.

"Yaptığımız teklif sizin Sıfır Departmanı'nın saflarına katılmanızdır. Eğer kabul ederseniz, bu noktadan itibaren geçerli olacak. İstisnai olarak, sivil olarak dahil edileceksiniz, ama pozisyonunuz her şeyden önce gelecek."

Doğru iz üzerindeydim. Eski ve dile getirilmemiş bir arzuyla desteklenen sezgilerim gerçek olmuştu. O an gerçek dışı ve bir o kadar da tatmin edici görünüyordu. General Obadea'nın varlığının dayattığı biraz ciddi çerçevenin dışına çıkmamak için sevincimi gizlemeyi zorlukla başararak hemen kabul ettim ve gelecekteki faaliyetlerimi sordum. Cezar bana birkaç ayrıntı verdi.

“Departmanımızın başlatmak ve geliştirmek istediği bazı alanlar var. Bu

nedenle Amerikalılarla işbirliğinden yararlanıyoruz ve sizin göreviniz, prensip olarak, faaliyet alanı 'sınır çizgisi' ya da gerçek ile gerçek olmayan arasındaki çizgide olan bölümü koordine etmek olacaktır. Halkımızın buna ihtiyacı var çünkü son zamanlarda kendimizi daha çok taktiksel ve idari etkinliklere yönlendiriyoruz. Bu hız, yaptığımız keşifler tarafından dayatıldı.”

Birden endişelendim çünkü böyle bir faaliyete hazır olmayabileceğimi düşündüm. Bölümdeki bu rolün önemini anlıyordum ama bunu koordine edecek kişinin ben olduğum fikrine alışmak daha zordu. İçimdeki tedirginliği gören General Obadea benimle nezaketle konuştu.

“Cezar'ın önerisine başlangıçta benim de şüpheyle yaklaştığımı söylemiştim. Ancak böyle bir pozisyonda, alanında yetkin olsa da dışarıdan bir kişiyi göze alamayız. Durum çok hassas ve temkinli olmak zorundayız. Ajans personeli bir yana, bir 'alacakaranlık' bölümünün koordinasyonu çok sayıda gizli unsura erişimi gerektiriyor. Cezar şu anki pozisyonu itibariyle artık bu özel faaliyetle ilgilenemez.”

General kısa bir süre durakladı ve merakla bana baktı.

“Anladığım kadarıyla bu alan hakkında çok şey öğrenmişsiniz ve özel bir ilginiz var. Bir de Doktor Xien ve Tanrıça Machandi ile olan özel bağlantılarınız var. Benim için bile çok net olmayan bir şekilde, sürekli olarak bize doğru itildiniz. Cezar'ın da burada önemli bir katkısı var.”

Kendimi daha rahat ve önümde beliren geleceğe daha güvenli hissediyordum. Sonuçta her şeyin bir başlangıcı olmalıydı.

“Merak etme. Bazı özel kurslar alacaksınız,” diye devam etti General. “Cezar'la birlikte durumu analiz ettik ve burada yerine getirmeniz gereken görevlerle ilgili olarak sizi eğitecek. Yine de, şu andan itibaren gizli servislere ve hatta özel departmanımıza özgü bazı yükümlülükleriniz olduğunu anlamalısınız. İyi düşünün, çünkü reddetmek için hâlâ zamanınız var.”

Başımı salladım, görevi kabul etmeye kararlıydım. Böyle bir faaliyetin doğasında var olan bazı kurallar tarafından kısıtlanmış hissetmek için olağanüstü öneme sahip çok fazla şey görmüştüm. Bunun dışında, daha sonra Cezar'dan öğrendiğim gibi, sosyal durumumun beni bağlamadığı gerçeği

General'in kararında çok ağır basmıştı. Evli olmadığım ve başka bir aile

yükümlülüğüm bulunmadığı için, en başından itibaren önemli bir kabul varlığıyla başladım.

Daha sonra birkaç özel prosedür izlendi. Maksimum gizlilik sözleşmesi imzaladım ve Sıfır Departmanı'nın benim için daha az bilinen müdürlüklerine başlatıldım. Genellikle adaylar bir dizi çok zor fiziksel ve psikolojik teste tabi tutulurlar. Seçilenler daha sonra üç aylık özel bir eğitime tabi tutulur ve ardından sahada son değerlendirme yapılır.

Cezar bana, “Sonunda adaylardan hiçbirinin uygun olmadığı durumlar oldu,” diye itiraf etti. “Genellikle birkaç yüz kişi başvuruyor. Testlerden sonra sadece kırk kişi kalıyor; değerlendirmede ise en fazla iki ya da üç kişi geçiyor. Çoğu zaman sadece bir kişi kalıyor; ve bazı seçimlerde, dediğim gibi, bir kişi bile kalmıyor.”

Teknik departman görevlileri çok iyi eğitilmiş olmalı. Bucegi Dağları'nda yapılan keşiften sonra Cezar kabul koşullarını çok daha sertleştirdi. Bunun nedeni özel kuvvetlerden buraya gönderilen Amerikan askerleriyle aynı eğitim seviyesinde olmak değil, daha çok üç tünelde gerçekleşebilecek keşiflerin sorunlarıyla ve öngörülemeyen koşullarıyla baş edebilmektir. Bu yoğun profesyonel eğitim, Romanya topraklarındaki diğer operasyon türleri için de geçerliydi. Ancak sonunda kabul edilen adaylar, yalnızca kabul edildikten sonra Sıfır Departmanının bir parçası olacaklarını öğrendiler ve daha sonra ayrı formaliteleri yerine getirdiler.

Birkaç hafta boyunca üssün ritmine alıştım ve oldukça yoğundu. Orada gerçekleşen ana faaliyetleri veya mekânın iç yapısını anlatma iznine sahip olmadığımı söylemeye gerek yok. Sadece bana farklı uzmanlık grupları oluşturacağım çalışma salonunun gösterildiğini söyleyeceğim. Aslında böyle iki salon vardı. Ancak bunlardan biri farklı bir bölme düzenine sahipti. İlk başta ne olduğunu anlamamıştım ama Cezar bana oldukça hızlı bir şekilde açıkladı.

“General Obadea ile uzaktan görüntüleme, yani uzaktan 'görme' yeteneği konusunda uzmanlaşmış bir grup kurmak için anlaştım. Bu alanda uzmanlardan oluşan kendi ekibimizi oluşturmamız gerekiyor ve sen de bu faaliyeti başlatacak ve yöneteceksin. Bu hedefe ulaşmak çok önemli.”

Sıfır Departmanında işe alınmam şekillenmeye başlamış gibi görünüyordu. Şimdiye kadar uzaktan görüntüleme hakkında sadece birkaç referans okumuştum ve konuyu daha derinlemesine araştırmamıştım.

“Bilmiyorum. Bilgiye ihtiyacım var. Zamana ihtiyacım var,” dedim.

“Anladığım kadarıyla departmanda bu işten sorumlu olacak tek kişi benim.”

Cezar kararlılıkla, “Evet,” diye cevap verdi. "Bununla birlikte, Amerika Birleşik Devletleri'nde yoğun bir uzmanlık kursuna gideceksin. Amerikalıların, aralarında bizimkinin de bulunduğu bazı ülkelerin gizli servislerine gönderdiği, uzaktan görme alanında ayrıntılı bir eğitim verilmesini öngören bir teklif var. Nezaketlerinin ne sakladığından pek emin değiliz ama bu fırsatı kullanabiliriz. Eğer Projeksiyon Odası olmasaydı, bizi arayacaklarını hiç sanmıyorum.”

Olaylar hızla ilerledi ve sözleşmenin imzalanmasından yaklaşık bir buçuk ay sonra Cezar bana birkaç gün içinde yoğun bir hazırlık kursu için yola çıkacağımı duyurdu. Bu arada ben de kendim için konuyla ilgili ciddi bir belge arayışına girdim. Ne yazık ki, uzaktan görme konusunda internette bulduklarım konunun sadece yüzeyine dokunuyordu. Çok geçmeden, bu duyular dışı yeteneğin gizemlerinin derinliklerine inmek için farklı kurslarda veya özel makalelerde sunulan unsurların yeterli olmadığını, son derece yetkin bir pratik rehberliğe ihtiyaç olduğunu fark ettim. Belki de Amerikalılar tarafından önerilen yoğun eğitimin amacı tam da buydu. Basit bir mantıkla, eğer bu girişim sekiz ülkenin gizli ve ulusal güvenlik servislerini içeriyorsa, bu eğitimin herkesin erişebildiği uzaktan görüntülemeyle ilgili genel olarak dolaşımda olan kavramlardan çok daha fazlasını içereceği rahatlıkla varsayılabilir.

İkinci olarak, bu kurs, hala doldurulması gereken birçok boşluğumun olduğu özel ajanslar dünyasındaki bağlantılarımı ve bilgimi zenginleştirecekti. Kendimi bu alanda tamamen sıra dışı bir vaka olarak buldum çünkü durumum Cezar'ı gülmekten kırıp geçirdi.

“Bu kadar az deneyimi olup da bu kursa katılabilecek başka bir gizli servis ajanı olduğunu sanmıyorum! Orada birçok ünlü askeri şahsiyetle tanışacaksın ve büyük olasılıkla bazı tartışmalar yapacaksın ama Bucegi Dağları'ndaki keşifle ilgili konu kapalı kalmalı.”

Başlangıçta, departman Teğmen Nicoară'yı göndermek istedi, ama kendisi ülke topraklarındaki taktik operasyonlardan sorumluydu ve bu açıdan üsteki varlığı vazgeçilmezdi. Biraz gergin olmama ve bir bakıma aslanın inine girdiğimi düşünmeme rağmen, yine de kendime güveniyordum ve bekleyebileceğim olası bağlamsal “baskılara” dayanabilecek kadar kendime

hakim olduğumu hissediyordum. Amerikalılar tarafından açılan bu fırsatın avantajı, gizli servislerin istedikleri ajanları gönderebilmeleri idi. Buna rağmen Cezar bana Amerikalıların benim gönderilmemle ilgili bazı soru işaretleri ve kaşlarını kaldırdıklarını çünkü bu seçimi anlamadıklarını ve farklı bir sızmadan şüphelendiklerini söyledi. General Obadea burada araya girdi çünkü Amerikalı program direktörü General Roddey ile iyi arkadaşı. 2004 yılında, Bucegi Dağları'ndaki keşfi takip eden ilk aylardan sonra, Romanya tarafındaki Amerikan işbirlikçilerinden biri olmuş ve dürüst ve makul bir adam olduğunu kanıtlamıştı. O döneme damgasını vuran panik havasında, aceleyle verilecek herhangi bir karar her iki ülkeyi de kaosa sürükleyebilecek, geri dönüşü olmayan sonuçlar doğurabilecek eylemlere yol açabilirdi. Benimle ilgili sorular ortaya çıktıktan sonra General Obadea mevkidaşı ile kısa bir telefon görüşmesi yaptı ve sonuçta bu özel eğitime katılma iznini aldım.

Ayrılmadan önce, departmandaki eğitimime paralel olarak Cezar ve General Obadea'dan özel bir eğitim de aldım. Bu, bazı devlet sırları ve karşı istihbarat kurumlarının etkileşimiyle ilgili hususların yanı sıra, malum nedenlerden dolayı burada açıklayamayacağım bazı iletişim direktifleriyle ilgiliydi. Okuyucu bu nedenle hayal kırıklığına uğramamalıdır. Zaman geçtikçe, Bucegi Dağları'ndaki keşfin tam yerini açıklayamamamla ilgili olarak bana yöneltilen suçlamalar hakkında bilgilendirildim. İlk ciltte belirtilenlerden sonra, bu tür suçlamaların çocukça bile görüldüğünü düşünüyorum. Böyle bir durumda okuyucu, toplumumuzun artık gizli servislere ihtiyacı olmadığını, büyük güçlerle işbirliğinde engellere gerek olmadığını, insanların evrendeki diğer uygarlıkların üyelerini kollarını açarak kabul edebileceğini ve bu tür keşiflerin her an herkese açık bir müze haline gelmesi gerektiğini düşünebilir.

İnsanlık için büyük önem taşıyan gelişmelere gösterilen direncin yanı sıra - ki burada sadece Projeksiyon Odası'ndan değil, aynı zamanda üç yeraltı tüneline de bahsediyorum - tam tersi bir akımı, iyiliği ve halkı bilgilendirmeyi savunan güçlü bir hizip olduğunu da açıklamıştım; ama bu bilgilendirme o anki duruma uygun ve adil bir şekilde yapılmalıdır. Bu tür karmaşık durumları basitlikle değerlendirmek zekaya hiçbir fayda sağlamaz ve sabırsız ve kibirli kişileri daha derin bir bilgiden yoksun bırakır. Yine de dikkatli okuyucunun, son derece önemli bilgileri açıklamama izin vermeyen nedenleri doğru bir şekilde anlayacağından ve bu konudaki ucuz gözlemlerin ve olağanüstü sonuçların ağına düşmeyeceğinden eminim. Bazı şeyler

söylenbilir ve diğerleri söylenemez, en azından şimdilik; ama açıklanabilecek olanlardan bile hükümetin çıkarları ve toplum üzerindeki öngörülemeyen etkileri nedeniyle sadece kısmen bahsedilmektedir. Karar verme faktörlerine dayanarak, bunların hafife alınamayacak ve alınmaması gereken çok hassas konular olduğunu anlıyorum.

Gizli servislerde büyümem oldukça hızlı oldu çünkü Cezar'ın bana anlattıklarından ve parçası olduğum saldırılardan söz konusu sorunlara zaten aşınaydım. Bu gizli faaliyetin nispeten küçük çerçevesindeki “devralmam” sorunsuz bir şekilde gerçekleşti ve kısa bir süre sonra Sıfır Departmanının çalışma şemasına mükemmel bir şekilde entegre olduğumu hissettim. Böylece, görevimin önemi ve yeniliğinin verdiği heyecanla, ABD'deki eğitimimin başlangıcına mümkün olduğunca iyi hazırlanmak için uzaktan görüntüleme duyu dışı kapasitemin yoğun bir dokümantasyonunu yapmak için hiç zaman kaybetmedim.

Sıfır Departmanı'nın yapısına entegre olana kadar, uzaktan görüntülemenin “uzaktan görme”, yani normal duyularımızın algılayamadığı yerleri görme süreci anlamına geldiğini genel olarak biliyordum. Konuyu incelemeye başladıktan sonra, daha en başından bu paranormal kapasitenin sadece “uzayda görme” değil, aynı zamanda “zamanda görme” anlamına da geldiğini fark ettim. Bir şekilde inisiye olmuş ve birçok ezoterik kavrama aşına biri olarak, bu fenomenin neye dayandığını ve normal duyularımızın sınırlarını aşmanın nasıl mümkün olduğunu anlamak nispeten kolaydı. Aynı zamanda, bu alanın askeri operasyonlarda ve gizli servislerde hayati önem taşıdığını da çabucak anladım. Düşmanın çok gizli bir üssünün nerede olduğunu bilmek faydalıdır ve rakibin gizli silahlarını önceden bilmek rahatlatıcıdır. Bu teknikler aynı zamanda gizli planlara sahip olan bazı kişilerin yerlerini öğrenmek için de gereklidir. Operasyonların kapsamı elbette büyük ölçüde genişletilebilir.

Cezar bana “Amerikalılar bu alanı yoğun bir şekilde geliştirdiler ve General Obadea'dan öğrendiğim kadarıyla olağanüstü sonuçlar elde ettiler” dedi.

“Başlangıçta Ruslar yetmişli yıllarda bu araştırmada yüksek bir seviyeye ulaşmışlardı. İşte o dönemlerde ABD, güvenlik ağlarının Rus casusluğu tarafından ihlal edildiğini düşündükleri özel olayda tamamen gafil avlanmıştı. Aslında durum tamamen farklıydı. Karşı istihbarat, Rusların bulduklarının doğrudan aktif bir casusluğun sonucu olmadığını, paranormal

bir doğaya sahip olduğunu kanıtladı; böylece Rus 'yoldaşların' çalışmalarının bu alanda zaten oldukça ileri olduğunu fark ettiler. Sadece Rusların en büyük sırlarını öğrenebilecekleri süreci kontrol edemedikleri için değil, aynı zamanda karşı koymaya nereden başlayacakları konusunda hiçbir fikirleri olmadığı için de çok korktular.”

Yine de Amerikalılar hızla harekete geçti. Cezar bana bir eğitim tesisi kurulduğunu ve “uzaktan izleme” olarak adlandırdıkları şeyle ilgili ilk protokollerin ya da aşamaların tasarlandığını söyledi. Araştırmayı başlatan ekipteki insanların, uzaktan görüntüleme meydana gelen algılama sürecinin temelini yavaş yavaş anlamak için insan deneklerle yüzlerce hatta binlerce deney yapmalarını çok ilginç buldum. Uzayda ve hatta zamanda çok uzakta olan önerilen bir hedef üzerinde ilgili zekanın tespit edilebileceği değiştirilmiş bir bilinç durumuna girmek için sıkı bir eğitimin gerekli olduğunu anladılar.

Bu algı aslında bizim üç boyutlu alanımızla hiçbir bağlantısı olmayan bir tür enerjisel bilginin doğru yorumlanması anlamına gelmektedir. İçinde yaşadığımız fiziksel uzaydan daha üstün bir uzayda ya da seviyede, alışkın olduğumuz üç boyuttan daha fazla uzamsal boyuta sahip bir seviyede var olan enerjisel bilgi “dalga” türleri olarak değerlendirebileceğimiz şeylerle iletilir. Amerikalılar bu sonuca vardıklarında, bu şekilde toplanan bilginin kullanılabilirliği süreci anlamak onlar için nispeten basitti. Zorluk sadece, fiziksel seviyeden daha üst bir seviyeden gelen ama farkında olmasak bile yine de her saniye bağlı olduğumuz herhangi bir durum ya da bilgi formunun doğru bir şekilde çözülmesinde ortaya çıkmaktadır. Bunun nasıl mümkün olduğunu çok iyi anlamadığımı itiraf etmeliyim ama Cezar'ın bunu açıklığa kavuşturacağını umuyordum. Fırsat çok çabuk geldi çünkü o dönemde her gün üste buluşuyorduk.

“İnsanın fiziksel maddi bedenden daha fazlası olduğunu zaten biliyorsun,” dedi, ”ama bunun dışında insanın ne olduğunu sıradan bir insan için söylemek zor. Eğer sadece et ve kandan ibaret olsaydık, hayatta çok büyük beklentilerimiz ya da iyi tanımlanmış bir hedefimiz olmazdı, ama varlığımız çok daha karmaşık ve aynı anda evrenin çeşitli seviyelerinde, daha doğrusu Yaratılış'ta var oluyor.”

“Biraz araştırma yaptım ve artan titreşim frekansları sırasına göre varoluşun üç ana seviyesini öğrendim: fiziksel seviye, astral seviye ve nedensel seviye,” dedim, “ama sen de bana bundan bahsettin.”

Cezar başını onaylarcasına sallayarak devam etti.

“Evet, Yaratılışın üç temel boyutunun her biri kendileri için tipik olan genel bir titreşim frekansına sahiptir. Daha doğrusu, bir tür radyo skalası gibi bir titreşim frekansı dizisi. Fiziksel, astral ve nedensel boyutlar birlikte okültistlerin Makrokozmos dedikleri şeyi, yani Yaratılışın kendisini oluştururlar.”

“Radyo skalası ile ilginç bir karşılaştırma,” diye fark ettim. “Bu bana Makrokozmos yapı hakkında daha net bir görüntü veriyor.”

“Eğer kişi kendi içinde ilgili frekansları geliştirirse, bu titreşim frekanslarından herhangi birine erişebilir. Bu, radyonuzun frekans bandında elinizin altında bulunan birçok radyo istasyonundan belirli bir radyo istasyonunu dinlemeye çalışmak gibidir. Yani insanın içinde olanla dışında olan arasında kesin bir ilişki vardır.”

Elinor'un kütüphanesindeki kitaplar sayesinde bu alanda bilgi sahibi olduğum için nispeten tanıdık bir bölgedeydim.

“Biliyorum,” dedim. “Yazışmalar Hermes Trismegistus'a atfedilen ünlü Zümrüt Tablet'te sentezlenmiştir. Yukarıda, makrokozmos seviyede olan şey, aşağıda, mikrokozmos seviyede, yani insan seviyesinde de bulunmalıdır.”

“Mikrokozmostan söz ettiğimde, yalnızca fiziksel bedeni değil, bununla eşzamanlı olarak var olan süptil nitelikteki diğer yapıları da kastediyorum ve bu da astral ve nedensel bedeni de dikkate aldığım anlamına geliyor. Sanırım bunu iyi anlıyorsun.”

Başımı onaylarcasına salladım.

“Aynı şekilde, Makrokozmos hakkında konuştuğumda, hem bilim insanlarının tanımladığı şekliyle fiziksel evreni veya kozmosu hem de astral ve nedensel evreni kastediyorum. Makrokozmos ve mikrokozmos arasındaki ilişkilere zaten aşina olduğumu görüyorum. Bu çok iyi bir şey. Bazıları tüm Yaratılışın insanda bir mikrokozmos olarak bulunduğu söylendiğinde bunun bir metafor olduğunu düşünür, ama bu metafor büyük bir gerçeği ifade eder çünkü artık üç bedeni, fiziksel, astral ve nedensel bedeni içeren insan varlığının mikrokozmosunun minyatür haldeki Makrokozmos olduğunu biliyorsunuz. Bu, Makrokozmos'ta olan her şeyin insanın mikrokozmosunda da olması anlamında çok kesin bir karşılıklılıkla ilgilidir.”

"Anlıyorum; ama bu karşılıklılık geçmişte bana bahsettiğin insanın ruhsal özü için de geçerli mi? Eğer insanın bir benliği varsa ve böyle bir karşılıklılık varsa, bu Makrokozmos için daha küçük ve daha büyük olmak üzere iki tür benlik olduğu anlamına mı gelir?"

Cezar yüksek sesle güldü.

"Hayır, tabii ki hayır. Ama şunu bilmelisin ki Makrokozmos'un özü aslında Tanrı'nın benliğidir. Okültistler buna her şeyi bilen, her şeye gücü yeten ve ebedi ruh derler ki bu aslında Tanrı'nın nihai özüdür. Bu öz aynı zamanda her insanın içinde 'ilahi bir kıvılcım' gibi mevcuttur. Ve insan bunun mümkün olduğunu söyleyemese ve buna inanmasa bile, yine de ebedi olan ilahi bir doğaya sahiptir."

Artık bu meseleyi çözmüş olmama rağmen, açıklığa kavuşturulması gereken başka meseleler de vardı. Konuşmadan önce biraz düşündüm.

"Makrokozmos'ta üç boyutun nasıl farklılaştığını tam olarak anlayamıyorum. Aralarında bir sınır var mı? Benim fikrim, bir temsil olarak, farklı kalınlıklarda üst üste binen katmanlar gibi oldukları yönünde. İlk olarak, tabanda fiziksel olan; sonra ortada astral olan; ve sonra da en rafine olan nedensel olan var. Bununla birlikte, bunun yalnızca zihnin bir temsili olmadığını söyleyebilirim. Bu açıdan işler gerçekten nasıl yürüyor?"

"Her şeyden önce, Makrokozmosu oluşturan üç evrenin (fiziksel, astral ve nedensel) eşzamanlı olarak var olduğunu ve bunların insan olan mikrokozmostaki karşılıklarıyla yakından ilişkili olduğunu kabul etmelisin. İnsan seviyesinde olup da Makrokozmos'ta belli bir seviyede karşılığı olmayan bir tezahürden söz edemeyiz. Örneğin, duygular insanı bilse de bilmese de astral evrene bağlar. Fiziksel yanı onu çevremizde ya da teleskopla baktığımızda fark edebileceğimiz fiziksel evrene bağlar. Aynı şekilde, nedensel evren de fikirler dünyasıyla yakın ilişki içindedir. Bu evren çok süptil olduğu için çevremizde anlaşılması ve algılanması daha zor olsa bile, ezoterik bir terim olan 'nedensel beden' aracılığıyla her insanda mevcuttur."

"Ancak çoğu insanın astral ve nedensel bedeninin varlığı hakkında hiçbir fikri yoktur," dedim. "Neredeyse hepimiz gördüğümüz ve hissettiğimiz fiziksel bedenlerimize odaklanıyoruz."

“Bu doğru çünkü insanın diğere iki görünmez bedenle, astral ve nedensel bedenle olan eylemi, bu temel dünyalardaki bilincini ne ölçüde uyandırdığıyla yakından ilişkilidir. Genellikle insan yalnızca fiziksel beden seviyesinde, neredeyse içgüdüsel olarak yaşamakla yetinir. Ancak insan astral dünyanın yeterince bilincine varırsa, o zaman bu boyutta daha fazla tezahür edebilir ve tıpkı fiziksel dünyada yaptığı gibi tam bir farkındalık içinde hareket eder.”

Hâlâ biraz şaşkınlık içindeydim.

“Eğer içimizde her şey varsa, eğer varlığımızda bu enerjisel yapılar veya temel bedenler varsa, o zaman neden fiziksel bedenimizin farkında olduğumuz gibi bunların da farkında değiliz?” diye sordum.

“Bilincin bu iki süptil bedenden birindeyken, astral ya da nedensel bedendeysen, o beden varlığının tamamen farkında olduğundan emin olabilirsiniz.”

Cezar küçük bir ara verdi, gözlerini bana dikti.

“Söylesene, uyurken ya da rüya görürken fiziksel bir bedene sahip olduğunun farkında mısın?”

“Hayır,” diye yanıtladım, az sonra ne olacağını hayal ederek. Açıklama hemen geldi.

”Uyuduğun o anlarda, fiziksel beden yatakta dinlenirken astral bedenle yaşadığını ve hareket ettiğini söyleyebilirsin. Var olduğu açık olmasına rağmen, o anda bunun farkında değilsin. Uyandığında da durum aynıdır.

Fiziksel bedeninin farkına varırsın ama artık astral bedeninin bilincinde değilsindir. Bu, bir sonraki aşamada, bilincin daha geniş bir bilgi alanını içine alabilmesi için yeterli bir arınma eğitimi ihtiyacı olduğunu gösterir ki bu da bir bakıma genişlemeye benzer. Bedeninin ve içinde yaşadığın fiziksel dünyada nasıl hareket edebileceğinin farkında olmaktan zorluk çekmiyorsan, astral ve nedensel dünyada işler farklıdır. Bunları algılamayı ve anlamayı başarabilmek için çaba sarf etmelisin ki daha sonra bunların tam farkındalığı içinde hareket edebilesin. Normal algı için görünmez olan araçlarının mümkün olduğunca yükseltilmesi ve arındırılması gerekir.”

“Hangi 'araçlardan' bahsediyorsunuz?” Şaşkınlıkla sordum.

”Bu, ezoterik ve ruhani literatürde kullanılan özel bir terminolojidir. Fiziksel beden, içinde bulunduğu fiziksel dünyada hareket edebilmek için bilincinin emrinde olan bir 'araçtır'. Aynı şekilde, astral beden de astral dünyada hareket etmene yardımcı olan bir 'araçtır'. Elbette, nedensel beden nedensel dünyayı bilmene ve o dünyada hareket etmene yardımcı olan çok özel bir 'araçtır'.

Bunu sana zaten anlatmıştım."

Biraz düşünmeye devam ettim. Her şey bana oldukça açık görünüyordu, ancak yine de her varoluşunda yukarıda bahsedilen üç bedenle doğduğu için insanın evriminin nerede ve nasıl ortaya çıktığını merak ediyordum. Cezar'a bunu sordum ve o da bu tartışmanın gidişatından memnun olduğu için hafifçe gülümseyerek cevap verdi.

“Yapısal olarak konuşursak, fiziksel beden bir varoluştan diğerine aynı kalır, yani kendini temelde değiştiremez. Demek istediğim, eğer şu anda bilinen insan görünümüne sahipseniz, bir sonraki yaşamınızda tamamen farklı bir şekilde doğmayacaksınız. Yani, insan bedeninin formuyla ilişkili olarak bir tuhaflik olmayacaksınız. Kişisel karma ve genetik bilgi sizi fiziksel seviyede insan formunun aynı yapısına doğru yönlendirecektir. Bununla birlikte, değiştirilen şey varlığın süptil yapıları, yani astral araç ve nedensel yapıdır. Aslında bir yaşamdan diğerine az ya da çok evrim geçirenler bunlardır ve özünde, sonraki varoluşlarınızın özelliklerini tanımlayacak olan ana vektörler bunların içinde şifrelenmiştir. Bildiğin gibi, elbette bu vektörler bir önceki varoluşta nasıl davrandığına bağlıdır.”

Bu tartışma temel bir unsuru açıklığa kavuşturdu: Makrokozmos'ta, yani bizi görünür ya da görünmez bir şekilde çevreleyen her şeyde bulunan hiçbir şey, varlığımız olan mikrokozmos'tan eksik değildir. Ama Makrokozmos her zaman aktif olmasına rağmen, bu unsurların “uykuda” haliyle karşı karşıya kalırız. İşte bu nedenle mikrokozmosumuzda gizil durumda olanı uyandırmak çok önemlidir, çünkü bu şekilde Makrokozmos'u tam olarak anlayabiliriz. Her insan Makrokozmos'ta ve Tanrı'da var olanın bir kısmını içerdiğinden, bu bize Tanrı'nın Yaratılışında başardığı şeyi bir dereceye kadar başarıma imkanı verir. Cezar bu konuyu benim için takdire değer bir şekilde açıklığa kavuşturdu.

“İnsanın, Tanrı'nın Yaratılışında, yani Makrokozmos'ta başardığı şeyi orantılı olarak başarabileceği gerçeği, İncil'de yazılanlarla, yani insanın Tanrı'nın

kendi suretinde ve benzerliğinde yaratılmış olmasıyla ilişkilidir. Bu hususun derin önemi, Makrokozmos'ta bulunan her şeyin aynı zamanda insanın mikrokozmosunda da bulunduğu gerçeğine bağlıdır. Tüm bunları sana anlatıyorum çünkü varlığında her şeyin olduğunun farkında olmalısın, ama bu her şey henüz uyanmadı. Ancak emin ol ki, tutarlı çabaların yavaş yavaş varlığında gizli olanın ortaya çıkmasını sağlayacak ve o zaman insanlar arasında var olan farklılıkların aslında her bir insanın mikrokozmosunda var olanın ne ölçüde uyandırıldığına bağlı olduğunu anlayacaksın."

Cezar'ın söylediklerini dikkatle dinledim ve sonunda birkaç ana fikir sentezledim. Her şeyden önce biz karmaşık bir bütünüz, gerçek bir minyatür kozmosuz, mikrokozmos kelimesi de bunu ifade ediyor. Ayrıca hepimizin içinde bulunduğu mikrokozmosun aynı zamanda Makrokozmosun, yani Yaratılışın, bütünleşik bir parçası olduğumuz Büyük Bütünün minyatür bir kopyası olduğunu da anladım. Bu bütünün dışında olmak, daha doğrusu bizi Makrokozmos'tan ayırmak söz konusu bile olamaz. Bütünün, Makrokozmosun içinde kucaklanıp yer almamız ve bunun aynı anda fiziksel seviyede ya da Yaratılışın diğer süptil seviyelerinde var olan her varlığın mikrokozmosuna yansması anlaşılabilir bir gizemdir. Örneğin, meleklerin ya da diğer ilahların içlerinde Her Şey'in olmadığını düşünmek garip olurdu. Cezar'ın da belirttiği gibi, bir varlığı diğerinden ayıran şey, o varlığın Yaratılış'ta özellikle kendisi için olan bir şeye karşı belirli bir "yakınlık" ya da eğilim duymasını sağlayan bir tür enerjinin ya da diğerinin baskınlığıdır.

İyi dostumun bana açıkladıkları üzerinde bu şekilde meditasyon yaparken, Makrokozmos'un varlığımızın mikrokozmosuna orantılı olarak yansıdığı gerçeğini daha da derinden anladım. Neredeyse tüm ezoterik metinler bunun anlaşılmasını bekler ama bunu tam olarak ifade etmez. Ana fikir, ruhsal tekamül yoluyla insanın, belirli inisiyasyon yöntemleri veya teknikleri kullanarak varlığının mikrokozmosunda gizli bir halde bulunan enerjisel kaynaklara erişebileceğidir. Bu, zaman içinde, büyük Makrokozmosik enerjilerle yakınlık yoluyla devasa güçler kazanma olasılığını belirler. Dolayısıyla bu gerçeğin kendisi, varlığımızın mikrokozmosunda karşılık gelen güç ve enerji kaynaklarının uyandırılmasının doğrudan bir sonucudur. Ve yine de, bu süreç tam olarak anlaşılmazsa, tamamen hatalı fikirlere yol açabilir. Cezar olağanüstü inceliğiyle bu hususu örnek bir şekilde ortaya koydu:

"Bazıları Makrokozmos'tan gelen ilgili güç kaynaklarını evrimleştirip

uyandırarak, onun üstatları, yani Tanrı olabileceklerini bile hayal edebilirler. Gerçek şu ki, bu enerjileri ne kadar evrimleştirirsek evrimleştirilelim ve yükseltirsek yükseltelim, maksimuma ulaşırsak bile, asla Tanrı'ya eşit olduğumuzu söyleyemeyiz. Bu sadece Lucifer'in muazzam aptallığıyla düşünebileceği bir bunamadır. Bu nedenle, Makrokozmos ile insanın ya da Makrokozmos'taki herhangi bir varlığın mikrokozmosu arasındaki bu analojinin eşitliğe değil, orantıya işaret ettiğini akılda tutmak çok önemlidir. Elbette, ruhsal metinlerde bilinen bir metafordan alıntı yapacak olursak, damla okyanusla birleşebilir; ama damlanın kendisinin okyanus olduğunu ve dilediğini yapabileceğini düşünmesi delilik olur. Gerçekte, okyanusun bu şekilde tezahür etmesini sağlayan ve onun tarafından kontrol edilemeyen güçler vardır çünkü o sadece bir damladır. Umarım benzetmeyi anlamışsındır. Bir varlığın mikrokozmosundaki herhangi bir parça, muazzam bir organizmadaki bir hücre gibidir ve kesinlikle, yaptığı eylemlerle, Yaratılışın bazı planlarının uyumuna kendi özgüllüğüyle katkıda bulunabilir.”

“Demek ki azizlerin ya da insanoğlunun büyük ruhsal öğretmenlerinden bazılarının eylemlerini bu şekilde açıklayabilirim,” dedim aldığım açıklamalardan etkilenerek.

“Kesinlikle! İlahi tezahürünü arzulayan bir varlık, bu ilahi gerçeklikle tam bir mutabakat ve uyum içinde olacaktır. O birliğin bir parçası olacaktır. O zaman bu gerçekliğin Bütünü onda yansıyacak ve Bütün ile dayanışma içinde olacaktır. Bu şekilde, mucizelerin nasıl işlediğini anlayabilirsin. Bazı olağanüstü varlıkların kutsallığını, saflığını ve yüceliğini anlayabilir ve mistik vecd hallerinin ve bazı insanların paranormal güçlerinin nasıl ortaya çıktığını anlayabilirsin. Böyle bir varlıkta kötülük asla ortaya çıkmayacaktır ve işte tam da bu nedenle sana bir süre önce kötülüğün yokluğunun iyilik anlamına geldiğini söylemişim. Aynı şey eylemleriyle kötülük getiren bir varlık için de söylenebilir. Bu varlık daha sonra kötülüğü temsil edecek ve onu çevreleyen dünyada buna göre gösterecektir. Kişisel seçim yoluyla her varlık iyiliğin ya da kötülüğün inşasına katkıda bulunabilir. Ancak elbette bu eylemlerin sonuçları da kökten farklılık gösterecektir.”

“Evet, bu çok açık,” dedim. “Yine de Makrokozmos gibi neredeyse sonsuz bir şeyin mikrokozmos gibi sonlu bir şeyin içine nasıl sığabileceğini kavramak oldukça zor.”

Cezar sabırla bu yanlış anlamayı da açıkladı.

“İnsanın neden aslında Makrokozmos'un suretinde ve benzerliğinde ama metaforik bir şekilde yaratılmış bir mikrokozmos olduğunu söylendiğini şimdi daha iyi anlayabilirsin. İşte anahtar budur. Bu yönü derinlemesine anlamadan, Tanrı'yı ve O'nun Yaratılışını kendi içinizde keşfetmenin nasıl mümkün olduğunu ya da cehennem ve şeytani ışıkların yanı sıra cennetin de insanın içinde var olmasının nasıl mümkün olduğunu bilmek neredeyse imkansızdır. Eğer bu temel gerçeği, yani Tanrı'nın Yaratılışında var olan her şeyin aynı oranda ve benzer şekilde kendi içinizde de var olduğunu tam olarak anlamazsan, bazı paradoksların yanıtını bulamazsın. Örneğin, bazı insanlar Tanrı'nın var olduğunu söylerken, diğerlerinin O'nun var olmadığını söylemesinin nasıl mümkün olduğunu anlayamayacaksın. Bazıları sevginin var olmadığını söylerken, diğerleri sonsuz olduğunu söyler. Tanrı nasıl Makrokozmos'u yarattıysa, insan da Makrokozmos'a benzeyen ama benzetme yoluyla bir mikrokozmos gibi minyatür bir evrendir. Tanrı var olduğu ve her yerde hazır ve nazır olduğu için insanın da içindedir; varlığımızdaki bu ilahi mevcudiyet Tanrı'dan gelen bir kıvılcım gibidir, ebedi ve yok edilemezdir. Geçmiş zamanların azizleri ve aydınlanmış insanları bunu güçlü bir şekilde ifade ederler çünkü bu ilahi varlığı kendi içlerinde derin bir şekilde deneyimlemiştir.”

Cezar'ın bana sağladığı bu açıklamalar anlayışım için bir ifşaat oldu çünkü bazı nüanslı yönlerden bahsetti. Ben Makrokozmos'un metaforik modelinden sonra gelen bir mikrokozmosum ve her şey içimde gizli ve orantılı bir biçimde var. İstedğim her şeyi elde etmek için sadece bu gizil özellikleri güncel hale getirmem gerekiyor.

Uzaktan görmeyi içeren süreç de içimde uyandırılmayı bekleyen gizil bir kapasite. Enerjisel dalgalar vasıtasıyla fiziksel plandan daha üstün bir seviyeden gelen uzaktan görme yoluyla bilgiyi çözmenin neden bu kadar zor olduğunu şimdi anlıyorum. Varlığımın mikrokozmosunda Yaratılışın tüm boyutları ve gerçeklikleri bulunsa bile, ben hâlâ bunların çoğunun farkında değilim. Bu durum çoğu insan için de geçerlidir ve bu hususun kendisi mevcut uygarlığımızın cehaletinin temelini oluşturmaktadır. Uzaktan görmede, benim ya da başka herhangi bir insanın mikrokozmosunun yapısında zaten var olan bilgi parçaları güncel hale getirilmeyi beklemektedir. Bu prosedür aracılığıyla araştırmamın hedefi ne olursa olsun, doğru cevap zaten içimde var. Nihayetinde her şey, fiziksel olandan daha karmaşık bir süptil seviyede bulunabilen bu bilgi parçasına erişim yoluna

yeterli uyarımı vermekten ibarettir. Aslında uzaktan izleme sürecinin bilgi alanı aslında kolektif bilinçaltıdır.

Diğer tüm alanlarda olduğu gibi, herkes uzaktan görmeyi başarıyla uygulamayı öğrenebilir. Bunu yapmaya karar veren her insan, ne kadar çaba gösterdiğine ve deneyimlerine bağlı olarak başarı ve başarısızlıklara sahip olacaktır. Eğer size bunu yapamayacağınızı, çünkü uzaktan görmeyi gerçekleştirmek için doğuştan belirli yeteneklere sahip olmanız gerektiğini söyleyecek olanları dinlerseniz, sizi temin ederim ki sadece o kişinin olasılıklarınızı ve potansiyelinizi sınırlamasına izin vermiş olursunuz. Böylece birisinin sizin için neyin mümkün olup neyin mümkün olmadığını söylemesine izin vermiş olursunuz ki bu da insanın şartlandırılması anlamına gelir. Neyse ki bana sadece uzaktan görüntüleme yeteneklerimi geliştirmem önerilip teşvik edilmedi, aynı zamanda Cezar'dan fenomenleri daha derinlemesine anlamamı sağlayan değerli ezoterik bilgiler de aldım. Tüm bu bilgileri okuyucularıma, birçoğunun yaşam ve dünya anlayışında bir dönüm noktası oluşturacağı umuduyla açık yüreklilikle sunuyorum.

Uzaktan görme, sıradan ve rutin olanın ötesine bir adım atmak, hatta kolektif bilgi okyanusuna dalmak anlamına gelir. Fiziksel evrenimizin ötesinde başka bir şeyin var olduğuna kendilerini ikna etmek için gerekli inanca, iradeye ve dürtüye sahip olan insanlar, uzaktan görebilmek için ihtiyaç duydukları her şeye sahiptir. Bununla birlikte, başarı protokolünün son aşamalarının özel askeri ve gizli servis istihbarat ve araştırmalarına tabi olduğunu belirtmek gerekir; ama bu üstün aşamalar olmadan bile, insanlık durumunu ve duyuşal sınırlamaları başarıyla aşmak için yeterli yol ve araçlar vardır.

Tekrar belirtmek isterim ki, normal fiziksel, ruhsal ve zihinsel sağlık durumuna sahip her insan uzaktan görme yeteneğine ulaşabilir. Bu tür bir algılama sayesinde, farklı insanları, yerleri veya şeyleri görmek ve onlar hakkında bilgi toplamak için pratik bir şekilde zamanda ve mekanda seyahat etme yeteneğimizi geliştiririz. Birçok okuyucu bunun televizyonda ya da sinemada film izlemeye benzediğini düşünebilir, ama ciddi bir yanılgı içindedirler. Daha önce bahsedilen üstün gizli aşamalar dışında, uzaktan görme tam olarak her insanın neredeyse her zaman sergilediği sadece iki eylemi ifade eder: tespit etmek ve deşifre etmek. Böylece fiziksel seviyeden daha üstün bir titreşim seviyesinden gelen bilgi ve verileri tespit ederiz; sonra bunları tutarlı üç boyutlu düşünce formlarına dönüştürürüz; ve sonunda bu üç boyutlu düşünceleri iki boyutlu bilgilere dönüştürerek nesnelleştiririz.

İkincisini boyutsal konturlar, yani eskizler kullanarak kaydederiz. Renk, doku, sıcaklık, tat, koku ve sesi tanımlayan kelimeler yazmak da mümkündür. Sonuç olarak, uzaktan görme, İnsanoğlunun kolektif bilinçaltı okyanusunun entegre olduğu başka bir tezahür boyutundan bazı veri ve bilgilerin tespit edilmesidir. Bundan sonra bu verilerin tutarlı üç boyutlu düşünce formlarına dönüştürülmesi gelir. Sonunda, bu verileri nesnelleştirir ve eskizler ve duyusal sözel veriler şeklinde iki boyutlu bilgiler halinde yakalarız.

Biraz daha derin düşünersek bu, hayatımızda her gün kendini tekrar eden bir süreçtir. Diyelim ki kulaklıkla bir şeyler dinliyoruz. Duyduğumuzu söylediğimiz şey aslında hareket halinde olan ve bize doğru gelen enerjisel bilgi dalgalarıdır. Kulaklarımız bunu duyar ve beynimiz elektrokimyasal olarak dalgalar şeklindeki veriyi çözer. Böylece, bir anlamı veya önemi olan üç boyutlu tutarlı düşünce formları elde ederiz. Bu yeni düşünce formlarına ses diyoruz. Daha sonra, duyduğumuz seslerin neden olduğu izlenimleri kelimelerle ve hatta görüntülerle yeniden üretebiliriz.

Birisi bizimle anlamadığımız bir dilde konuştuğunda da aynı şey olur. Bilginin kodunu çözemeyiz ve bu nedenle diğer kişinin bize ne söylediğini anlamak için başka bir şeye güvenmek zorunda kalırız. Her birimizin sahip olduğu, anlamlı jestler gibi başka bir kapasiteyi kullanmamız gerekecektir. Başlangıçta benim fikrim, uzaktan görme yoluyla alınan görüntülerin, bir tabloya ya da bir filmin yansıtıldığı bir perdeye baktığımızda olduğu gibi doğrudan bir doğaya sahip olduğuydu. Gerçekte, bir insan uzaktaki bir yer veya zaman hakkında bilgi edinmek için uzaktan görmedeki adımları adil bir şekilde uyguladığında, görsel görüntüler aslında algısal görüntülerdir. Sanki o kişi rüya görüyormuş gibidir. Rüyadaki görsel imgeler rüya gören için ilgili anda tamamen gerçek gibi görünse de, yine de gözün içindeki görsel süreçleri ima etmezler. O zaman olan şey, gözün ürününün zihindeki “gözün” evrensel görselleştirme, yani hayal etme kapasitesine bağlanmasıdır. Herkes hayal edebilir ve hayal etme kapasitesine sahiptir. Rüya gördüğümüzde, aslında kendi hayal gücümüzü kullanarak görselleştiririz. Bir bakıma, bir kitap okuduğumuzda ya da bir manzarayı hayal ettiğimizde de aynı şey olur.

Bununla birlikte, bahsettiğim görselleştirmenin, göz hizasında görme duyusunu ima eden biyolojik bir süreç değil, düşüncenin doğasında var olan bir nitelik olduğunu bir kez daha belirtmeyi borç bilirim. Herkes bunu gün içinde, örneğin arabada hayal kurarken ya da bir şeyler hayal ederken sürekli

olarak yapar. Uzaktan görme süreci söz konusu olduğunda, istenen tek şey görselleştirme kalitesini değiştirmektir. Bu, düşünme süreçlerimizde her zaman mevcut olan ancak genellikle bilinçli olarak dikkatimizi vermediğimiz içsel zihinsel uyarılara yoğunlaşarak algının (beynimiz tarafından üç boyutlu düşünce formlarına dönüştürülen ve dış gerçekliğimiz olarak yorumlanan dış uyarılardan) değiştirilmesi anlamına gelir. Dikkatimizin ana odağı genellikle dış dünyaya yöneliktir, ama uzaktan görmenin temelinde yatan algı, zihnimizin daha derin seviyeleriyle ve özellikle de bilinçaltıyla bağlantılıdır.

Giderek daha fazla uzaktan görme deneyimine ulaştıkça, dikkatimizin odağını dış dünyada gerçekleştirdiğimiz sembolik görev ve faaliyetlerden değiştirme ve bilinçaltı zihin yoluyla aldığımız mesajlara giderek daha fazla konsantre olma eğilimi ortaya çıkar. Bu, zaman ve mekan sınırlarının dışında işleyen Evrensel Zihin'den kaynaklanır. Bazı ezoterik toplulukların amacı, Evrensel Zihinden erişilebilen sonsuz bilgiye doğrudan ve anında erişimi olan bilinçaltının en derin seviyelerine doğru tek yönlü bir odaklanma elde etmektir.

Zor gibi görünür; ama gerçekte öyle değildir. Uzaktan görme işlemini gerçekleştirirken tek yapmamız gereken doğru soruları sormak ve cevapların kültürel ve dini programlamamızla uyumlu bir biçimde ortaya çıktığını gözlemlemektir. Yaşamın sonsuz bağlantılar ağında bilgi anahtardır ve kendimizi zihnin derin seviyelerine odaklama kapasitemizi artırdıkça bize giderek daha kesin bir biçimde gelir. Her şey zihnin içinde.

Maryland üssünde bizi eğiten subaylardan biri bize şöyle derdi: “Hayatın tamamı zihinde yapılan bir safari gibidir. Tehlikelere maruz kalırsınız ama nedenlerin derinliklerine inerseniz kendinizi onlardan etkili bir şekilde koruyabilirsiniz.”

Uzaktan görme süreci tekniğinin derinliklerine indiğinizde, zihnin ne kadar karmaşık ve engin olduğunu giderek daha fazla fark edersiniz. Bu arada, bu ormandaki tehlikelerin bizim onları algılamak istediğimiz kadar gerçek olduğunu da fark edersiniz. Kendimizi tehdit altında ya da her türlü tehlikeyle çevrili olarak görmek ya da içinde yaşadığımız ve hareket ettiğimiz evreni otomatik olarak değiştiren sakin, rahat ve derin bir zihin tutumunu empoze etmek bizim seçimimizdir.

Elbette, Amerikan üssünde takip ettiğim yoğun uzaktan görme eğitimi,

denekte zaten uyarılmış olması gereken belirli zihinsel yetenekleri içeriyordu. Çok sayıda test ve puanlama yapıldı; ve sonunda sadece beş kişi kaldık. Eğitimin üst aşamalarına terfi etmeme neyin katkıda bulunduğunu tam olarak bilmiyorum. Belki de Cezar'la yaptığım uzun konuşmalar ya da yıllar boyunca ondan, Elinor'dan ve Repa Sundhi'den aldığım açıklamalardı. Belki de okült ve spiritüellik üzerine yaptığım bireysel çalışmalarla ya da Cezar'ın rehberliğinde ürkek meditasyon denemelerimle ilgiliydi. Ya da belki bunların hepsi bir aradaydı. Gerçek şu ki, on dört ajandan geriye sadece beş kişi kaldı: iki Amerikalı, bir Kanadalı, bir Brezilyalı ve ben.

Batılı gizli servisler uzaktan görüntü elde etmek için birçok protokol kullandılar ve hâlâ da kullanıyorlar. ABD'de tercih edilen protokol zihnin dikkatinin dağıtılmasını içerir. Bilinçli zihnimizi hızla değişen veya düzensiz olan bazı görevlerden tamamen uzak tutarsak, bilinçaltı zihnin mesajlarına konsantre olabiliriz, çünkü bu, uzaktan görüntüleme olan bilgi akışına bağlı “enstrümanın” kaynağıdır.

Bazı ülkeler, teta olarak bilinen zihin seviyesine veya durumuna erişebilmek için zihnin bilinç durumunun hızlı bir şekilde dönüştürülmesine yönelik teknikler kullanmaktadır. Burada, uzaktan görme yeteneği, bilinçaltının bu çok derin seviyelerinde çalışan herkes için doğal bir durum haline gelir. Elde edilen sonuçlar gerçekten etkileyicidir. Teta, uzaktan görmeyi başarmak için ideal zihin durumudur çünkü beyinde belirli teta dalgaları baskın olduğunda, herkes uzaktan görmeyi kolayca başarabilir. Deneyimlerim bana uzaktan görmede başarılı olmak için yoğun bir görselleştirme eğitimi almanın kesinlikle gerekli olmadığını, bunun yerine görselleştirmenin doğal bir yetenek haline geldiği beynin teta durumunu elde etmek için yeterli bir eğitimin gerekli olduğunu gösterdi.

Daha en başından beri, bu konuda ciddi bir ilerleme kaydedebilmek için inancın başarının temel anahtarı olduğu söylendi. Aksine, şüphecilik başarısızlığın ve kısıtlanmanın anahtarıdır. Ayrıca, orada bulunan hepimizin bilimsel bilginin sınırında olan bu sürece inancımız olmasına rağmen, bireysel inancımızın hâlâ her birimiz için farklı düzeylerde yapılandırılmış olduğu konusunda da uyarıldık. İlerledikçe, daha zor testler bazı ajanların bilinçaltılarının bazı seviyelerinde yaşadıkları tıkanıklıkları göstermeye başladıkça bu durum görünür hale geldi. Bu basamakları aşmayı başaramadıkları için eğitimin daha üst seviyelerine erişemediler ve üssü derhal terk ettiler.

İnanç ve şüphecilikle ilgili sorunlar evrensel bir yasa gibi işlemektedir. İnanç nasıl şüphe dağlarını yerinden oynatabiliyorsa, şüphecilik ya da aşırı akıl da dönüşümü engeller ve kişiyi bir şüphe kafesine hapseder. Bu da zamanla korku, paranoya ve sahte bir rahatlık hali yaratır. Uzaktan görmede başarının özü diğer alanlarda olduğu gibidir. Çabadan çok inanç ve hevesle ilgilidir. Bende her ikisinden de güçlü bir doz vardı. Bir yandan Cezar'ın bana sağladığı ruhsal formasyonu deneyimliyordum; diğer yandan da Sıfır Departmanının bir parçası olmanın ve devletin büyük sırlarına erişmenin mutluluğunu yaşıyordum. Bu özel “bileşenler” olmasa bile, hedefine ulaşma kapasitesine yeterince inanan ve bunu şiddetle isteyen herhangi bir kişi otomatik olarak başarıya giden kapıyı açmış demektir. Bununla birlikte, uzaktan görme sürecinin kolay olmadığını belirtmem gerektiğini hissediyorum. Bunu başarmak için kullanılan protokol birçok aşama içerir ve bunlardan birinin eksikliği ya da ara seviyelerden birinde yaşanan bir tıkanma, önerilen uzay-zaman hedefinin kaçırılmasına neden olur. Eğitim kademeli olarak, istendiğinde anında erişilebilen saf bilgi “deposunu” temsil eden Evrensel Zihne giden yolu açar. Sadece zihnin diğer seviyelerini aşarak ve Evrensel Zihin ile bir arayüz olarak işleyen bilinçaltının daha derin seviyelerine doğrudan bağlanarak algımızın fiziksel gerçekliğini aşabiliriz. Evrensel Zihinle iletişime geçerek her türlü bilgiye fiilen erişebildiğimiz gerçeğini bu şekilde açıklayabiliriz. Bu seviyede her şey eşzamanlıdır. Her yerde var olduğumuz hissine kapılırız ve geçmiş ile gelecek şimdiki zamanda yeniden bir araya gelir. Evrensel Zihin tüm yaşam formları için ortak bir arka plan gibidir; ve uzay ve zaman hakkında her türlü bilgiyi verebilir ki bu da tam olarak uzaktan görme işlemini gerçekleştiren kişinin aradığı şeydir. Burada imgesel görselleştirme ve duyuşsal algı daha da yoğunlaşır. Bu durumda duyular özellikle algısal ve daha az biyolojiktir. Kendinizi bir okyanusta gibi hissedersiniz, her şey anında elinizin altındadır.

Amerikalıların bizi eğiterek hangimizin beynin teta dalgalarını bile aşan çok yüksek bir seviyeye ulaşacağını görmek istedikleri daha ilk günlerden belliydi. Cezar'ın duruşunda olduğu gibi, bunu neden yaptıkları benim için açık değildi. Eminim bir nedeni vardı ama bu gizli kalıyordu. Doğal olarak, eldeki en belirgin neden, böyle bir kişinin yeteneklerini kendi kişisel amaçları için kullanmayı planlıyor olmalarıydı.

Uzaktan görmeyi başaranlar - ve burada özellikle askeri alana değiniyorum - bu aşırı konsantre ve bilinçli olarak alıcı yaratıcılık durumunu elde etmek için

yoğun bir şekilde eğitim alırlar ve bu durum onların istekleri doğrultusunda ve gözleri açıkken bile kullanılabilir. Gözleriniz açıkken derin teta seviyesinde bu şekilde çalışabilmenin sırrı, varlığımızın iç kısmına ve özellikle de düşüncelerin akışına odaklanmak ve aynı zamanda uzaktan görme sürecini uygulayarak dış algıyı elde etmektir. Şu anda böyle bir şeyi yapabilen sadece bir kişi tanıyorum. O da benim de bir parçası olduğum beş kişilik gruptan seçilen Kanadalı. Olağanüstü bir içselleştirme yeteneğine ve büyük bir duyarlılığa sahipti. Bildiğim kadarıyla, testler sırasında önerilen hedeflerde sadece bir hata yaptı.

ABD'ye gitmeden önce kendimi teorik olarak olabildiğince iyi hazırlamıştım. Protokol belirli bir güvenlik seviyesi ve iyi tasarlanmış bir temas sistemi gerektiriyordu. Yine de, işler son düzlüğe girdiğinde bile Bükreş'ten bana siyasi görünen bazı müdahaleler oldu. Bu konular hakkında konuşmaktan hiç zevk almıyorum ama doğrudan müdahil olduğum için şimdi bunu yapıyorum. Sonradan öğrendiğime göre, bu aslında Romanya İstihbarat Servisi'nde Sıfır Departmanı'nın ya da liderliğinin bağımsızlığına tahammül edemeyen diğer fraksiyon nedeniyle yukarıdan gelen bir müdahaleydi. Ne yazık ki, bu seviyede çok fazla ihanet ve komplikasyon olduğunu kabul etmek zorundayım. Sorumlu tarafların yerine getirmeleri gereken görevlerle çoğu zaman kendi kişisel çıkarları doğrultusunda etkileşime girmeleri nedeniyle işler her zaman sorunsuz yürümüyor. Sıfır Departmanının arşivlerinde bulunan en üst düzeydeki devlet sırları, bundan belirli avantajlar elde etmek isteyen bazı kişilerin hayal gücünü önemli ölçüde kışkırtır. Bunu doğrudan ve hiçbir iz bırakmayacak şekilde yapamayacakları için de torpil yoluna başvururlar. Yavaş yavaş, bazen çok yüksek siyasi seviyelere ulaşan bir bağımlılık zinciri yaratılır. Benim durumumla ilgili olarak tam da böyle bir durum söz konusuydu.

Önemli bir Senato komitesinin bir üyesi Alfa Üssünü ziyaret etmek için baskı yapmaya başladı. Bu konuda zaten sinyaller almıştık ve vatana ihanet ya da meydana gelebilecek önemli liderlik değişiklikleri gibi zorunlu haller dışında böyle bir talebi yasaklayan yasal unsurları devreye sokmaya çalıştık. Aslında bu baskının asıl amacı, komite ile Sıfır Departmanı, özellikle de General Obadea arasındaki ilişkilerde gerginlik yaratmak ve böylece haklı bile olsa reddetmemizin doğal olmadığı şeklinde yorumlanmasını sağlamaktı. Ardından da komitenin departmanın inceliklerine ulaşmasını sağlayacak bir soruşturma başlatılacaktı. Bana gelince, bahaneleri yeni bir çalışanın böyle

bir göreve gönderilemeyeceği ve önerilen konuyla başa çıkabilmek için bu alanda daha deneyimli birine ihtiyaç olduğuydu. Gerçekte, devlet sırlarının belli bir bölümü üzerinde sahip olduğumuz tekeli kırmak ve istihbaratın yeni bir komuta yapısı içinde merkezileşmesini etkilemek istiyorlardı.

Hem General Obadea hem de Cezar böyle bir değişikliğin gerçekleşmesi halinde ne kadar büyük sorunlara yol açacağını çok iyi biliyorlardı. Her şeyden önce, emir komuta zincirinin yatay olarak genişlemesi, belirli yerler ya da ülkemizi ilgilendiren son derece önemli alanlarla ilgili ulusal öneme sahip hassas noktaların daha fazla kişi tarafından bilinmesi anlamına geliyordu. Bu durum karışıklık yaratabilir ve güvenlik zafiyetine yol açabilirdi. Bucegi Dağları'ndaki yeraltı kompleksi ile ilgili olarak, bu bilginin paylaşılması Amerikan fraksiyonu ile olan tüm işbirliğini ortadan kaldırılabildi. Bunun aslında “yukarıdan” gelen eylemin doğrudan hedefi olduğuna inanıyoruz ve bunun arkasında, oraya olabildiğince çabuk ulaşmak için ellerinden gelen her şeyi yapmaya hazır birkaç “onurlu” kişinin olduğundan bir an bile şüphe duymadım.

General Obadea ve Cezar, o anda çok karmaşık olmasa da yine de can sıkıcı bir durumla baş etmek zorundaydı. Ciddiye alınmazsa, Sıfır Departmanının iyi tanımlanmış ve çok gizli statüsünü tehlikeye atacak daha büyük ölçekte bir şeyin ortaya çıkma riski vardı. Cezar bana komitenin ilgili üyeleri ile General Obadea arasında üç tur görüşme yapıldığını söyledi. Bunlardan ikisinde kendisi de hazır bulunmuş. Bu politikacı neredeyse doğrudan, talep ettiği güvenlik değişiklikleri yapılmazsa komiteyi uyarmak ve analiz prosedürünü başlatmakla tehdit etti. Bununla benim ABD seyahatimi kastediyordu ama bu sadece bir bahaneydi. Gizli çıkarları olan bir grup adına konuştuğunu bile gizlemedi. Bu tür hususlar hükümetin belli bir seviyesinde yaygındır. Saldırının dayandırıldığı nedenlerden birinin de benim bazı gizli konular hakkında yazmam ve hatta bunları yayınlamam olması işleri daha da karmaşık hale getiriyordu. Bu, birkaç ay önce ortaya çıkan ancak RIS (Romanya İstihbarat Servisi) yöneticilerinin gizli bir toplantısında sonlandırılan hassas bir konuydu. Bu konu hakkında bana çok fazla bilgi verilmedi, ama hem Cezar hem de General Obadea, tamamen uyduğum belirli sınırlar dahilinde yazmaya devam edebileceğime dair bana güvence verdiler.

Ancak şimdi bu sorun yeniden gündeme getiriliyordu ve bu da “sorunun” sadece unutulmadığının değil, daha da büyütüldüğünün bir işaretiydi.

Kitaplarımı ve gelecekteki yazılarımı engellemeye yönelik bir çaba olmasının yanı sıra, paralel niyet, Sıfır Departmanını kontrol altına almak için bu küçük “skandalı” kullanarak mevcut RIS sisteminde küçük bir gedik yaratmaktı. Bu koşullar altında, olayların hemen ardından serinin dördüncü cildini yayınlayarak yangına körükle gidemeyeceğim aşikârdı. Bu nedenle beklemek zorundaydım, bazı anlarda her şeyin sakinleşeceğini ve Sıfır Departmanı'nda uğraşmak zorunda kaldığım ana konuları duyurmaya devam edebileceğimi umuyordum. Bekleyişim yeterince uzun sürdü; ve ancak şimdi, üçüncü cildi yayınladıktan iki yıl sonra, Cezar'dan yazmaya devam etme izni aldım.

Okuyucudan, mecazi anlamda elimin kolumun bağlı olduğu bu karmaşık durumu anlamasını istiyorum. Eğer beni destekleyen mali ve siyasi güce sahip belli bir grup güçlü insan olmasaydı, bu kitabın yayınlanması için hiçbir şans olmayacaktı. Elbette burada, var olan ve benim bildiğim tüm perde arkası unsurları ifşa edemem. Bunların yanı sıra, Cezar'ın bilmememin daha iyi olacağını söylediği unsurlar da var, çünkü bunlar bu ülkedeki güçlü adamların büyük bir bölümünü ele geçiren inanılmaz çıkarlar ve hedefler ağının bir parçası. Suların neredeyse her zaman “kaynadığı” bir ortamda göreceli bir denge sağlamak için sadece belirli konuların altını çizmeme izin verildi.

General Obadea, bu Senato komitesinin arkasındaki grubun bazı çok hassas ve tehlikeli noktalara değinerek çok fazla baskı uyguladığını düşündüğünde, özel bir şekilde hareket etti. Sahip olduğu bazı üst düzey bağlantılar vasıtasıyla, komite üyelerinden bazılarının yıkıcı girişimlerini engelledi. Daha sonra öğreneceğim üzere, General, sadece kendi departmanının ve ordunun bir bölümünün bilebileceği korkunç devlet sırlarıyla ilgili bazı hususlar kendisine sunulduğunda çok şaşırılmıştı. İşin komik tarafı, bu sorunlar ona şantaj yapmak için kullanılmıştı. İşte bu yüzden sahip olduğu yüksek bağlantılara başvurmak zorunda kaldı.

En azından o an için, komitenin çok şiddetli ve yıkıcı saldırısına karşı koyma kararı yararlı oldu. Komite tarafından masaya yatırılan hususlar ulusal güvenlik açısından son derece ciddiydi. Sonuç olarak, işlerin daha da karışmaması ve yardımcı olabilecek bilgileri toplamak için daha fazla zamana sahip olmak amacıyla General Obadea siyasi yardım arayışına girdi. Buna rağmen baskılar devam etti ve birkaç kez haddini aştı.

O düzeyde, bu tartışmaların tonu gayri resmiydi. Komite, aynı zamanda üst

düzyer bir yetkili olan bir üye tarafından temsil ediliyordu. Niyetinin Sıfır Departmanına karşı düşmanca olduğu açıktı. Örneğın, tartışmanın kritik noktalarından biri, 90'lı yıllarda Orăştie Dağlarında gerçekleşen ve çok hızlı bir şekilde ve nihayetinde engellenen, ancak önemli devlet çıkarlarını içeren inanılmaz bir keşfe değiniyordu. Komitenin yaklaşımı alışılmışın dışındaydı ve Sıfır Departmanı başından beri bu keşifle ilgili olmamasına rağmen, amaçları bunun sadece bir örtbas olduğu ve gerçekte birçok şeyin yetkili devlet organlarından gizlendiğı ve bunun çok ciddi bir suç olduğu fikrine inandırıcılık kazandırmaktı. Bu konuyu merak ettiğim için Cezar'a sordum. Bu olaylarla ilgili sadece bir noktadan bahsetti ve Amerika Birleşik Devletleri'nden döndükten sonra bu konuyu daha detaylı tartışacağımızı söyledi. Gerçekten de itiraf etmeliyim ki daha sonra öğrendiklerim beni sadece şaşırtmakla kalmadı, aynı zamanda o dönemde neler olduğunu öğrenmek için çok heveslendirdi. Uzaktan görme sürecinde edindiğim yetenekler göz önüne alındığında bunun benim için bir şekilde kullanışlı olacağını düşünmüştüm. Ancak bu yeteneklerin bu olayda işime yaramadığı ortaya çıktı. Yine de bu konularla ilgili tahminlerde bulunmak istemiyorum çünkü bu kitabın son bölümünde konuya geniş bir şekilde değineceğim. Kişisel fikrimi ifade etmem gerekirse, Orăştie Dağları'ndaki keşfin Romen halkının doğasının ve kökeninin özünü temsil ettiğini ve gerçekte ne olduğunun ve ne olmakta olduğunun şüphe götürmez ve değiştirilemez bir kanıtı olduğunu söyleyebilirim. Belki bazıları cehaletleri nedeniyle beni yüceltme ve abartılı vatanseverlikle suçlamakta acele edeceklerdir. Onların yerinde olsam, öncelikle sabırla bu olayların sunumunu izlemelerini ve daha sonra genel bir kaniya varmalarını önerirdim. Öte yandan, herkesi asla memnun edemeyeceğimiz de bilinmektedir. Bununla birlikte, ilgili bilgilerin şüphecilerde birçok soru uyandıracığını ve atalarının zamanlarının heyecanını hissedenler için halkımızın gerçek kökenlerinin kesinliğini kalplerine getireceğini umuyorum.

Bu meseleler umduğum kadar hızlı çözüme kavuşmadı. Politikacıların müdahalesi ruhları bir ölçüde sakinleştirdi ve ABD'nin Maryland eyaletindeki askeri üsse gitmeme yardımcı oldu. Ancak General ve Cezar'ın halletmesi gereken bazı karanlık noktalar kalmıştı. Bunun sonucunda, Romanya'ya döndükten sonra bu olayları çevreleyen koşulları yazmamın ve yayınlamamın uygun olmayacağına birlikte karar verdik. Bir kez daha, o dönemdeki tartışmaların ve gerginliklerin arka planıyla ilgili olarak bu kitabın yayınlanmasını ertelemek zorunda kaldım.

Ancak bu olaylardan iki yıl sonra taşlar yerine oturdu ve siyasi durum başka bir yöne evrilme eğilimi gösterdi ve ben de yayın için yeşil ışık aldım. Tüm bunları, okuyucunun önceki sessizliğimle ilgili olarak var olan ve pek çok kişinin anlamadığı bağlam ve nedenler hakkında yaklaşık da olsa genel bir fikir edinebilmesi için anlattım.

Şimdi ABD'ye gitmeden önceki döneme dönmek istiyorum. General Obadea tarafından talep edilen siyasi müdahaleden sonra bile Senato komitesinin tacizleri farklı biçimler altında devam etti ve bu durum günlük faaliyetlerimizi bir dereceye kadar rahatsız etti. Takip ettiğimiz fikir, en azından ben ayrılana kadar, hükümetin üst yapılarından bir karar veya yasama eyleminden kaçınmaktı. Böylece bu karmaşanın başlamasının görünürdeki nedeni aşılmış olacak ve durum daha kolay çözüme kavuşturulabilecekti. Ancak olaylar istediğimiz gibi gelişmedi. Ayrılmamdan beş gün önce General Obadea, Cezar'a konuyla ilgili yeni bir görüşmeye davet edildiklerini duyurdu. Hepinizin bildiği gibi, bu tür toplantılar her zaman eşit derecede faydalı müzakereler ve anlaşmalar öngörür. Ancak bizim durumumuzda, söz konusu meselenin kendisi hileli olduğu için hiçbir avantajı olamazdı. Yine de, yarı resmi bir nitelik taşısa bile toplantıdan kaçınılmamalıydı. Oraya vardıklarında Cezar baskının büyük olacağını biliyordu. Bu nedenle, bu perde arkası manevraları baltalamak için, General'e benim de toplantıda hazır bulunmamı önerdi, özellikle de soruna dahil olduğum için. O da bunun avantajını hemen gördü ve hemen kabul etti. Bu sadece komite temsilcisi için rahatsız edici bir sürpriz olmakla kalmayacak, aynı zamanda temsilcinin belirli tehditler veya kararlar konusunda tehlikeli bir serbestlikle hareket etmesini de engelleyecekti. Ayrıca bu oldubitti karşısında geri adım atması ve daha kesin tartışma şartlarıyla yeni bir toplantı talep etmesi ihtimali de vardı. Söz konusu kişiyi Bakanlıkta çalıştığım dönemden beri tanıyordum ve bir soruna takılıp kaldığında hemen bir sonuç elde etmeyi çok istediğini biliyordum. Eylemlerinde diplomatik akıl ve sabırdan yoksundu. Asabi ve bencil bir yapıya sahipti ve kişisel çıkarlarını ilgilendiren tüm sorunları ısrarla sert ve otoriter bir şekilde çözmeye çalışırdı. Böylece planlanan toplantı için uygun bir psikolojik profil çizebildim ve Cezar ve General Obadea ile belirli bir strateji üzerinde anlaştım.

Toplantı, Bükreş'in siyasi ilişkiler için ana merkez olarak kabul edilen şık restoranlarından birinde gerçekleşti. Oraya önce biz vardık ve çeyrek saat sonra Senato komitesinin temsilcisi de geldi. Cezar ve General'in ellerini

umursamaz bir tavırla sıkıp oturduktan sonra bana bakmadan, soğuk ve mesafeli bir şekilde onlarla konuştu.

“Bu kim?”

General beni tanıttı ve birkaç gün içinde yola çıkacağımı belirtti.

“Maryland için tüm kimlik belgelerine zaten sahip,” diye ekledi.

“Bu iş hoşuma gitmiyor beyler,” dedi karakteri rahatsız bir şekilde. “Konuşmamız gereken şeyler var ve bunu başkasının önünde yapamayacağımı çok iyi biliyorsunuz.”

General Obadea birden sertleşti.

“Bay Domotei, işler net bir şekilde çözüldü ve daha fazla baskı uygulamaya gerek yok. Gerekirse Cumhurbaşkanı'na gideriz.”

İkili arasında tartışma alevlendi. Cezar ve ben sessiz kaldık çünkü bunların hepsi öngördüğümüz planın bir parçasıydı. Adam sinirlenecek ve kan şekeri düşecekti. Midesiyle ilgili sorunları olduğunu zaten bildiğimiz için bir an önce yemek yemesi gerekecekti ve bu yüzden tabakları önceden hazırlattık. Domotei'nin herhangi bir kararı benim ayrılışımdan sonraya ertelemesi için ikna edilmesi gerekiyordu. Bilmediği şey, bu Amerikan eğitim programına girdikten sonra Sıfır Departmanını bireyselleştiren bazı dış işbirliği protokolleri vardı, bu nedenle iki ülke arasındaki gizli servisler düzeyindeki ilişkiler açısından kayda değer yansımalar olmaksızın daha büyük yapılara dahil edilemezdi. Bu da sorunlarımızın çözülmesi anlamına gelirdi.

O akşam uzun ve yorucuydu. Domotei hızlı, kaygan ve son derece uyumlu bir sokak zekasına sahipti. Nüansları görmese ve meseleye genel bir bakış açısı olmasa bile, yine de kolay kolay kandırılmazdı. Uyanıklığını yavaşlatmak ve gelecekte bu sorunu kendisinin ve temsil ettiği grubun istediği şekilde çözme şansı olduğuna ikna etmek birkaç saat sürdü. Daha sonra Romanya-Amerika normatif hareketini öğrendiklerinde yapacakları bir şey kalmayacağını ve büyük bir skandalın ortaya çıkacağını biliyorduk; ama bu şekilde Sıfır Departmanı kendi ayakları üzerinde duracak ve siyasi ya da başka türden çıkarılara bağımlı olmayacaktı.

Aralık 2005 başında özel bir RIS (Romanya İstihbarat Servisi) uçağıyla ABD'ye gittim. Uçakta aralarında üç albayın da bulunduğu birkaç Amerikalı

subay da vardı. Onlar Bucegi topluluğu ile ilgili özel elçilerdi. İspanya'da kısa bir moladan sonra güvenli bir şekilde Maryland'e vardık ve hemen ertesi gün eğitime başladık. Amerikalılar çok ciddi ve dakikti. Sonuçta kendi paralarını harcıyorlardı. Ekipman ilginçti ama muhteşem değildi. Etrafta dolaşan birkaç deniz piyadesi ve ABD Hava Kuvvetleri subayı vardı, hangimizin en umut verici olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Şüphesiz, çalıştıkları servis için ilgili ajanı talep etmek istiyorlardı ve onun bir parçası olduğu gizli servisle yapılan bir anlaşmadan sonra onu yönetiyorlardı.

Risklerin yüksek olduğunu bilerek, elimden geldiğince konsantre oldum ve neredeyse her zaman, herhangi bir zamanda herhangi bir uzaktan görme araştırması için iyi olacak rahat ve alıcı bir durumda kaldım. Yine de, gelip giden albay ve generaller arasında biri benden hoşlanmamış gibiydi, o da Albay Foreeth idi. Ne zaman yanımdan geçse benimle alay etme, hatta az ya da çok ciddi bir şekilde azarlama fırsatını hiç kaçırmıyordu ki bu da ne genel tablo ne de hakkımda hazırlanacak nihai rapor için iyi görünüyordu. Sınırlarımı bozduğunu kabul ediyorum çünkü bunun sadece bir hoşnutsuzluk olduğu ve daha fazlası olmadığı açıktı, ama bu bana pahalıya mal olabilirdi.

Sıfır Departmanı tarafından RIS'in değerine ilişkin bir tür “sigorta” olarak gönderilmiştim, dolayısıyla orada kötü bir imaj yaratmayı göze alamazdım. Temsilcilerini gönderen diğer ülkelerin gizli servislerinin ne düşündüğünü bilmiyorum ama şimdiden sadece beş kişi kalmıştık, diğerleri evlerine gönderilmişti. Mesele acımasızca ve doğrudan açıktı: ya gidersin ya kalırsın. Kalanların birkaç teste daha girmesi gerekiyordu.

Kanadalıya özel bir saygı duyuyordum, bazı ekstra duyuşsal yetenekleri olan çok hassas bir adamdı. O açık ara öndeydi ama en azından ben onun değerinin farkındaydım. Foreeth aptalca şakalarıyla beni strese sokmasaydı, belki de yeteneklerimi daha da geliştirebilirdim. Ancak kader bu sorunu takdire şayan bir şekilde çözdü.

Zaten Maryland'de iki ay boyunca sıkı bir şekilde pratik yapmıştım. Amerikalıların işleri çok ciddiye aldığını, askeri üssün neredeyse her zaman farklı önemli askeri şahsiyetler tarafından ziyaret edilen önemli bir üs olduğunu da söylemiştim. Bunlar arasında o zamanlar General Inossanto olan Pentagon Şefi de vardı ve birkaç kez gelmişti. General her ne kadar sert ve kurnaz olsa da, doğru olduğunu düşündüğü zaman astlarıyla paylaşmaktan çekinmediği neşeli bir tonu vardı. Hatta bir dereceye kadar benden hoşlandığı

ve durumumla bir şekilde ilgilendiği izlenimine kapıldım. Bunun Bucegi keşfi ile ilgili olarak Amerikan Karşı İstihbarat Servisi'nin doğrudan bir sonucu olup olmadığını söyleyemem, ama bende bıraktığı ilk izlenim olumlu bir izlenimdi. Ayrıca, o odaya girdiğinde herkesin ayağa kalkmasına neden olan istisnai bir heybeti vardı - rütbenin doğal bir unsuru - ama aynı zamanda o bir şey söyleyene kadar uzun süre sessiz kalıyorlardı.

O gün Foreeth'in talihsizliği, odanın arka tarafındaki bir masada yardımcılarında biriyle eğilmiş bir şeyler tartışan General'i görememektir. Pentagon Şefi'nin huzurunda yapılması gereken gizli ve önemli bir teste hazırlanmak için küçük bir molanın ortasındaydık. Foreeth her zamanki gibi dikkatsizce içeri girdi ve hiçbir neden yokken benimle uğraşmaya başladı. Göz ucuyla General Inossanto'nun dikkatini bana ve Foreeth'e çevirdiğini fark ettim; Foreeth, Pentagon Şefi'nin odadaki varlığından habersiz kalmaya devam ediyordu. Testten sorumlu diğer subaylardan birkaçı Foreeth'i uarmaya çalıştı ama General onlara durmalarını işaret etti. Durum biraz utanç verici bir hal almıştı, ta ki bilinçaltımdaki sezgisel bir refleksle Albay'a sabah 9:00 ile 10:00 arasında neler yaptığını hızlıca anlatana kadar, karısının bunu öğrenmekten pek de memnun olmayacağını altını çizerek.

Ciddi bir sessizlik çöktü. Bir yengeç kadar kızarmıştım ve artık orada olmak için bir nedenim kalmadığını düşünerek eşyalarımı toplamaya başlamıştım bile. Sonra, General Inossanto'nun sessizliği çağlayanlar halinde dolduran güçlü kahkahasının sesi duyuldu. Yine de Foreeth'in intikamcı doğası ve rütbesinin önemi bilindiği için kimse herhangi bir pozisyon almaya cesaret edemedi. Gözleri oyulmuş, kıpkırmızı olmuş ve tek bir kelime bile söyleyemeden öylece kalakaldı.

“Ha-ha-ha, Foreeth,” dedi gülmeyi kesmeyen General Inossanto. “Bunu bizden saklıyormuşsun!”

Albay General'i ancak o zaman gördü. Selam verdi ve Pentagonların Şefinin tepkisini kendi lehine değerlendirerek beni ülkeme geri gönderme emrini vermeye hazırlanıyordu.

Sonra inanılmaz bir şey oldu. General Inossanto, kahkahalar ve neşeli bir ses tonuyla konuşurken birden tavrını değiştirdi ve soğuk ve yüksek bir sesle konuştu.

“Bilmediğim bir şey mi yapmak istiyorsun Foreeth?” Ses tonu da belli belirsiz tehditkâr bir hal almıştı.

Albay tökezledi, kekeledi ve özür diledi.

“Efendim, hayır, efendim... Ben... sadece... efendim... bir suç...” General ona soğuk gözlerle baktı.

“Yarın Hava İndirme'den Deniz Piyadeleri'ne transfer oluyorsun.”

“Ama... Efendim... Ben...”

“Bu bir emirdir, Foreeth!” diye sesini yükseltti General. “Yarın ilk iş masanda imzalanmış olarak bulacaksın. Burada olman için hiçbir neden yok.”

Bunu söyleyen General Inossanto yanıma geldi ve artık tamamen görmezden geldiği Foreeth hakkında hafif alaycı birkaç söz söylerken çok arkadaşı canlıydı. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak dışarı çıktı ve o andan itibaren onu bir daha orada görmedim.

Pentagon Şefi'nin bu müdahalesinin bana nasıl bir destek olduğunu anlamak çok kolay. Bir bakıma, Amerika'da işler kendi evimizde olduğu gibidir. Hemen ardından, önemli bir “hisse senedi” artışı kaydettim ve daha fazla ilgi ve saygı gördüm. Eminim ki tüm bunlar gerçek bir takdir ya da yargıdan değil, yukarıda sıraladıklarım gibi konjonktürel unsurlardan kaynaklanıyordu. Her neyse, dördüncü sırada bitirdim ki bu gerçek bir zafer sayılırdı. Bunun benim için ne gibi bir faydası olacağı açık değildi, ama birinciler arasında bitirmiş olmam bana belli bir özgüven verdi.

Tam yeni ve daha ileri bir uzaktan görme çalışma turuna geçmeye hazırlanıyorduk ki Cezar'dan güvenli bir hattan bir telefon aldım. Nedenini söylemeden aceleyle beni eve çağırıyordu. Ben de başka bir soru sormadım. Doğrudan şef General Roddey'e rapor verdim, o da beklenmedik bir şekilde ayrılmak zorunda kalmamdan duyduğu üzüntüyü dile getirdi, ama bir yıl içinde eğitimime devam edebileceğimi, ama sadece seçilmiş olanlarla birlikte olabileceğimi söyledi. Benim de onlardan biri olduğuma hiç tereddütsüz inanmamı sağladı. Mutlulukla, bahçede beni bekleyen cipe yetişmek için acele ettim. Amerikalıların etkinliği kiskanılmaya değerdi.

Havaalanına vardığımda, Romanya'dan tanıdığım ve Bucegi misyonunun ataşeleri olan iki subayı uygun bir şekilde selamladım. Onların da benim kim

olduğumu ve orada ne yaptığımı çok iyi biliyorlarmış gibi sorumlulukla karşılık verdiklerini görmekten memnun oldum. Daha fazla zaman kaybetmeden bir B-52'ye bindim ve daha önce izlediğim yolu izledim: İspanya'da kısa bir mola ve ardından تنها bir pistten Bükreş'e. Çamur ve yağmurla karışık kar bana küçük bir rahatsızlık hissi veriyordu. Bu Maryland'den tamamen farklı bir şeydi. Pistten doğrudan Sıfır Departmanı'na ait bir helikoptere bindim ve helikopter hemen yükselerek Alfa Üssü'ne yöneldi. Orada beni bekleyen büyük sürprizi tahmin bile edemezdim.

İkinci Bölüm – ÖNEMLİ GÖREV

Üste Cezar beni karşıladığında gülümsüyordu. Maryland'deki “olayı” duyduktan sonra General Obadea'ya bildirmiş, o da memnuniyetle gülmüştü.

“Gördünüz mü? General'in Foreeth'i nasıl 'düzelttiğini' gördün mü?” diye tekrarladı Cezar'a. “Bir süredir karşılaşmamış olsak da Inossanto ile her zaman iyi anlaşmışımdır.”

Sonra bana doğru dönerek konuştu Cezar.

“Orada iyi iş çıkardın, Radu! Ama şimdi işler farklı bir yola giriyor.”

Senato komitesiyle bir kez daha sorun çıkacağını düşünerek gözlerimi kaldırdım.

“Aaa, mesele Domotei değil,” diye beni teselli etmeye çalıştı General. “Şimdilik bu durumu kontrol altında tutmayı başardık; ama adam her zaman izliyor ve her zaman tetikte olmalıyız. Lütfen ofisime buyurun.”

Bir sonraki görevimin ne olacağını merak ederek General'i takip ettim. Ancak ben kapı aralığında hareketsiz kaldım. Doktor Xien zarif krom ve nikel masada oturuyordu.

“Repa Sundhi!” Sesimde büyük bir şaşkınlık ve sevinçle neredeyse istemsizce bağırdım.

Doktor Xien tam olarak tanıdığım gibi görünüyordu: ufak tefek, bir parça kel ve o meşhur Çin üniformalarından birini giymişti, tek fark artık lacivert ve beyaz kollu olmasıydı. Önümde yavaşça eğildi ve gülümsedi. Koşum, zayıf ellerini tuttum ve kuvvetlice sıktım. Onu bir süredir görmemiştim ve Romanya hükümeti onun tavsiyesini istiyorsa bunun çok önemli bir mesele olduğunu biliyordum. Ancak bu düşüncelerimi ifade edecek zamanım olmadı, çünkü doğrudan araya girdi.

“O mesele halledildi. Artık her şey yolunda; ama işte, Shin Li ile tanışın.”

Duygusallığımdan dolayı odadaki durumu çok iyi analiz edemedim. Doktor Xien masada çok genç ve mükemmel bir kadının yanında otururken Cezar ve

General Obadea da onun iki yanında oturuyordu. Bu kadın 80'lerde Sıfır Departmanı kurulurken Repa Sundhi'ye eşlik eden asistandı. Düşünmeden edemedim: “Bu insanlar hiç yaşlanmaz mı?” Cezar'ın anlattıklarına bakılırsa yaşlılığın zorluklarından etkilenmemiş gibiydiler.

Doktor Xien, “ Sana daha önce zamanın bizim için senin için olduğu gibi geçmediğini söylemiştim,” diyerek düşüncemi sözlü olarak sürdürdü. “Ama bunu bir kenara bırakalım. Yapman gereken önemli bir şey var ama bu tamamen senin kararına bağlı. Shin Li bunu daha iyi anlamana yardımcı olacak.”

Kafam hâlâ oldukça karışık. Ne yapmam gerekiyordu, bu kadın tam olarak kimdi ve bu ikisi yaşlanmamayı nasıl başarmıştı? Kafamda çarpışan ve zihnimi kurcalayan pek çok soru vardı. Ancak yavaş yavaş ve Maryland'de aldığım eğitim sayesinde, bazı zihin fonksiyonları kendilerini düzene sokmaya ve yetkin cevaplar sunmaya başladı. Doktor Xien'in gelişinin önemli bir şey olduğunu ve şüphesiz sadece benimle ilgili olmadığını fark ettim. Malezyalı yüz hatlarına sahip bu olağanüstü güzel kadının geçmem gereken çalılıklarda bana rehberlik edeceğini anlamıştım; ayrıca uzaktan görmeyi Doktor Xien ve refakatçisi hakkında daha fazla bilgi edinmek için kullanabileceğimi de düşündüm.

Her zamanki gibi zihnimi okuyarak, “Amerikalıların yönteminin bizim durumumuzda sonuç vereceğini düşünme bile,” diye beni hemen rahatlattı. “Hiç vakit kaybetmemeni ve Shin Li ile birlikte bir an önce çalışmaya başlamayı tavsiye ederim.”

Sezgisel olarak, bu toplantıdan önce Doktor Xien, General Obadea ve Cezar arasında, kısa bir süre önce Tanrıça Machandi'den alınan gizli parşömene ilişkin önemli bir toplantı daha olduğunu fark ettim. Bu nedenle, içerdiği bilgilerin kamuoyuna açıklanmasının zamanı gelmiş gibi görünüyordu. Doktor Xien bu metnin eski Tibet lehçesinden çevrilmesinde bana zaten yardımcı olmuştu ama henüz yayınlanmaması gerektiğini belirtmişti. Şimdi durum kökten değişmişti. Bunu yayınlamak için daha fazla gecikmeden harekete geçmem gerektiği söylendi. Yine de Repa Sundhi, ilgilenen okuyucuların aydınlanmasını ve anlayışını arttırmak için parşömenin beş kütasına bazı kısa yorumlar eklemenin faydalı olacağını söyledi. Bu yorumların niteliği Shin Li tarafından ortaya çıkarılacaktı ve onun benim görevimdeki belirleyici rolü de tam olarak bu olacaktı.

“Ama Cezar bunu açıklayamıyor mu?” diye sordum.

Doktor Xien hafifçe gülümseyerek durdu.

“Hayır, bu sefer gerekli açıklamaları başka biri yapmalı,” dedi.

Shin Li'ye baktım. Bedeninin özellikleri gerçekten mükemmeldi ve gülümsemesi beni büyülüyordu. Kendimi savunmasız hissettiğim için gülümsemesine küçük bir dirençle karşı koyarken buldum. Bu amaçla son bir çaba daha gösterdim.

“Parşömenin gizemlerini öğrenmek için ne kadar zamana ihtiyacım olacak? Burada yerine getirmem gereken pek çok başka görevim var.”

Repa Sundhi omzumu sıvazlarken, “Tam olarak ne kadar sürecekse o kadar,” diye beni teselli etti. “Bir dakika bile fazla değil.”

Cezar bana, hükümetin gündeme getirdiği bazı ek ulusal güvenlik konuları nedeniyle Doktor Xien'in bir süre daha üste kalacağını söyledi. Bir kez daha ondan yardım istiyorlardı. Bu süre zarfında Shin Li neredeyse her zaman yanımda olacaktı. Doktor Xien ve Cezar'dan gelen “taktik manevrayı” anlamadığımı itiraf etmeliyim; ama aynı zamanda Shin Li'ye baktığımda kalbimi saran bir ürperti hissettim ve onun varlığından memnun oldum. Bu kadın alışkın olduğum güzellik standartlarının çok ötesindeydi. Malaya topraklarına özgü özellikler, Batılı özelliklerden çok fazla uzaklaşmadan yüzüne o açıklanamaz Asya tatlılığını veriyordu. Ekip toplantılarında neredeyse hiç konuşmazdı; ama konuştuğunda sesi güçlüydü ve tam olarak istediği her şeyi ifade ederdi, bazen de onu daha da çekici kılan hafif bir aksanla. Uzay-zaman “tutarlılığı” ve gençlik gizemiyle ilgili spekülasyonlarım yeterli veriye sahip olmadığım için çözüm bulamadı. Elinor'a gelince, mesele açıldı: organizmasının işlevleri ona olağanüstü uzun ömür veren metalik nesneden etkilenmişti. Shin Li'nin durumunda ise zamanının “askıya alınmasını” açıklayacak tek bir destek bulamadım. Daha sonra Cezar'dan bir şeyler öğrenmeye çalıştım ama görünüşe göre bu konu tabuydu.

“Şimdilik bu bilgiye ihtiyacın yok. Bu seni sadece içinden nasıl çıkacağını bilemeyeceğin bir ormanda kaybettirir.”

“Ama kişiliği hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadan biriyle böyle önemli konular hakkında nasıl konuşabilirim?”

Cezar, “Bazen işleri bu şekilde bırakmak en iyisidir,” diye sözlerini tamamladı.

Açıkçası, Repa Sundhi ve Shin Li belirli görev ve misyonları yerine getirmek zorunda olan ve bu nedenle gönüllü olarak yardım eden, ruhsal açıdan son derece gelişmiş iki varlıktı. Maryland'de yaptığım işle kıyaslandığında, şimdiki iş onlarca kat daha zor görünüyordu. Son zamanlarda kendimle ilgili bir tür rasyonel ve ruhsal “tembellik” fark ettim ki bu özellikle eğitim aldığım Amerikan üssündeki düzenli ve kesin programdan kaynaklanıyordu. Uzaktan görme aracılığıyla elde ettiğim bazı başarıların sarhoşluğuyla, asıl öğretisi olan ruhsal öğretiyi gözden kaçırmaya başladım. Uzaktan görmenin “eğitimimin” ana parçası olmadığını, daha çok maneviyatın gizemlerinin doğru anlaşılması olduğunu fark ettim, özellikle de Doktor Xien'in bunun için Shin Li'yi çağırdığı gerçeğiyle ilgili olarak.

Bu görünüşe rağmen, “dersler” hemen başlamadı. Sonraki iki ay boyunca günlük rutin işlerime devam ettim, personel seçtim ve Teğmen Nicoară ile birlikte çeşitli taktik eylemlere katıldım. Yapacak o kadar çok işim vardı ve dikkatim o kadar sıkıştı ki, haklı olarak, Shin Li'nin açıklamalarının hiçbirini özümseyebileceğimi sanmıyorum. Ayrıca, bu süre zarfında, benim erişemediğim ulusal güvenlikle ilgili aynı hassas sorunlarla ilgili olarak Doktor Xien ile birlikte başkentte bulunuyordu.

Mayıs 2006'da departmanımız General Roddey'den bir ziyaret aldı. Daha önce de söylediğim gibi, hoş ve harika bir insandı; çok zeki, ciddi ve dürüst bir adamdı. Şaşırtıcı bir şekilde Cezar, yakında gerçekleşecek olan görüşmelere kadar onu karşılama görevini bana verdi. Muhtemelen, Maryland'den ayrılışımdan sonra gönderdiği mükemmel referansların da işaret ettiği üzere, General ile aramızda hissettiği karşılıklı sempati ve saygıya güveniyordu.

Ev sahibi rolünü üstlenmekten ve General ile konuya tam olarak hakim olmadığım için aslında benim için oldukça tehlikeli olan tartışmalara girebilmekten onur duydum. Yaşlı subay engin askeri deneyime sahip bir adamdı ve şüphesiz beni “kolay bir oyun” olarak görüyordu, sanki bu onun yoğun işlerinde bir duraklama ya da mola gibi bir şeydi. Cezar'ın çok iyi bir arkadaşıydı ama ulusal güvenlik ve karşı istihbarat gibi çok ince bir alanda işler her zaman bataklık gibidir. Daha sonra Cezar bile kendi kendine, General'in saldırısının, diğerlerinin yanı sıra, beni onu karşılamam için

protokol ofislerine gönderen Sıfır Departmanı üzerinden gönderilen bir ok olup olmadığını sordu. Cezar'la aralarındaki sempati ve dostluk ne kadar büyük olursa olsun, General'in yeni bir çalışan tarafından kabul edilmenin bir şekilde onuruna yakışmadığını düşünmesine neden olan belirli sınırlar varmış gibi görünüyordu.

Ancak daha sonra Cezar ile birlikte konuyu incelerken işlerin bu kadar basit olmadığını fark ettik. General Roddey, ülkemizin batısındaki Orăștie Dağları'na değinip, şüphesiz istisnai olan bu durum hakkında bir şey bilip bilmediğimi sormuştu. Daha önce de söylediğim gibi şaşırılmışım çünkü Cezar, Amerikalı bir yetkili tarafından kendisine iletilen bu konuyu benimle hiç paylaşmamıştı.

Cezar bana “Bu konuda işler daha karmaşık,” diye açıkladı. “İnanın bana, bu bizim için bile büyük bir gizem teşkil ediyor. Bu konuda konuşacağız ama şimdi değil.”

Her şey burada bitmiş olsaydı, mesele önemli olmazdı ama General Obadea ve Cezar'ın dikkatini çeken ve onları endişelendiren şey, Amerikalı subayın o dağlarla Amerikalıların en gizli üslerinden biri arasında bir bağlantı olduğunu kanıtlayan veriler olduğunu anlaşılmasına izin vermesiydi.

Cezar, “Roddey bunun kendisinden kaçmasına izin veriyse, bu gerçekten ciddi bir şey olduğu anlamına gelir,” diye yorum yaptı. “Generali tanırım ve elindeki istihbarattan her zaman emin olmuştur. Bu da henüz bilmediğimiz önemli şeyler olduğunu gösteriyor.”

“Ama görünüşe göre o da zemini hissediyor,” diye fark ettim. “Aksi takdirde bu bilgiyi doğrudan sana iletirdi.”

Cezar bir an sessiz kaldı.

“O geldi,” dedi, “ama beni endişelendiren de bu. Benim tanıdığım Roddey değildi. Bana bıraktığı izlenim, korkunun onu ele geçirdiği ve artık istihbarat akışından emin olmadığı yönündeydi.”

“Resmi bir görüşme yapılmadı mı?”

“Resmi görüşmeler her iki taraf da bir şeye güvенеbileceğini bildiğinde başlar. İkimiz için de böyle bir durum söz konusu değildi.”

Şaşkınlık içinde durdum. Başını ellerinin arasına almış olan General Obadea'ya baktım. Cezar da oldukça kasvetliydi.

“Tamam ama bu kendi arka bahçemizde neler olup bittiğini bilmediğimiz anlamına geliyor,” diye mırıldandım şaşkınlıkla.

İkisi de sessiz kaldı. Sonunda Cezar konuştu.

“Sorun bu olmazdı ama gerçek şu ki General Roddey bildiğimizi ama aslında hiç de doğru olmadığı halde ona söylemek istemediğimizi düşünüyor. Bu da ilişkilerimizde gerginlik yaratıyor.”

“General,” diye Obadea'ya seslendi, ”son tartışma turu bile verimli olmadı mı?”

General başını yavaşça kaldırdı. Gözleri yorgundu ve yüzüne çaresizliğe yakın bir ifade yerleşmişti. Ağır ağır, kelimeler arasında uzun duraklamalarla konuştu.

“Bu davada nasıl bir çıkmaza girdiğimizi biliyorsunuz. Bana inanmadı ve gerçekten üzgünüm çünkü burada bir şeylerin boş yere mahvolduğunu hissediyorum. Sanki şu anda her şey üst üste yığılmış gibi.”

Daha sonra General'e Doktor Xien'in bu krizin çözümünde bize yardımcı olup olamayacağını sordum. Amerikalılar onu tanıyordu ama bu konudan her zaman diplomatik bir şekilde kaçınılırdı.

“Doktor Xien bana müdahalelerinin belli bir sınırı olduğunu ve bazı şeylerin sadece bizim tarafımızdan çözülmesi gerektiğini söyledi. Cezar bunu daha iyi biliyor. Onunla bizzat konuştu.”

Cezar bana, “Bu durumda çözüm her iki tarafın da katılımıyla gelmeli,” diye açıkladı. “Şimdilik böyle olması gerekiyor. Amerikan ekibindeki subaylar çok iyi insanlar ama yine de belli bir anlayış seviyesine sahipler. Bu meselenin ince nüanslarını ve neden başka türlü değil de böyle olması gerektiğini anlatmaya başlamak onlara biraz fazla gelecek gibi görünüyor.”

General Roddey ayrıldı ve hiçbir şey çözülmemişti. Asıl sorun, Romanya gizli servisleri ile Pentagon arasındaki ilişkilerin güven eksikliği nedeniyle bozulmaya başlamasıydı. Romanya gizli servislerinden bahsederken, Bucegi Dağlarındaki Büyük Keşif ile bağlantısı olan Sıfır Departmanı'ndan

bahsediyorum. Bu olayların arka planı, General Roddey'in ayrılmasından sadece birkaç gün sonra gerçekleşen ve çok iyi ifade edilmiş bir amacı olan Amerikan Savunma Bakanı'nın çok kısa ziyaretinden sonra daha da karmaşık hale geldi.

Kapalı kapılar ardında sadece Başbakan, Devlet Bakanları, General Obadea ve Amerikalı yetkilinin katıldığı bir hükümet toplantısı yapıldı. Obadea'yı hiç o toplantıdan sonraki kadar sıkıntılı görmemiştim. Cezar bile endişeliydi. Tam o sırada Pentagon ve CIA'in uzun yıllardır parapsikoloji alanında onlarca milyon dolarlık fonlarla geniş araştırma programlarını finanse ettiği ve bunun için hem devlet üniversiteleri hem de özel kuruluşlarla anlaşmalar yapıldığı ortaya çıktı. Amerikan tarafı bunu “çünkü bu alanda gözlerimizi açık tutmak, bilmiyormuş gibi davranmaktan daha iyidir” diyerek yaptıklarını belirtmiştir. Bu meşguliyetlerin merkezinde durugörü ve telepati vardı; ama pratikte bu fenomenlerin ABD'nin askeri veya gizli servisleri tarafından incelenmemiş hiçbir alanı yoktu. Toplantıdan iki saat sonra Departmanımıza gönderilen toplantı tutanaklarında, Amerikalıların, duyu dışı grupların kasalarda kapalı belgeleri nasıl deşifre edebildiklerini veya nesnelere veya insanları tam olarak nasıl görebildiklerini tespit etmek için çeşitli deneyler yapıldığının altını çizdikleri ve özellikle atom denizaltılarına odaklandıkları belirtilmiştir. Dünya üzerinde inşa edilmiş en karmaşık ve pahalı makineler olarak, özellikle çoklu savaş başlıklı torpidolar ve gizli çift şifreli fırlatma kodları nedeniyle önemli bir ilgi odağıdır. Tutanakların içeriğine gülesim geldi.

“Burada olanlar sadece yağmur suyu,” dedim kopuk bir sesle. “Tüm bunları uzun zaman önce uzaktan görmeye yaptık ve tutanaklarda da belirtildiği gibi, bunun gizli operasyonlar için Amerikan devlet bütçesinden daha fazla para çekmekten başka bir şey olmadığı açık.”

Gerçekten de bu gizli programların ne anlama geldiğini biliyordum çünkü bunlardan birinde yer almıştım ve Amerikalıların söylediklerinin, elde edilen ilerlemeyi daha iyi gizlemek için yetkililerin gözünde sadece kumdan ibaret olduğunu çok iyi anlıyordum. Ama bu tür durumlarda her zaman olduğu gibi en iyi savunma hücumdu.

Benimle birlikte Cezar, General Obadea ve hükümetle yapılan gizli toplantıdan sonra onunla birlikte Bükreş'ten dönen Shin Li de odadaydı. Durum herkes için açık olmasına rağmen neden hepsinin sessiz kaldığını anlamıyordum.

Shin Li beklenmedik bir şekilde, “Durum karışık çünkü Savunma Bakanı uyuşuk bir tehditte bulundu,” diye konuştu.

Shin Li toplantıda hazır bulunmadığı için General Obadea aniden dikkat kesildi. Hızlıca tutanak sayfalarını gözden geçirdim ama herhangi bir tehdit görmedim.

“Ve hâlâ var,” diye devam etti Shin Lin. “Amerikalılar 'Sizden Orăştie Dağları ile ilgili protokollerin tamamını istiyoruz' demediler ama soğuk bir şekilde 'Protokollerin tamamını alacağız' dediler. Bu, hükümet düzeyinde önceden bir anlaşma olduğu anlamına geliyor.”

General'e baktım, durumu kurtarmasını ve bu diplomatik anlaşmayı reddetmesini istiyordum çünkü Amerikalıların konuyu gündeme getirme şeklini beğenmemiştim. Yaşlı adam her zaman maruz kaldığı endişe ve baskılardan bunalmış görünüyordu ama bu sadece birkaç dakika sürdü. Daha sonra sandalyesinde doğruldu ve ellerini kırışmış saçlarında ve sert yüzünde gezdirdi. Ardından, sessizce ayakta duran ve yere bakan Shin Li'ye hayranlıkla bakarak konuştu.

“Shin Li haklı. Sahne arkasında yangınlar oldu. Bütün bunlar 94'ten beri oluyor - Cezar biliyor. Elimizde istihbarat olmadığı ve dosyanın çok zayıf olduğu konusunda bize inanmayacaklar. Beni duvara yapıştırdılar; bunun beceriksizlik olduğunu söylediler. Başbakan, bu meseleyi üç ay içinde çözmezsem bana yardım edemeyeceğini ve beni bakanlıktan almak için Cumhurbaşkanı'na müdahale edeceğini söyledi. Görünüşe göre Amerikalı sekreter ile bir anlaşma yapılmış. Ama böyle bir şey olursa Cezar'ı lider olarak dayatmam zor olur çünkü akbabalar gibi üzerime çullanırlar.”

Hepimiz şaşkın bir şekilde durduk. En azından ben tüm bunların ne anlama geldiğini tam olarak anlayamamıştım. General devam etti.

“Yine de Başbakan'dan bu bilginin dışarıya açıklanmayacağına dair söz almayı başardım. Bu bize buradaki işleri ayarlamak için biraz zaman kazandırabilir.”

Daha sonra Cezar'a döndü.

“Yarın Inossanto ile görüşmek üzere Pentagon'a gidiyorum. Hâlâ bir şeyler başarma şansım olabilir. Nicoară'yı ara ve ona yola çıkmaya hazırlanmasını söyle. Ben yokken sana kodları vereceğim.”

Yaşlı adamın kendi küllerinden doğduğunu gördüm. Aklına fikirler geldikçe, bir şeyleri kurtarabilmeyi umarak eylemlerinde daha kesin ve daha hassas olmaya başladı. Yine de durum oldukça ciddi görünüyordu çünkü Başbakan ya da Cumhurbaşkanı'nın emri göz ardı edilemezdi ve bu emir gerçekten uygulanırsa, Projeksiyon Odası'nın yönetimi ve güvenliği konusunda ne olacağı konusunda kimsenin kesin bir cevabı olmayacaktı. Büyük olasılıkla USAP ajanları derhal odaya sızacak ve askeri yetkinlik sivil, daha doğrusu siyasi grupla birleşecekti. Herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu: Masonluğun temsilcilerinin Bucegi Dağları kompleksinin komuta ve kontrol kollarına kesin olarak sızması ve bunun daha önce görülmemiş sonuçlar doğurması.

Yaratılan tüm yaygaranın ortasında sadece Shin Li boş duruyordu. General üssü terk etmek isteyerek veda ettiğinde, onunla doğal bir şekilde konuştu.

“General, Pentagon şefi sizi görmeyecek. Bu yolculuğu kesin bir sonu olmadan yapıyorsunuz. Sadece zamandan ve enerjiden tasarruf etmenizi istiyorum.”

General hiçbir şey söylemedi ama hoşnutsuz bir jesti de gizleyemedi. Cezar dışında orada bulunan hiç kimsenin bunun mümkün olabileceğini düşündüğünü sanmıyorum. Obadea Amerika Birleşik Devletleri'ne giden uçağa binmek üzere başkente doğru yola çıktı, ama ertesi gün öğle saatlerinde Cezar bana Oval Ofis'in General'in Pentagon'a yaptığı ziyaretten haberdar olduğunu söyledi. Hükümetle yapılan gizli görüşmeden sonra, bu durum meydan okuma olarak yorumlanabileceğinden daha da kötü görünebilirdi. Washington D.C.'nin şık salonlarında eski dostluklar ya da bağlantılar değil, sadece belirli bir konunun pragmatik ve acil yönleri dikkate alınırdı.

Cezar birkaç saat sonra bana “Servisimiz Beyaz Saray'dan Dışişleri Bakanı'nın General Inossanto'nun General Obadea ile görüşmemesi emrini verdiğini doğruladı” dedi. “Bu yaşlı adam için ağır bir darbe olacak,” diye sessizce ekledi, olayların tehlikeli bir hal almasından endişelendiği her halinden belliydi.

Birkaç gün sonra Obadea, arkadaşı General Inossanto ile görüşmeden ülkeye döndü. Yüzünde yeni başlayan bir yılgınlığın izlerini seçebiliyordum. Şüphesiz, departman liderliğinden alınmasının tehlikeli sonuçlarını çok iyi biliyordu, ama belki de yorgunluk ve şahsına yönelik tekrarlanan “saldırıları”

etkisini göstermeye başlamıştı. Benim bakış açım göre, Sıfır Departmanı artık hem taktiksel hem de teorik olarak çok iyi bir donanıma sahipti. Son aylar protokollerin, gizli kodların, taktik planların ve en önemlisi personelin yeniden oluşturulması için neredeyse kesintisiz bir çalışma programı anlamına geliyordu. Ancak yeni bir liderlik, siyasi müdahaleler nedeniyle tüm faaliyeti istikrarsızlaştırabilirdi. Aslında en büyük fark da buydu. General Obadea 20 yılı aşkın bir süredir bu anlamda belli bir denge tutturmayı başarmış, başkalarının departmanın “arka bahçesine” girmesine izin vermemişti. Ama son zamanlarda art arda gelen baskı ve tehditler, bu sorunu çevreleyen atmosferi ısıtmayı başarmıştı ve öyle görünüyordu ki bu durum meseleleri kaçınılmaz bir sonucun eşiğine getiriyordu.

General'in emekli olmak istediğini söylediğini ilk kez o zaman duydum. Kalbime bir diken battığını hissettim. Sıfır Departmanının tamamı neredeyse onun bir ömürlük çalışmasına eşitti. Uçup gitme tehlikesiyle karşı karşıya olan uzun bir kariyerdi bu. Ama dediğim gibi, General Obadea'nın kariyeri, adı ve prestijinin ötesinde, ülkenin çıkarları ve bazı düşman güçlerin Bucegi Dağları'ndaki kompleksin kontrolünü ele geçirmesine izin vermemek de vardı.

O ana kadar çok şey öğrenmiş ve maneviyat alanında yeterince incelik biliyor olmama rağmen, en azından bu bağlamda tamamen uygunsuz olduğunu düşündüğüm bir adaletsizlikle karşı karşıya kaldığımda beni saran bir panik, öfke ve çaresizlik hissettiğimi itiraf etmeliyim.

Sonra Shin Li'nin hafif elini kolumda hissettim.

“Gidelim artık. Zaman nihayet geldi,” dedi. “Artık burada yapacak bir şeyimiz yok.”

Cezar, Teğmen Nicoară, bölümün diğer iki subayı ve sessiz kalıp düşüncelere dalmış olan General Obadea ile birlikte kısa bir brifingin ardından protokol odasında olduk. Cezar'ın Shin Li ile nasıl imalarla dolu bir bakış alışverişinde bulunduğunu gördüm. Neden bilmiyorum ama bu beni biraz daha rahatlattı. Kadın başını hafifçe eğdi ve beni ofisime kadar takip etti. Aynı etkilenmemiş havayı, o kusursuz duruşu ve hareketlerindeki doğallığı koruyordu. Ancak benim, departmanda neler olup bittiği konusunda kafam oldukça karıştı. Son ana kadar bir şeylerin değişeceğini ve daha önce sayısız kez olduğu gibi her şeyin onarılacağını ummuştum. Henüz önemli bir karar alınmadığını

söylemek doğru olur, ama içimde bir his vardı. Moralim bozulmuştu ve bir açıklama arıyordum.

“Kısa bir süre önce bir istihbarat notu aldım. Halberg Düşesi Bükreş'i ziyarete geliyor. Şu anda, bu gergin anlarda, sanki bir şeyler oluyor.”

Duvarlarla konuşmadığımdan emin olmak için Shin Li'ye doğrudan bir soru sordum.

“Sanırım onun Kara Asalet'in daimi bir üyesi olduğunu biliyorsun?” Başını olumlu anlamda eğdi.

"Elbette, ayrıca Roma Kulübü'nün de bir parçası, ama bu örgütler adlarından da anlaşılacağı gibi çok büyük önem taşıyor. Diğerleri daha tehlikelidir. Ancak bu kadar çabuk harekete geçmeleri garip. Demek ki uzun zamandır bu sinyali bekliyorlardı.”

Koltukta güçsüz bir şekilde oturmuş, aşağıya doğru bakıyor ve kaşlarımı çatıyordum. İşler bu şekilde devam ederse, sözleşmem muhtemelen kısa bir süre içinde iptal edilecek ve bana sadece güvenlikle ilgili hükümler kalacaktı. Üzülerek, siyasi baskı altında ezilmiş gibi göründüğümüzü ve Tanrı'nın buna nasıl izin verdiğini anlamadığımı belirttim.

Shin Li aniden soğuklaştı.

“Seni Doktor Xien'den tanımıyor olsaydım ve Cezar karakterinin bazı özelliklerinin özgeçmişini çıkarmamış olsaydı, bu şekilde konuştuğunu duyduktan sonra senin karanlık gece kadar aptal olduğunu söylerdim. Ancak bu durumda hala iyileşme umudumuz var.”

Çarpılmış gibi duruyordum. Kulaklarıma inanamadım ve sonunda kendi kendime kadının sürprizlerle dolu olduğunu söyledim. Yine de, güzel Shin Li'nin böyle bir cürette bulunabileceğini hayal bile edemezdim. Ancak içsel forumumda, bana takılan bu ismi sonuna kadar hak ettiğimi kabul ettim.

Hiçbir şey olmamış gibi, aynı doğal tavırla konuşmaya devam etti.

“Daha dikkatli olmalı ve bu konular üzerinde daha derin düşünmelisin.”

“Peki sizce ne üzerinde düşünmeliyim?” Verdiği yanıtlar karşısında hâlâ şaşkınlık içindeyken sordum.

Ancak herhangi bir cevap beklemiyordum. Sonuçta bu kadın kimdi ki beni bu

kadar keskin bir şekilde yargılıyordu? İçten içe tükeniyordum, Sıfır Departmanı ve General' e olan inancım konusunda son derece endişeliydim ve o burada karakterimi kendisinden uzaklaştırıyordu.

"Şimdi kurbanı oynamanın zamanı değil çünkü hiçbir şeyi çözemezsin. Bu seni paniğe ve cesaretsizliğe sürükler ve bunlarla asla işleri düzeltemezsin. Aslında mesele senin hiçbir şeyi düzeltmen değil. Departmanla ilgili endişelerini unut. Bununla ilgilenecek birileri var. Henüz anlayamadığın şey, şu anda çok kötü gibi görünen şeyin aslında iyiye giden bir yol olduğudur."

"Pöh! Sen neden bahsediyorsun? General Obadea'nın artık Sıfır Departmanı'na komuta etmeyecek olması daha mı iyi? Hangi kötü şey aslında iyidir?" Kendi ifadelerinde tökezlemesini yakalamayı umarak sordum.

Shin Li muhteşem gözleri ve ışıltılı bir gülümsemeye bana baktı.

"Sana bakıyorum; ve o büyük akıl yoksunluğunda, bir çocuk kadar samimi ve saf olmayı nasıl başardığını fark ediyorum. Biraz bilgisiz ama saf ve masum. Ve bunun böyle olması çok iyi çünkü bu armağanı kullanmaya, saflığı ve masumiyeti 'talep üzerine' elde etmeye çalışsaydın, o zaman pragmatik olurdun ve her şey boşa giderdi. Saflık ve masumiyet tamamen senin özgürlüğüdür. Hatta seni bireysel bir varlık, bir şahıs olarak aşan şeydir, ancak dediğim gibi, biraz aptal olduğun için bunu göremiyorsun."

"Lütfen bu tür kelimeler kullanmayı bırakın!" Sert bir şekilde söyledim.

"Bunu unut. Seni aşan şeylere odaklan. Kendini küçük görme. Bir zamanlar, çocukken bazı doğa ruhlarıyla oynayan bir insan tanıyordum. Ailesi de dahil olmak üzere herkes onun geri zekalı olduğunu düşünüyordu; ama o aslında sadece kendisinin görebildiği o harika doğa varlıklarıyla oynuyordu. Eğer bu çocuksu dürüstlüğü, saflığın ve masumiyetin seni giderek daha fazla kuşatmasına izin verirsen, ama şimdi yaptığın gibi programlanmamış bir şekilde, aptal olmamak için hala bir şansın olduğunu bilmelisin. Ama yalnızca kendin için bir şeyler elde etmek adına kendini küçük ve pragmatik hesaplara bırakırsan, bu senin sonun olur."

Onun hitaplarına karşı bağışıklık kazanmaya başlamıştım, çünkü bu ifadelerdeki güç ve enerjinin rahatsız edici kelimelere vurgu yapmadığını, şimdilik benden kaçan tamamen farklı bir anlamı olduğunu giderek daha fazla fark ediyordum.

“Ama kötü ve iyiye geri dönelim çünkü tartışmanın başladığı yer burası,” dedi Shin Li rahatsız olmadan.

“Aaa, unutmamışsın,” diye fark ettim, yarım ağızla.

"Daha önce ifade ettiğin gibi bir ‘akıl’ nasıl unutulabilir? Elbette birçok durumda kötü olan aslında iyidir. Ama bu analizin, Tanrı hakkında tek taraflı bir fikre sahip olan bazı insanları şok edebileceği de doğrudur, çünkü insanlar Tanrı'yı sadece iyi ve güzel olanla ilişkilendirir ve büyük tanrısallıkların da belirsizliği sevdiği gerçeğinin gizli önemini anlayamazlar.

“Peki bu gizli anlam nedir?” diye sordum.

"Sabırlı ol. Bu ifade paradoksaldır; ve bazı tanrısallıkların iyilik ve kötülük alanının çok üstünde olduğu ve bu yüzden bu ikili yönlerden bağımsız oldukları gerçeğini ima eder."

“Hayatta büyük kayıplar ya da zorluklar yaşayan birini gidip bu gerçeğe ikna ediyorsunuz,” dedim, özünde tartışmanın konusunu bilmeme rağmen üzülerek.

“Burada sorun oldukça hassas. Elbette hiçbir koşulda Tanrı'nın kötü olduğunu söyleyemeyiz, ama bizim için kötülüğün varlığında bile Tanrı'yı keşfedebileceğimizi anlamak akıllıca olacaktır. Bu gerçek çoğu insan için büyük bir kavramsal engel oluşturur ve bu yüzden hayatta pek çok kez başarısızlığa uğrarlar."

“Peki bu nasıl daha iyi anlaşılabilir?” Daha uzlaşmacı bir tavırla sordum.

“Tanrı'nın her zaman, her saniye, her şey olduğunu bir an bile unutmamak çok önemli. Bu, hem iyiliğin hem de kötülüğün mutlak olduğu şeklindeki düalist düşünceden çabucak kurtulmana yardımcı olacaktır."

Evet, mutlak düalizmin yönleri hakkında okumuştum ve bu da aklıma örneğin Hıristiyan Püritanizminin ebedi sorununu getirdi: Doğu Liturjisinde Felix Culpa (mutlu bir suçlama) olarak sunulan ilk günah. Bu ikilemi çözmek için Hıristiyanlığın “ilk günahı”, insanın ruhsal kurtuluşuna ulaşabileceği yolu temsil ettiği gerçeğiyle meşrulaştırması gerektiğini biliyordum. Sadece bu açık tezin kabulünün, Püriten Hıristiyanlığın neredeyse 2000 yıldır süregelen dar önyargılarının üstesinden gelip gelemeyeceğini merak ediyordum. Ama amacım kaç cemaatin bunu anlayabileceğini görmek olmadığından, sadece çok zarif değil aynı zamanda bilgelik dolu görünen

Shin Li'nin açıklamasını daha fazla dinledim.

“Tanrı'nın, gerçekte, kötülükte bile yüce iyilik olarak keşfedilebileceği ve hissedilebileceği ifadesi, özünde, görünen kötülüğün mutlak kötülük olmadığı ve sonuç olarak iyiliğe mutlak olarak karşı çıkmadığı fikrini ifade eder.”

“Eğer her şey böyleyse, o zaman neden kendimizi kötülük ve iyilikle karşı karşıya getiriyoruz?” İyi bir nedenle sordum.

“Çünkü kötülük deneyimi bizi aslında kendi zayıflığımızla, kendi günahımızla yüzleştirir. İşte bu yüzden - çünkü şu anda kötü yaptığınız şeylerin çoğu zaman geçmişteki eylemlerinizi haklı bir izi vardır. Elbette kötülüğün gerçek olmadığını söyleyemeyiz; ama öyle olsa bile, yaptığımız kötü bir şeyi içtenlikle kabul ettiğimizde, bunun bir şekilde biraz daha 'iyi' olan bir tür kötü şey haline geldiğini biliriz.”

Burada haklıydı. Aslında sadece burada değil, her zaman. Düşünüyordum da, günlük yaşam deneyimi bize çoğu zaman, hiç kötü bir şey bilmeyenlerin genel olarak sevgiden yoksun olduklarını ya da başkalarına karşı insanlık dışı davrandıklarını fark etme fırsatı verir. Kötülüğün ilk günah, Yaratılışın ya da Makrokozmosun gerçek durumunu da belirleyen bir günah olarak kabul edildiği bir dizi kozmogoni vardır. Kötülük gibi bir gizemden bahsedilebilir çünkü bu gizem aklın, mantığın normal araçlarıyla anlaşılabilir ve sıradan insan tarafından bir açıklaması çoğu zaman bulunamaz. Bu nedenle cahil bir insan için kötülüğün anlaşılması neredeyse imkânsız gibi görünür. Eğer insanoğlu kötülüğü gerçekten doğru bir şekilde açıklayabilseydi, kötülük daha çok fünyesi çekilmiş bir bombaya benzeyecekti; ve gizemi tam olarak keşfedildiğinde, kötülüğün varlığı sona erecekti.

Doğu ve ezoterik odaklı okumalarım bu noktada işe yaradı. Büyük Hint destanı Mahabharata'dan önemli bir alıntıyı hatırladım, bu da bana bu konuda bilgece davranmanın yolunu gösterdi. Bu alıntıyı tekrar bulana kadar uzun süre aradım ve buraya tamamen ekleyeceğim. Yüce Hakikati idrak etmiş olan büyük bir bilge adam şu tavsiyede bulunur: “Şimdi iyiden ve kötüden vazgeçin, gerçekten ve yalandan vazgeçin; ve bundan sonra, tüm bunlardan tamamen vazgeçerek, en sonunda kendinden vazgeçme eyleminden vazgeçin.”

Bu fikir Kata-Upanishad'da kahraman Nashiketas'ın ölümler diyarının tanrısı olan Yama'ya “Ey Yama, söyle bana, sana yalvarıyorum, gerçekte iyinin ve kötünün ötesinde ne var?” diye sormasıyla ifade edilir.

Yine de Shin Li'nin incelikli açıklamalarını temel alan bu felsefi değerlendirmeleri uzatmak istemiyorum. Bu alıntıların dikkatli bir şekilde okunması, aynı zamanda kötülüğün de üstünde olamazsak iyiliğin de üstünde olamayacağımızı gözlemlemek için yeterlidir. Ancak bununla bağlantılı olarak, iyilik ve kötülük meselesini üstün bir şekilde anlamayı umamayacağımız metafiziksel bir analize duyulan ihtiyacı gözlemlemek için kendime izin veriyorum.

Shin Li, kötülüğün hala sorgulanamaz bir gerçek, en azından hâlâ bir cehalet durumuyla karşı karşıya olduğumuz sürece ne inkar edebileceğimiz ne de kaçınabileceğimiz bir gerçeklik olduğu gözlemine yaptı. Ayrıca bana, gerçekliği akıl veya mantığın odağı olamayacak bir tür kötülük gizemi olduğunu da gösterdi. Böylece, kötülüğün insan zekası için neredeyse anlaşılmasız olduğunu fark etmemize neden olan bu metafizik boyut ortaya çıkıyor, ancak bu ifade ilahi her şeyi bilme konusunda geçerli değil.

“Biraz düşün,” diye beni teşvik etti Shin Li. “Eğer Tanrı kötülük yapsaydı, o zaman o Tanrı olmazdı. Yani Tanrı için kötülük diye bir şey yoktur. İşkence, nefret, adaletsizlik ve sadizm yalnızca insanın yaşamın bazı yönlerine yönelik 'dar görüşlülüğüdür' ve bunlar kötülük olarak yorumlanır. Bununla birlikte, eğer Tanrı bunların varlığına izin veriyorsa, bu kesinlikle O'nun kesin olarak bildiği nedenlerle gerçekleşir; ama şu an için insan içinde bulunduğu cehalet durumu nedeniyle bunları bilemez. Yapabileceği tek şey, bir süre sonra, hatta gelecekteki bir yaşamda ruhsal olarak evrimleşerek bu muammanın cevabını öğreneceğini ummaktır.”

Düşünmeye devam ettim. Argümanlar geçerliydi ama insan doğası bu prensiplerin özgürce ortaya çıkmasına izin vermeyecek kadar güçlü. Zarar gördüğümüzde hemen bir çözüm, hatta intikam arama eğilimimiz çoğumuzda bizi sağduyulu ve bilge yapamayacak kadar güçlüdür. Rasyonel düşünce bize her seferinde kötülüğü açıklayamadığını ve onu ortadan kaldırmayı başaramadığını açıkça gösterse bile, bu alışkanlık tekrarlanır çünkü kötülüğün gizemli eylemi sadece kalpte dönüştürülebilir ve “simyalanabilir”; yani her zaman saf bir kalpten kaynaklanan sevgi ve masumiyetin müthiş gücü aracılığıyla.

“Ancak burada başka sorunlar da ortaya çıkabilir,” dedim, “çünkü örneğin bir kişi kötülüğün daha da derinlerine inerse, biriken acı ve ıstırap onun için dayanılmaz hale gelebilir ve o kişiyi yine kötülük olan daha pervasız eylemlere itebilir. Çıkış yok gibi görünüyor.”

“Sadece ilk bakışta,” diye altını çizdi Shin Li. “Çoğu zaman insan ilk başta acı ve kötülükle yüzleşir ki daha sonra bu iki deneyimi yaşayarak ruhsal olarak tekâmül edebilsin ve ruhsal olgunluk seviyesine ulaşabilsin. Zorunlu olduğunu düşündüğü kuralları ve prensipleri isteyerek çiğnediğinde, içine girdiği garip ve tehlikeli dünya tarafından kendi varlığında acı üretilir ve bu o kadar büyük olur ki, bağışlama ya da çaresizlik yapılan hataların tek alternatifini gibi görünür çünkü onun için geri dönüş yoktur. Bu korkunç korkunun üstesinden gelme ve yapılan kötülüğün ötesine geçme zorunluluğu nedeniyle, insan bir ışık huzmesi olarak ilahi aşkın deneyimi bulabilir. Büyük acılarla ya da ruhsal sınavlarla karşı karşıya kaldığında, insanın neredeyse her zaman kaçıışı Tanrı'da aradığı gerçeğini bu şekilde açıklayabiliriz. Elbette bu geçiş tamamen bilinçli ve sorumlu bir eylemin ardından gelmelidir çünkü bu husus önemsiz olarak değerlendirilirse, artık ciddi bir hatadan değil, basit bir yanlış adımdan söz edilebilir. Belirli prensiplerin ya da kuralların ciddi bir şekilde çiğnenmesi bizi kendi özgürlüğümüzle ve bu sayede sahip olduğumuz sorumlulukla karşı karşıya getirir.”

Shin Li burada hassas bir konuya, tam bilinçli özgürlük ve eylem konusuna değindi. Bu konu, insanın bireysel özgürlüğünü tam olarak ortaya koyması ve Kilise'nin önceden koyduğu yasa ve yönetmelikleri çiğnemesi olasılığını büyük bir endişeyle karşılayan Kilise tarafından çok tehlikeli görülmüştür. Bu nedenle Kilise, yanlış olan belirli bir eylem ya da eylemle ilgili cehaleti affetmekte acele etmiş ve cehaletin bizi ilgili günahattan tamamen kurtarmak için yeterli olduğunu belirtmiştir. Başka bir deyişle, kutsal itiraf sırasında yaptığınız şeyin aslında kötü olduğunu bilmediğinizi söylerseniz affedilirdiniz. İsa ile kutsal Şabat gününde çalışan ve Kurtarıcı'nın kendisine şöyle dediği adam arasındaki görüşmeyi gösteren İncil metinlerini unutmayalım: “Dostum, kimsenin çalışmadığı gün olan Şabat'ın katı kuralını çiğneyerek şu anda ne yaptığını gerçekten biliyorsan ne mutlu sana. Ama şunu unutma, eğer bunu gerçekten bilmiyorsan, o zaman kutsal yasayı çiğnediğin için lanetlenmiş olursun!”

Dolayısıyla İsa'nın ifadesi, Kilise'nin yaptığı gibi Şabat'ın insanla olan ilişkisini değil, insanın Şabat'la olan ilişkisini dikkate almaktadır. Bu nedenle metin, özellikle din adamlarının anlayışı ve çıkarları açısından çok tehlikeli ve istikrarsızlaştırıcı olarak görülmüştür, çünkü seçim özgürlüğünün gerekliliğinin altını incelikte çizmekte ve özgürlüğün - bilinçli, sorumlu ve akıllıca üstlenildiğinde - insana verdiği gücü anlamamızı sağlamaktadır. Ancak Hıristiyan Kilisesi'nin görüşüne göre, insana özgürlük sunmak

tehlikelidir. Bu, özgür olmanın gerekliliğinin günah ve anarşi için bir özür olduğu anlamına gelmez; bu, zaman içinde Kilise'nin çoğu temsilcisi tarafından dayattıkları kuralları haklı çıkarmak için başvurulan bir nedendir.

Şimdiye kadar hiç günah işlememiş, hiç “düşmemiş” ve hiç zarar vermemiş mükemmel bir insan prototipi varsayarsak, ilgili kişinin hem bedeninde hem de ruhunda sıklıkla hissedilen zayıflık, hata, günah veya acı deneyiminden yoksun olduğunu hemen fark ederiz. Shin Li tarafından da paylaşılan benim görüşüme göre, bu zayıflık ve hataların deneyimi olmadan, Yaratılış'ta var olan bazı temel gerçeklerin adil bir şekilde anlaşılması imkansız olmasa da zordur. Eğer böyle olmasaydı, insanlık durumunu, insan toplumunu, başka bir insanla karşılaşmayı ve araya giren her türlü ilişkiyi kabul etmek zor olurdu. Çoğu zaman bu tür deneyimler en saf, en yüceltici ve aynı zamanda şefkat dolu sevgiyi doğurur. Sadece yükseklerden tam olarak sevebileceğimiz iddia edilemez çünkü aynı zamanda aşağıda, sevdiklerimizin arasında olmamız, böylece onların acılarını, günahlarını ve sıkıntılarını derin, yoğun ve canlı bir deneyimle tanımamız gerekir. Bu nedenle, derinlemesine düşünersek, kötülük meselesinin bazı insanların Tanrı'yla ilgili olarak kendileri için kurdukları pek çok planı bir kez ve sonsuza kadar ezip geçtiğini ve Tanrı'nın yaratışının farklı karmaşık yönleri hakkında daha alçakgönüllü ve daha gerçekçi olmamızı sağladığını hemen fark edebiliriz.

Shin Li'nin olağanüstü psikolojik inceliğini ve tartışma becerisini sergilediği o gün unutulmaz bir gündü. Daha da ötesini söyleyebilirim ki, benim biraz daha öteye gitmeme ve kendi egomun engellerini aşmama neden olan kişi oydu. Tanrıça Machandi'den aldığım parşömen metninin açıklamasını hazırlayan içimdeki bir yolculuktu. Yine de, durumun tam olarak kaleme alınmasına izin verecek şekilde düzenlenmesi için dört ay daha geçmesi gerekiyordu.

Bu arada General Obadea'nın faaliyetlerinin devam edeceğine dair umutlarımın boşa çıktığı ortaya çıktı. Yaşlı adam gerçekten de sabrının sonuna gelmiş gibi görünüyordu, ama sürprizler o zaman bile durmadı. Gizli servislerin karanlık alanlarında ve siyasi arenada sayısız ilişkisi ve bağlantısı olan General hâlâ çok güçlü bir adamdı. Komutanlıktan istifasını sunmasına rağmen aktif görevde kaldı ve yedek subay olmayı tercih etmedi. Bu, başbakanın diplomatik baskı altında aldığı siyasi karara karşı çıkan bir direniş eylemiydi ve Sıfır Departmanını bir şimşek gibi sarstı. O ana kadar General'in bu birimin komutanlığından alınmasının pek mümkün olmadığını düşünenler varsa da, bu gerçekleşti ve inanılmaz derecede hızlı oldu.

Yine de işler umduğumuzdan daha iyi gitti ve bu da Alfa Üssü'nde kalan hepimizi ellerimizi masanın altında çılginca çırpmaya teşvik etti. Daha önce de söylediğim gibi, General Obadea kolay kolay pes edecek bir adam değildi, ama bu durumda, artık yeterli kontrol koluna sahip değildi ve onu bölümün başından alma niyeti en yüksek siyasi çevrelerden geldiği için, yirmi beş yıldan fazla bir süredir ilgilendiği bölümün komutasını bırakmak zorunda kaldı. Bununla birlikte, bizi en azından kısmen koruyacak bazı ipleri çekebilecek kadar üst düzey bağlantıları ve ilişkileri vardı. Şahsen, Halberg Düşesi'nin ziyaretinin General'in davasının sonucunu hızlandırdığından kesinlikle eminim. Diploması ve siyasette yazılı olmayan kurallar olduğu için, Obadea'nın komutadan ayrılmasından sonra fazla yaygara koparılmadan yalnız bırakıldık. Bunun sadece fırtına öncesi sessizlik olduğundan şüphem yoktu ama en azından “depremi” atlatmak için biraz zamanımız oldu.

Bununla birlikte, Shin Li'nin açıklamalarının ruhuna ilişkin olarak, her şeyin daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğünüzde bile işlerin nasıl yerine oturduğu çok ilginçtir. Generalin Pentagon'a yaptığı ziyaretin reddedilmesinin üstesinden gelemediğinden hep şüphelenmişimdir. Bunun nedeni ya General Inossanto ile olan kişisel ilişkiydi ya da basitçe bu davadaki tüm istihbarat unsurlarına erişimi olmamasıydı; ya da belki de bunları öğrenmek istemiyordu. Birkaç kez durumu açıklığa kavuşturmaya ve Beyaz Saray'dan gelen emirle General'e gerçekte olduğu gibi sunmaya çalıştık; ancak her seferinde herhangi bir açıklama yapmadan herhangi bir ayrıntı almayı reddetti.

Geçici iktidar devri oldukça uzun sürdü. Doğal olarak Cezar departmanın başına geçti, Teğmen Nicoară ise Cezar'ın görevlerini, özellikle de taktiksel olanları devraldı. Bucegi kompleksinin ana protokolünü yönetmekten sorumlu olmam anlamında küçük bir gelişme ile ofisimi korudum. Bu elbette daha yüksek bir pozisyon ama aynı zamanda Amerikalılarla ilişkilerde daha fazla bürokrasi anlamına geliyordu. Yine de Pentagon yetkilileriyle mükemmel ilişkiler geliştirdiğim için işler sorunsuz ilerliyordu ve herkes mutluymuştu.

Akşamları Alfa Üssü'nün protokol odasındaki masanın etrafında tartışma alışkanlığımız olduğu için, hepimiz bunun büyük olasılıkla General Obadea'nın ayrılmasıyla ortaya çıkan “güç boşluğunun” yarattığı geçici bir durum olduğu konusunda hemfikir olduk. Cezar, General'in yakın bir sırdaşı olarak biliniyordu ve RIS'in okült alanında saygı görüyordu; ama sonuçta

departmanın komutası siyasi olacaktı. Departmanın geçici yönetimi sadece birkaç ay sürebilirdi, en iyi ihtimalle bir yıl diyelim, ama ondan sonra işlerin durumu değişecekti. Hükümetin gizli yönetimindeki hiç kimse, Cezar'ın yeni istifa eden eski General ile aynı gündemi ve aynı vizyonu takip ettiği çok iyi bilinirken, onu Sıfır Departmanının başında tutmakla ilgilenmiyordu. Sonra, bahsettiğim sürpriz unsuru ortaya çıktı ve artık kendimizi tamamen izole hissetmememizi sağlayan bir oksijen balonu gibiydi.

Bana göre General Obadea birkaç ay önce Pentagon'da yaşananları hiçbir zaman atlatamadı. Bu varsayımın doğru olup olmadığını bilmiyorum ama işler aniden başka bir hal aldı. Kasım 2006'da, General'in istifasını imzalamasından kısa bir süre sonra, Pentagon Şefi'nin fırtınalı ziyareti duyuruldu, ama Bükreş'te değil, Alfa Üssü'nde. Bu, ziyaretin resmi bir nitelik taşımadığı, daha çok özel bir nitelik taşıdığı söylene de bizi harekete geçiren bir olay oldu. General Inossanto'nun şartnamesi General Obadea ile üs arazisinde yarım saat görüşmekti. Ziyaret Pakistan'a yapılacak tarifeli bir uçuştan sapma niteliğinde olacağından, daha çok eski bir dosta karşı gösterilen bir nezaket, birkaç ay önce yaratılan durumun “tatlandırılması” gibi görünüyordu.

Her ne kadar Sıfır Departmanının komutanlığından yeni ayrılmış olsa da General böyle bir ziyareti reddedecek ne bir duruşa ne de bir pozisyona sahipti. Kendisine uymayan kişisel meselelerin ötesinde, Romanya ile ABD arasında gizli ve askeri servisler düzeyinde iyi ilişkiler söz konusuydu ve bunlar bozulmaya değmezdi.

Helikopter üssün içine indiğinde ben de oradaydım ve sadece iki general arasındaki kısa bir cümle alışverişini yakalayabildim.

“Pentagon'da beni kabul etmemiş olsan da seni gördüğüme sevindim Bill,” dedi Obadea ve General'i sert bir ifadeyle karşıladı.

“Tenha bir yeriniz var mı? Konuşmamız gerek,” diye yanıtladı General Inossanto ciddiyetle.

Binaya girdiler ama Protokol Odası'nda buluşmak yerine Obadea'ya ait olan ofise geçtiler. Orada yaklaşık yirmi beş dakika kaldılar, General'in emri onları kimsenin rahatsız etmemesi ve binanın o bölümüne kimsenin girmemesi yönündeydi. Tüm bu süre boyunca helikopter motorlarını bile durdurmadı. Neredeyse yarım saat sonra ikisi de indiler ve tartışmanın sadece

verimli değil aynı zamanda Generalimiz için de şaşırtıcı derecede iyi geçtiğini fark ettim. Artık çok daha rahatlamıştı; hatta dingin ve iyi bir ruh hali içindeydi. Özel koruması eşliğinde aceleyle helikoptere binen Pentagon Şefi ile vedalaştı.

General, benim Cezar ve Teğmen Nicoară ile birlikte kendisini sabırsızlıkla beklediğim Protokol Odası'na girdi.

“Helikopter Bükreş'e doğru yol alırken bile gerekli evraklar hazırlanıyor,” dedi herhangi bir giriş yapmadan.

Sonra, Obadea, kendine özgü bir etkisi olan kısa bir duraklamanın ardından konuştu.

“Hmm... 'Kurt' beni hayal kırıklığına uğratmadı. Buradaki ofisimden ayrılıyorum ama yakın olmaya devam edeceğim! Bill bana o zamanki diplomatik unsurdan dolayı pişman olduğunu ama elinden bir şey gelmediğini söyledi. Emir doğrudan Dışişleri Bakanı'ndan gelmişti. Ama şimdi sular biraz durulduğu için Bucegi kompleksiyle kalıcı bir 'bağlantı köprüsüne' ihtiyacı var. İstifamı bildiği için buraya uğrayıp beni bu pozisyon için önerdi. Doğrudan Pentagon'da çalışacağım ve ofisim onunla aynı koridorda olacak.”

Bu gerçekten de iyi bir haberdi! Ayrıca bu güçlü destek, böl ve yönet stratejisinin bize karşı kullanılmasını da engelleyecekti.

Cezar da toplantının sonucundan memnun olmakla birlikte objektif bir bakış açısıyla, “İşbirliği protokolü zor olacak,” dedi. “Amerikan tarafı bürokrasi isteyecektir.”

“Bu konuyu zaten genel olarak tartıştık. Taktik operasyonların belirli sınırlar dahilinde uyarlanması olacak. Geri kalanı için çok fazla değişiklik olmayacağını umuyorum.”

“Dalga yaratacak,” dedim, ben de oldukça heyecanlıydım. “Bazı 'müşteriler' için kesin bir darbe olacak!”

“Evet, bu doğru, ama ellerinden bir şey gelmeyecek. Bill'e iki kez bu riski almak isteyip istemediğini sordum, ama bana genel tabloda kimsenin bu konuda söyleyecek bir şeyi olmadığını, çünkü kendisinin güvence altında olduğunu söyledi.”

Nihayet, neredeyse bir yıl süren gerginlik ve sıkı çalışmanın ardından, daha sakin bir ufuk görmeye başladık. Sonunda, Sıfır Departmanı'ndaki durumun değişmesi o kadar da kötü görünmüyordu. Belki de etki seviyelerindeki bu değişiklik departman içinde bile gerekliydi. Doktor Xien ve Shin Li neredeyse iki aydır ortalıkta yoktu ama nerede oldukları ve ne yaptıkları beni ilgilendirmiyordu. Ben sadece parşömenin düzenlenmesi için son tarihin yaklaştığını ve bunun bana verilen özel bir görev olduğunu hissediyordum. Shin Li ile bu konuda birkaç genel görüşme yaptık ve bu görüşmelerde genel olarak çeviri metnini gözden geçirdik ve bazı yorumlarla birlikte üzerinde ısrar ettiğim birkaç ana hat çizdik.

“Ne kadar yazdığın önemli değil,” dedi Shin Li bana. “Aksine, metin mümkün olduğunca kısa ama çok açık olmalı. Burada kalite her şeyden önce gelir. Bazıları anlayacak, diğerleri ise zihinsel çabılıklarında kendilerini çabucak kaybedecek ve artık bundan nasıl kurtulacaklarını bilemeyecekler. Benim rolüm, parşömenin beş kıtasındaki fikirleri olabildiğince açık ve yeterli bir şekilde sunabilmen için sana rehberlik etmektir.”

Bu gizli metne değinmeye sıra geldiğinde, onun yanında her şeyin önemi azalıyordu.

“O halde benim rolüm nedir?”

Shin Li bana birkaç dakika boyunca dikkatle baktıktan sonra başka bir dünyadan gelmiş gibi görünen bir sesle cevap verdi.

"Senin görevin bunu herkesin bilmesini sağlamak. Artık kötü niyetli hiç kimse bunu durduramaz. Sayısız engel vardı ama artık her şey ayarlandı. Senin zamanın geldi.”

Bölüm Üç —

GİZLİ PARŞÖMEN – BEŞ GİZLİ TİBET İNİSİYASYON TEKNİĞİ

2006'nın başında, Shin Li'nin sıkı gözetimi altında parşömen metninin taslağını hazırlama sürecinin ortasındaydım. Bir dizi faktör neredeyse mucizevi bir şekilde düzenli faaliyetlerimizde bir “kırılmaya” yol açmış ve bu çalışmanın gerçekleşmesini sağlamıştı. General Obadea Pentagon'a gittikten sonra işler daha sakindi. Cezar, Sıfır Departmanının faaliyetlerinin yönetimini kolayca devralmıştı ve ben de görevlerimi çok iyi yerine getirmiş ve özellikle Bucegi üssüyle ilgili Romanya-Amerika işbirliği konusunda sık sık yapıcı girişimlerde bulunmuştum. Shin Li ve Doktor Xien Alfa Üssü'ne geri dönmüş ve perde arkasındaki yerleşimlerin “ahtapotu” biraz geri çekilmişti, Bucegi üssüyle ilgili Romanya-Amerika Komisyonu Yüksek Temsilcisi General Obadea ile ilgili üst düzey durumun aniden değişmesi herkesi şaşırtmıştı. Son derece önemli bir stratejik nokta ve aynı zamanda kaynağı bilinmeyen paha biçilmez bir teknolojik bilgi kaynağı olarak görüldüğünden, Bucegi'deki üs Pentagon'da en üst düzeyde bir endişeyi temsil ediyordu ve bu da General Obadea'nın ofisinin General Inossanto'nun ofisine çok yakın olmasına yol açtı.

Tüm bunlara, her zaman özenle seçilmiş kelimelerle ve büyük bir dikkatle konuşan Shin Li'nin gizemli ve rahatsız edici varlığını da eklemek zorundayım. Önceki aylarda yaptığı açıklamaları kişisel bir sorun olarak değerlendirecek kadar aptaldım ve bana karşı bir şeyler hissettiğine inanmıştım. Gerçekte, daha sonra açıkladığı gibi, sert davranışı kimliğimin “kalıntılarının” büyük bir kısmını ortadan kaldırmak için gerekliydi ve bu da parşömen metnine yorum yazmamın önemli bağlamı açısından kesinlikle gerekliydi. Biraz yardımla, ancak yine de kendi başıma, günlük hayatımda, özellikle de işim nedeniyle karşılaştığım çoğu zaman hoş olmayan yönlerin, metinde ortaya çıkan derin bilginin ve inceliklerinin anlaşılmasının verdiği büyüleyici sevginin hafif doluluğuyla karşılaştırıldığında pratik olarak anlamsız olduğunun tamamen bilinçli bir şekilde farkına varmam gerekiyordu.

Bu çabanın, günlük faaliyetlerimizi ne kadar büyük ve önemli görürsek görelim, hem benim kalbime hem de dikkatli okuyucuların kalbine, rahatsız edilemeyecek bir huzur ve sükûnet getirmesi gerekiyordu. Shin Li'nin “düzeltmeleri” ve açıklamaları aracılığıyla bu gerçekliğin tam ortasında olduğum için, kişiliğimin ve bilgimin bu “ince ayarından” tam anlamıyla

keyif aldım. Shin Li bana, metnin gizli anlamını sunabilmek ve daha iyi anlayabilmek için bu rafine bilinç düzeyini korumanın kesinlikle gerekli olduğunu açıkladı. Bu eğitimle birlikte, dikkat eksikliğinin ya da maalesef zihinsel bozukluk veya içsel şiddet durumlarına sahip pek çok insanda yaygın olan kötü düşüncenin olduğu zihin durumlarının neredeyse hiç olmadığını fark ettim.

Shin Li, “Artık gururla tepki vermeni engelleyen göreceli bir içsel denge, uyum ve tutarlılık durumuna ulaştın,” dedi, “ama uzun süre böyle kalacağını düşünme. Gerçekten ilerleyebilmek için bu durumu sonsuza dek fethetmelisin. Çoğu insan bu sınavda başarısız olur. Grupların, toplumların, büyük dileklerin ve fikirlerin başarısız olduğu yer burasıdır. Bu çok zor bir sınavdır.”

“Ben bizim departmanı düşünüyorum. Sizce bu durum burada da geçerli mi? Burada da gördüğünüz gibi bu ülkenin iyiliğini istemeyen belli bir kesime karşı istek ve fikir mücadelesi veriyoruz.”

“Bu tamamen farklı bir durum,” diye yanıtladı Shin Li. "Fiziksel koşullara dayanan pek çok değişken olduğunu ve bunların arasında hiyerarşiler, düzen ve çıkarlar olduğunu düşün. Ama yine de bu departmanda olup bitenlerin belirli bir insan kategorisi tarafından ortaya konan belirli gizli niyetlerin bir yansıması olduğunu söyleyebiliriz. Bu nihayetinde aşağıdan yukarıya doğru da onarılabilir, yani Sıfır Departmanı, Sıfır Departmanı'nı kontrol etmek isteyen gruplarda etki yaratacak şekilde hareket edebilir, ama bu çok fazla enerji gerektirir ve aynı zamanda çok karmaşıktır."

“Anlıyorum,” dedim, ‘ama ’grubun kuralı' hala evrensel olarak geçerli, değil mi? Ben çalışma şeklinden bahsediyorum. Örneğin, ana üyelerin birbirlerinden çok uzakta olmaları önemli değil mi?”

Elbette özellikle General Obadea'dan bahsediyordum. General düşüncelerimizde ve niyetlerimizde ne kadar mevcut olursa olsun, aradaki büyük mesafe yine de bir engeldi. Yine de kendimi bunun tersine ikna etmek istiyordum. Neredeyse hiçbir şeyin değişmediğine inanmak istedim. Mevcut durumda General'in özellikle yürütme düzeyinde sınırlı bir eylem gücü vardı, ama güçlü etkisi hem Bükreş'te hem de Amerikan askeri diplomasisinin tepesinde ilişkileri ve çektiği “ipler” aracılığıyla hala hissediliyordu. General sahip olduğu kaynaklarla, mücadeleyi bırakmamamız için bize yardım etmek için elinden geleni yaptı.

“Bu önemli,” diye yanıtladı Shin Li. “Çok önemli. Her şeyden önce, grubun tutarlılığı ve sonra da parçalanma şekli. Tutarlılık derken, önemli bir hedefe ulaşmak isteyen her güçlü grupta temel olan uyum halini kastediyorum. Bu durum, onu yok etmek isteyen şeytani güçler karşısında yıkılmaz bir monolit gibidir ve şeytani eylemlerin standardının “böl ve fethet”e indirgenmesinin nedeni de budur. Kötülük kendini dayattığında, ittifaklar doğar ve gözlerini açamadan ölürler. Birlikteliklerinin ve uyumlu işbirliklerinin gücünü göstermeden parçalanırlar. Kötü güçler genellikle iyilere karşı kişiler ya da örgütler aracılığıyla hareket eder. Her şeyden önce bu bütünlüğü ve uyumu yok etmeye çalışırlar. Diyelim ki o zamana kadar grup fikir ve eylemlerinde tutarlıydı. Uyumun yok edilmesiyle, tutarlılık durumu ortadan kalkar ve böylece grubun etkinliği önemli ölçüde azalır.”

Bu konuları çok iyi anlıyordum çünkü Cezar ile bunları birçok kez tartışmıştım ve bunlar mücadelenin, özellikle de Masonik çıkarılara karşı mücadelenin neye dayanması gerektiğini anlamanın önemli bir yoluydu.

“Biliyorum,” dedim, ”bu tür uyumsuzlukların klasik bir tezahür şekli, grup üyelerinin bazılarında ortaya çıkan ve bazen bir canavar gibi büyüyen gururun abartılmasıdır. Ardından da ayrı ayrı ve uyumsuz hareket etme eğilimi ortaya çıkar. Evet, bu mekanizmayı doğru anladığımı düşünüyorum.”

Shin Li geri adım atmadan, “Sorun değil; bunu tekrar tartışacağız,” dedi. ”Söylediklerin doğru. Bu nedenle, bu tür üyeler var olduklarında gruptan elenmelidir çünkü grubu ciddi şekilde hasta etme eğiliminde olan bir 'mikrop' gibidirler. Ama örneğin grup üyeleri arasında bir uyum yaratılırsa ne olur?”

Eğlenmişim.

“Peki şimdi!” dedim. “Sanki anaokulundaymışız gibi! Elbette, ister ruhsal, ister ezoterik, ister politik ya da başka bir nitelikte olsun, grubun gücü büyük ölçüde artabilir.”

“Acele etme,” diye beni yatıştırdı, ”çünkü bu konu hakkında konuşmak istememin çok iyi bir nedeni var. Unutma ki, böyle durumlarda, bir grup uyum ve tutarlılık sergilediğinde, gücü büyük ölçüde artar; ama bu, her bir grup üyesine uyum durumunu iletmekle ilgili değil, daha çok kapasitelerinin katlanarak artmasıyla ilgilidir. Eğer doğru anlarsan bu çok önemli bir husustur. Böylece, bazı kişilerin birçok temel ruhsal ve ezoterik kavramı bilmesine rağmen, verimliliğin azalmasına ve hatta tamamen yok olmasına yol açan şeyin, grup üyelerinin uyumsuzluğuna ve tutarsızlığına yol açan

egonun artması ve abartılması olduğunu görebileceksin."

İlham alarak hemen varlığımızın mikrokozmosuna, kişiliğimiz ve kimliğimiz aracılığıyla yarattığımız evrene bir çıkarım yaptım. Anlayabildiğim kadarıyla, sorun yaratan faktör, gurur, bencillik ve büyüklük arzuları gibi bir dizi uyumsuz özellik sergileyen bireysel egodur. Tüm bunlar bizi gerçekliğin üniter ve bütünsel bir bakış açısından ayırır ve gerçekliğin yalnızca çoğu zaman anlamsız olan parçalarını görmemize neden olur. Gururumuzu "fethetmeyi" ve alçakgönüllülük ve gerçek sevgi göstermeyi başarırız, o zaman varlığımızın özünde uyum ve enerjik tutarlılık halinin üretildiğini anlarız. O zaman bizi daha güçlü, ilham verici ve verimli kılacak olan Makrokozmos'un diğer uyumlu ahenkli alanlarıyla uyum içinde titreşebiliriz çünkü bizimle varlığımızda güçlendirilmiş uyum, güç ve tutarlılık hallerinin ortaya çıkmasını destekleyen bu uyumlu güç küreleri arasında süptil bağlantılar kurulur.

Shin Li yorumumu özellikle takdir etti ve beni içtenlikle tebrik etti.

"Ancak," diye belirtti, "bu duruma ulaşmak ve insanın vasat durumunu aşmak için insanın her şeyden önce irade göstermesi gerektiğini asla unutmamalısın. Ve anla ki, irade olmadan neredeyse hiçbir şey yapılamaz. Sıradan otomatik iradeden değil, insanın varoluşunda değişikliklere neden olan bilinçli ve anlamlı bir irade çabasıdan bahsediyorum."

"Elbette, irade tezahürü olmadan kişi kendini aşamaz," dedim.

Shin Li hemen beni düzeltti.

"Konuşuyorsun ama henüz anlamıyorsun. İradenin daha derin anlamını kavramaya çalış. Hem hareket etme hem de bu gizli metin hakkında yazma isteğini ifade ediyorsun. Her iki durumda da iradeden bahsediyoruz ve yine de irade kendini aynı şekilde göstermiyor. Onu farklı kılan nedir? Sonuçta irade nedir?"

Ona hayretle baktım.

"Bana açıklayanın sen olduğunu sanıyordum," dedim biraz cesaretim kırılarak.

"Merak etme. Bir cevap beklemiyordum. Sadece seni konuya yaklaştırmak istedim. Bilinçsizce kullanılan irade ile tamamen sorumlu bilinçli irade

arasında büyük bir fark vardır. Bunun nedeni, iradenin tüm tezahürleri mümkün kılan temel bir enerji olmasının yanı sıra, her an gördüğümüz gibi bu tezahürlerin sürdürülmesini de mümkün kılmasıdır. Örneğin, kozmik yasalar Tanrı'nın iradesinin bir ifadesidir. Bu süptil ve hatta gizli bir enerjidir. Elbette ideal durum irademizin Tanrı'nın iradesiyle uyum içinde olmasıdır çünkü o zaman yanlış yapmadığımızı ve irademizin faydalı ve uyumlu olduğunu biliriz. Ancak irademiz ilahi yasalara karşı çıkıyorsa, o zaman bu kötü bir iradedir ve genel olarak inatçılık olarak tanımlanabilir. İnsanın aynı zamanda varlığın bütünlüğüyle bütünleşmiş ve bir rolü olan aşağı ve bilinçaltı bir hayvani iradeye sahip olduğu da doğrudur. Ancak daha önemli olan, insanın kendine özgü enerjisini rafine etmeyi içeren tam bilinçli bir iradeye sahip olmasıdır.”

“Her insanda irade enerjisinin nüanslı olduğunu mu anlamalıyım: otomatik veya bilinçaltı bir irade ve bilinçli bir irade vardır - başka bir deyişle, iradenin düşük veya aşağı bir tezahürü ve yüksek veya üstün bir tezahürü?”

"Evet, hâlâ anlamadığımı gördüğümü belirtmek isterim. Bu aşağı bilinçaltı iradenin, özellikle hareket ve otomatik eylemler gibi belirli beden işlevlerini yerine getirmek için sadece bir aksesuar olduğunu hayal ediyorsun. Ama sana düşük iradenin gücünü ve önemini göz ardı etmemeni söylüyorum çünkü bazı durumlarda bu yön bir erkeğin hayatında dramatik bir rol oynayabilir. Düşük içgüdüsel yönler genellikle tezahürlerinde tüm varlığı kavrama ve hatta onu bastırma eğilimindedir. Ahlsızlıklar veya tutkular söz konusu olduğunda, iradenin bu aşağı yöndeki istekleri güçlü bir şekilde ortaya çıkar ve insanı gerilemeye ve hatta dramatik bir çöküşe götürebilir. İşte sorun da buradadır. Tam olarak ifade etmek gerekirse, bu otomatik bilinçaltı iradesi insanı zincire vurma eğilimindedir, insanı aşağı dürtülere teslim eder ve insanı yavaş yavaş alçalan bir yola iter. Bu aynı zamanda irade enerjisidir ama düşük bir enerjidir. Ama üstün irade enerjisini yeterince uyandırılırsa, bu tür dürtülere ve aşağı eğilimlere etkin bir şekilde karşı koyabilir ve onlara hükmedip yok edebilir. Bu gibi durumlarda üstün iradenin rolü çok önemlidir.”

“Tamam, ama her zaman dalgalanmalar olacağını bildiğimize inanıyorum,” dedim.

"Bunlar yalnızca düşük irade insanın üstün iradesi tarafından alt edilmediği sürece var olacaktır. Ama aşağı eğilimler kontrol altına alındıkça, varlığın 'eğitilmesi' ve rafine edilmesi sürecine tanık oluruz. Bu nedenle, üstün irade

enerjisinin insanda uyandırılması ve güçlendirilmesi esastır. Örneğin, onun yardımıyla diğer varlıklar kovulabilir ve bizden yardım istediklerinde onlara bir dürtü verilebilir. Bazen iki irade türü arasında gerçek bir savaş yaşanır.”

Yine de bir noktayı açıklığa kavuşturmam gerekiyordu.

“Ya birisi üstün bir iradeye sahip olduğunu düşünür ve başkalarını iyileştirdiğini, şeytan çıkardığını ya da onlara yardım ettiğini hayal ederse? Bu ne tür bir iradedir?”

“Böyle durumlarda bu, kişinin onsuz tekâmül edemeyeceği sağduyu ve ruhsal olgunluk eksikliğinin bir tezahürüdür. Gerçekten de, belirli kapasitelere veya güçlere sahip olduğunu hayal eden ve bazı okült kavramlardan bahsederek daha zayıf insanların zihinlerini çarpıtmayı başaran pek çok zavallı insan tanıdım. İşin ilginç yanı, bu insanlar aslında misyonlarına inanmışlardı; ama elbette bu inanç sıradan insanın saflığına ve cehaletine dayanıyordu.

Ne söylersek söyleyelim, iddia ettiğimiz şey için gerçek bir dayanağımız yoksa, sözlerimizin ve eylemlerimizin gerçek bir değeri olduğunu - sadece sağduyu yoluyla bile olsa - gerçekten kanıtlayan bir güç ve yüksek bir enerji göstermiyorsak, kendimizi ya da başkalarını sonsuza kadar kandıramayız. Sözler ya da acınası jestler uzun süre yeterli olmayacaktır çünkü sonuçta her şey yaratılan etkilerle ölçülür. Gerçek bir etkiye sahip olabilmek için iradenin bu yüksek enerjisi gereklidir. Buna karşılık, iradenin üstün enerjisinin güçlendirilmesi için yeterli ve tamamen bilinçli bir çabaya ihtiyacı vardır. Bu üstün enerjiye sahip olmayan bir kişi tarafından başarısızlıkla sonuçlanan bir şey, başarıyı arzulasa bile, kendi içindeki bu üstün enerjiyi uyandırmış ve güçlendirmiş bir kişi tarafından mutlaka başarılacaktır.”

Shin Li burada önemli bir konuya değinmişti.

"Temel bir hususu anlamalısın. İstemek yeterli değildir. Bu dileği bilinçli irade enerjisiyle sürdürmek de çok önemlidir. Bir kez daha, istemek yeterli değildir. Bir şeyi istediğinizde, daha sonra istediğiniz şeyi kolaylaştıracak enerjiye de sahip olmanız çok önemlidir. Bu, dileğiniz ile gerçekleşmesi arasında geçen zamanı ölçerek ne kadar irade enerjisine sahip olduğunuzu test etmenizi sağlayacaktır. Zaman ne kadar kısaysa, içinizdeki bilinçli irade enerjisi o kadar büyüktür - çünkü dışarıdan bakıldığında insan bu süptil bilinçli irade enerjisine sahip olup olmadığını bilemez; ancak sana bahsettiğim bu “işaretler” onun bilinçli irade gücünü gösterebilir. Diyelim ki

açsınız ama yiyecek bir şeyiniz yok. Eğer bu irade enerjisine sahipseniz, belli bir şekilde birinin size yiyecek getireceğini göreceksiniz. O kişinin size nasıl yemek getirdiğini bilmezsiniz ama eylem gerçekleşir. İşte bu yüzden sana bu üstün irade enerjisinin pek çok başarıya yol açabileceğini söylüyorum."

Bu açık örnek beni çok memnun etmişti ve konuyu anlamıştım; ancak yıllar önce tehlikeli bir yola girmiş olan bazı arkadaşlarımdan deneyimlerinden yola çıkarak bazı hususları açıklığa kavuşturmak istedim.

"Bununla birlikte, bilinçaltı irade enerjisi söz konusu olduğunda kişiyi engelleyebilecek bazı 'zincirler' hâlâ mevcuttur," dedim. "Örneğin, biri sigarayı ya da içkiyi bırakmak isterse - nasıl olduğunu bilmiyorum - ama tam o sırada biri çıkar ve o kişiyi bir partiye davet eder ya da bir sigara ikram eder. Bunu nasıl yorumlamalıyım? Bu kişiler için bir sınav mı?"

"Bu, düşük iradenin belirli bir tezahürüyle bağlantılı bir tür oyun. Bu, o kişi için bir tuzak oluşturuyor, ama dikkat edilmesi gereken şey, hedeflerimize kolayca ulaşabilmemiz için üstün irade enerjisinin var olması gerektiğidir."

"Görebildiğim kadarıyla, çoğu insan kendi içinde bilinçli iradeyi yükseltmeyi hissetmiyor ve muhtemelen istemiyor," dedim hayal kırıklığıyla.

"Bir bakıma bu doğal," diye yanıtladı Shin Li. "İnsanlar bu üstün iradeyi kazanmanın gerektirdiği çabadan kaçarlar. Ama eğer kişi iyi yönlendirilmişse ve içinde bencillik veya gurur fazla gelişmemişse, o zaman bu mümkündür."

"Bu amaç için ne yapmam gerektiğini gerçekten anlamıyorum."

Shin Li daha sonra insanın varoluşsal ikilemini çözebilecek tek tavsiyeyi benimle paylaştı.

"Bu tüketim toplumunda ne kadar tuhaf görünürse görünsün, hatasız yaşayabilmek, 'temel' ihtiyaçlar olarak adlandırılan daha fazlasına duyulan ihtiyaç ve rekabetçilik ihtiyacının en üst düzeyde aşılmasını gerektirir.

"Bu amaçla, Tanrı'nın yüce iradesine alçakgönüllülükle açılmak ve aynı zamanda mükemmel olmak istediğinizi göstermek esastır. Biz insanlar için Tanrı'nın isteğini ne zaman yerine getirdiğimizi fark etmek çok önemlidir, çünkü o zaman Tanrı'nın sonsuz bilgeliğiyle ve Tanrı'nın bizim aracılığıyla ve bizimle başarmak istediği her şeyle uyum içinde hareket ettiğimizden emin oluruz. Örnek olarak kendini ele al. Eğer iradeni aşağılık ve yıkıcı bir

şekilde ortaya koymuş olsaydın, o zaman gizli metni ve bu eski parşömene eşlik eden kısa yorumları yayınlama görevini reddedebilirdin. Ancak, oldukça zor olsa da, görevini kabul ettin, özgür iradene göre hareket ettin ve bu amaç için bilinçli ve tamamen sorumlu iradeni ifade ettin. Bir başkası bazı belirsiz nedenlerden dolayı reddetmiş olabilir. Tanrı bizi şu ya da bu şekilde davranmaya asla zorlamaz, ama içimizde O'nun yüce iradesiyle uyum içinde olmamızı ya da olmamamızı sağlayabilecek özel bir irade enerjisi vardır. Yalnızca kendi istediğimizi yapmaya çalışmak ya da böyle bir davranışın bize hizmet edeceğini hayal etmek, zaman içinde aşağı bencil iradenin abartılmasına ve hatta egonun yükselmesine yol açabilir. Bu durum insanı şeytanlığa ve varlığının çok düşük yönlerinin güçlenmesine bile mahkûm edebilir.”

İsa'nın bile, yeryüzündeki ilahi varlığının en dramatik anlarından birinde, dua ederken Tanrı'nın isteğini nasıl yerine getirmek istediğini düşündüm: “Baba, eğer mümkünse, bu kâseyi benden al; eğer değilse, o zaman dilediğin gibi olsun.”

Shin Li'nin sesi beni şimdiki zamana geri getirdi.

"Bu ruhsal tekâmülün en önemli yönlerinden biridir. İnsanın pek çok yaşamı boyunca başarısızlığının köklerini anlamadığı sürece, insanın gerçek ruhsal ilerlemesinden söz edemezsiniz. Ama insanın iradesi Tanrı'nın iradesiyle daha uyumlu hale geldiğinde, insan yolun doğru olduğundan emin olacaktır."

“Ama nasıl bu kadar emin olabiliriz? Bunu nasıl bilebilirim?” Haklı bir gerekçeyle sordum.

“Bu yöntem pek çok insana, özellikle de bir bakıma en mutsuz insanlar olan ateistlere garip gelebilir. Alçakgönüllülükle Tanrı'yla ilişki kurmak ve O'ndan size ilham vermesini ve yaptığınız her şeyde O'nun isteğini yerine getirmenize yardımcı olmasını istemek çok önemlidir. Ancak o zaman yaptığınız şeyin gerçekten bilgece olduğundan emin olabilirsiniz çünkü - ne derler bilirsiniz - Tanrı'nın yolları genellikle gizemlidir. İşte bu nedenle sana kendi isteğimizi değil, Tanrı'nın isteğini yerine getirme ilhamının çok önemli olduğunu söylüyorum çünkü o zaman Tanrı'nın bizimle birlikte olduğundan emin olabiliriz ve bu bizi pek çok acıdan ve ayartmadan kurtaracaktır. Çoğu insan sürekli olarak sorunlarla, acılarla, korkularla ve ayartmalarla karşı karşıya kalır ve bunun neden olduğunu anlamaz. Yaşamları gergin, sıkışık ve

acılarla doludur. Ama Tanrı'nın isteğini yerine getirerek, aksi takdirde bizi çöküşe ve gerilemeye götürebilecek sınavların ve sorunların üstesinden daha kolay geliriz."

"Bunun bireysel ruhsal evrimin temel bir yönü olduğunu anlıyorum."

"Bunun başka bir yolu olamaz. Gerçekten ruhsal olarak gelişmek isteyen kişi Tanrı'nın isteğini yerine getirmelidir. Bence bu bir insanın hayatının en önemli yönüdür."

"Ama bunu kendi özgür iradelerine karşı bir 'girişim' olarak gören insanlar tanıyorum. Bunun bir alçaltma olduğuna inanıyorlar ve bu da onları daha da kavgacı yapıyor." Shin Li yavaşça başını salladı ve durumu bildiğini anlamamı sağladı.

"Bunun nedeni aşağı doğalarının baskın olması ve akıl ile kalp arasındaki korkunç 'kopukluk'. Bu insanlar Tanrı'nın cevaplarının her zaman kalpte olduğunu düşünmüyorlar. Zihin, egonun bireyciliğinin tezahür ettiği bir tür 'karargâhtır'."

"İnsan her şeyi yöneten ve her şeye karar veren 'merkez' olmak ister ve hatta buna şiddetle inanır. Bu seviyede, gerçekte farkında bile olmadan egosunu güçlendiren karanlık güçlerin oyununu oynamaktadır. Bir çare bulunmazsa, insan sonunda düşecek ve acı daha da büyük olacaktır."

Tarihin bu tür örneklerle dolu olduğunu hatırladım. Büyük liderler ya da siyaset adamları dokunulmaz olduklarını her zamankinden daha fazla hissettiklerinde bile yıldırım gibi düşmüşlerdir. O zaman, sınırlı ve aşağı olan bencil iradeden daha üstün olan daha yüksek bir irade tarafından yönetilmediği takdirde, gücün cazibesinin ne kadar geçici olduğunu anladım.

Shin Li açıklamaya devam etti.

"İnsan kendini Tanrı'nın iradesine bırakarak kendini alçaltıyor gibi görünür; ama gerçekte yücelir çünkü Tanrı'nın iradesini yerine getirirken kendini yaratılıştaki tanrısallıkla aynı hizaya getirir. O zaman yanlış yapmadığından emin olur çünkü Tanrı asla yanlış yapamaz. Ancak derin cehalet insana Tanrı'nın da başarısız olduğunu düşündürür. Tanrı'nın insanların kaderleri konusunda ya da en azından bazı insanlara karşı adaletsiz görünmesi buna bir örnektir. Ama eğer bu gerçekten böyle olsaydı, o zaman Yaratıcı ile yaratılan arasındaki fark ne olurdu? Bu, her ikisinin de hatalarında yarışacağı anlamına

gelirdi ve bu da kesinlikle hiçbir şeyin anlaşılamayacağı bir kaos yaratırdı. Ancak evren çağlar boyunca eşit olmayan bir mükemmellikle işlemiştir ve yasaları sonsuza dek süregelmiştir. Bu nedenle, Tanrı'nın isteğini yerine getirdiğinizde, bu size gerçek bir yenilmezlik verir.

Bildiğin gibi insan bu nedenle özgürdür, ama yine de hataya yatkındır. İsteddiği her şeyi yapabileceğini söyler ve hatta bunu yaparsa, özgürlüğünü gerçekten ifade etmiş olur; ama aynı zamanda kötülüğe de kayabilir. Bunun nedeni, şeytani yönelim ile ilahi yönelim arasındaki farkın, şeytanın canının istediğini yapması olduğu gerçeğidir. Öte yandan, evrensel ahenkle uyum içinde olan ve Tanrı'yla sıkı bir ilişki içinde bulunan varlık canının istediğini değil, Tanrı'nın istediğini yapar. Lütfen bunun temel bir unsur olduğunu unutma.”

Shin Li çok önemli bir şeyi vurgulamak istediğinde, etrafındaki atmosfer değişir gibi oldu ve bedenimde elektrik boşalması gibi hafif bir ürpertiye neden oldu.

“Ama,” dedim, ”istedikleri zaman istedikleri şeyi yapan kendi kendilerinin efendileri olduklarını vurgulayarak ilan etmeyi bir onur borcu haline getiren pek çok insan var. Ben de bunu birçok kez duydum ve bu adamların söylediklerine güvendiklerini söylemeliyim; ve belli bir tür kanıtları var ve hatta iyi işler yapmışlar.”

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum,” diye cevap verdi Shin Li, ”ama kötü adamlar söz konusu olduğunda pek çok kişiyi kandıran şey, bu adamların hem iyilik hem de kötülük yapabilmeleri ama her zaman istedikleri gibi davranmalarıdır. Bu yüzden pek çok kişiyi kandırırlar ama kendi isteklerini yaparak aslında kaotik bir şekilde hareket ederler ve Tanrı'yla birlikten ayrılırlar. Elbette Tanrı kimseyi zorlamaz ama bu koşullarda bu insanlar eylemlerinin sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklardır. İyi de olabilirler, ama kesinlikle kötü, hatta çok kötüdürler. Buna karşılık, Tanrı'nın isteğini yerine getirenler, farkında olmasalar bile, bencil ve kibirlilerin çarpık ve saf olmayan algılarını içeren daha düşük varlıkları gibi görünen şeylerin üzerine çıkarlar. Bu şekilde, asla yanılmayacağımız açıktır.”

“Gerçekten de öyle. Mükemmelliğe giden bir yol gibi görünüyor,” dedim coşkuyla.

“Elbette öyle. Sonunda asla 'Bak, Tanrı'nın isteğini yerine getirdim ve bu

korkunç, berbat bir şey! Düştüm, çakıldım ve hayatım bir başarısızlık! Hayır, böyle bir şey yoktur çünkü Tanrı sadece iyidir. Ama diğer yolu seçerek, insan canının istediğini yaptığında, büyük bir düşme olasılığı vardır. Dolayısıyla, iki temel seçeneğiniz vardır. İnsan gururla ve insanların istediklerini yapabileceklerini düşünerek yükselebilir; ama o zaman kendilerini alçaltacaklardır. İkinci seçenek ise insanın yaşamını Tanrı'ya vermesi, Tanrı'yla dayanışma içinde olması ve Tanrı'nın onun aracılığıyla işini yapmasına izin vermesidir. Böylece insanlar gerçekten tanrı olma yolunda önemli adımlar atmış olurlar ve unutmayalım ki kendilerini bu şekilde alçaltanlar aslında yükselebilirler.”

Shin Li ile yaptığım bu tartışmayı kitabımda tekrarlayıp tekrarlamama konusunda çok düşündüm ve hatta bu konuda ondan tavsiye istedim. İkimiz de parşömen metnini sunma bağlamında ve bu tür kavramları anlamının günlük yaşam için büyük önemi nedeniyle bunun yapılması gerektiği konusunda hemfikirdik. Kendime sadece Shin Li'nin cümlelerindeki biraz garip kelime sırasını ve açıklığa kavuşturulması için pek çok ezoterik kitaba ihtiyaç duyulacak bazı ifadeleri düzeltme izni verdim. Bir kez daha, arşivlerim - artık dijital bir kayıt cihazı kullanıyorum - çok faydalı oldu.

Bu anları yazarak ve onları elimdeki amaca en iyi şekilde uyarlamaya çalışarak, Shin Li'nin bana modern insanın yaşamındaki genel bütünleşme ve başarı eksikliğinin nedenini açıkladığı birkaç aylık bir kayıt buldum. Bu konunun aynı zamanda yaşamlarımızın uyumu ve genel dengesinin yanı sıra yapıcı iradenin tezahürüyle de ilgili olduğuna inandığım için Shin Li'nin düşüncelerini burada sunmanın faydalı olacağını düşünüyorum.

Kayıtta belli bir noktada kökenini bilmediğim bazı parazitler var; sonra aniden duruyor. Tartışmanın yaklaşık yarım saat sürdüğünü hatırlıyorum, ama özeti aşağıda sunulmuştur. Ancak bu diyalogu neyin başlattığını hatırlamıyorum.

“Birçok insan hayatta başarılı olamadıklarından ve istediklerini elde edemediklerinden yakınır ama nedenini anlamazlar” dedim.

“Bu kişiler henüz uyumu yakalayamamışlardır ve içlerinde iki karşıt güç arasında bir savaş vardır. Belli bir anda bir şey yapmaya karar verirler; ama aynı anda bir tür içsel iblis onlara başarılı olamayacaklarını, bu eylemin başarısının imkansız olduğunu söyler. İçlerinde bir mücadele başlar ve bu

kısır çatışmada güçlerini tüketirler. Bazı durumlarda, bu mücadele sonunda yıkıcı, kötümser ve olumsuz güçlerin zaferiyle sonuçlanır ve bu da o kişilerin gerçekleştirmek istedikleri eyleme gerçekten başlamadan kaybetmelerine neden olur.”

“Peki bu hoş olmayan etkileri ortadan kaldırmak için nasıl mücadele ediyorlar?” diye sordum. “Bir tepki olmalı, yoksa durum böyle değil mi?”

“Kötü bir neden her zaman kötü etkileri tetikler. Varlıklarını ve kişiliklerini değiştirmek için bu adamlar olumlu alışkanlıklar edinmeli ve kötü olanları değiştirmelidir. Ama eğer değişim tamamlanmazsa, evrim engellenecektir. Sorun devam edecek ve hayatta daha fazla acı çekmelerine neden olacaktır.”

Shin Li ile yaptığım görüşmenin özel bir çekiciliği olduğunu itiraf etmeliyim. Sadece gizemli bir varlık değildi, aynı zamanda fikirlerini ifade etme şekli ve argümanlarının ilhamı ve değeri odada bir büyü yaratıyor gibiydi ve kendimi başka bir aleme yolculuk yapar gibi bu büyüye bıraktım. Shin Li yaptığımız tartışmaların oranını biliyordu ve belli bir konuda ne zaman ve ne kadar ısrar edeceğini biliyordu. Benim en ufak bir anlayış eksikliğimi bile hissediyor ve kişilik ve ezoterik kavramların karmaşık iplikleri arasında bana büyük bir hassasiyetle rehberlik ediyordu. Onunla buluşmayı ve tartışmayı çok istiyordum ama faaliyetin doğası gereği daha sık bir araya geleliyorduk. Uzun ya da kısa sürelerle ortalıkta görünmüyordu çünkü Doktor Xien'le birlikte ayrılıyor ve bazen birkaç hafta sonra üsse geri dönüyordu. Kimse nerede olduklarını ve ne yaptıklarını bilmiyordu; ama özel bir hükümet emriyle, ikisi de üssümüze istedikleri gibi gelip gitme konusunda mutlak bir özgürlüğe sahipti. Gizli servislerimizin faaliyetlerine yaptıkları katkının niteliğini tam olarak bilmiyordum ve Cezar da bana bu konuda daha fazla bilgi vermek istememişti.

Bana gelince, hızla parşömen metninin taslağını hazırlamaya başlamıştım. Nihayet, aylarca süren hazırlık ve netleştirici tartışmalardan sonra, ona son ve oldukça özlü bir şekil vermeyi başardım. Ne kadar tuhaf görünürse görünsün, metinde sadece beş kapalı dize var. Bunların modern insanın bilgisi için yeterli ve anlaşılır bir şekilde tercüme edilmesi ve düzenlenmesi gerekiyordu ve bunlara misyonuma uygun olarak benim mütevazı katkımı temsil eden bazı kısa yorumlar eşlik ediyordu. Buna rağmen, metnin manevi mesajının tüm okuyucular tarafından yeterince anlaşılabilmesine ikna olmamıştım. Başlangıçta, parşömeni tanrıça Machandi'den aldıktan sonra, mümkün olan

en kısa sürede yayınlamak için ısrar ettim, ama Repa Sundhi şimdilik “meyvenin olgunlaşmadığını” savunarak kabul etmedi. Daha sonra, genellikle olduğu gibi, hayatım yeni bir yola girdiğinde ilgimi kaybetmeye başladım, ama yaşlı bilge adamın bana görevimi hatırlattığı an geldi.

Ancak olayları doğru bir şekilde gözlemlediğimde, her şeyin hem kendimin hem de maneviyatla ilgilenenlerin en yüksek yararı için düzenlendiğini görebiliyorum. Metin tam olarak doğru biçimde ortaya çıkıyor; ve eğer doğru anlaşılırsa, okuyucu tarafından uygun şekilde özümsemesi için doğru zamanda gelecektir. Öte yandan, bu dönem sadece ruhsal olgunluğa ulaşmamı sağlamakla kalmadı, aynı zamanda kendimle ve çalışmalarımın içeriğiyle barışık olabilmem için hayatımı en verimli şekilde yönlendirmem için gerekli fırsatı da verdi. Bu süre zarfında, metnin içeriğinin bir kısmını ve anlamlarını diğer insanlarla paylaşmak için çeşitli fırsatlarım oldu; ama bu açıklamaları yapmaya çalışırken, gizemli bir şekilde doğru kelimeleri bulamadığımı ve istediğimi ifade edemeden sürekli kelimelerde durduğumu fark ettim. Zamanla, henüz bizim için tam olarak netleşmemiş olan kendi deneyimlerimizi deneyimsiz kişilere anlatmanın iyi olmadığını fark ettim. Böyle durumlarda fikirlere tutunur ve anlattığımız olgularla ilgili olarak doğru olmayan yanlış düşünceler yayarak egomuzu dahil ederiz. Ayrıca hatalar da ifade ederiz. O anlarda hatalar çok büyük görünmeyecektir ama auramızda kalacak ve bir şekilde doğal ve kendiliğinden gerçekleşen süreçlere zarar verecektir.

Söylemeye çalıştığım şey, tam olarak nasıl gerçekleştiğini bilmediğimiz bir şeyi başkalarına açıklamaya çalışmanın zararlı olduğudur. Ama bu bilgi yavaş yavaş özümsemeye başladığında ve bilincimizde olgunlaştığında, bunu başkalarına duyurma zamanının geldiğini bilebiliriz. Bu konumdan, gizli metnin üstün bir anlayışa sahip olduğunu ifade eden Repa Sundhi'nin istekleri doğrultusunda düzenlenmesine ilişkin karmaşık süreci anladım. Bu konuyla ilgili olarak Cezar ve Shin Li'nin de katıldığı kısa bir toplantıda şunları söyledi.

“Güvendiğimiz bir kişiyle önemli bir şey paylaşmak istiyorsak, bu kişiyi dikkatle seçmeliyiz çünkü eğer bu kişi anlattığımız hususları entelektüel olarak veya sezgileriyle kavrayamıyorsa, o zaman girişimimiz faydasız olacaktır. Hem kalbi hem de aklıyla anlamaktan aciz olduğu için hemen alaycı bir tavırla suçlayıcı olmaya başlayan bir kişiye bazı gizemleri ve olağanüstü gerçekleri açıklamamanın ne anlamı olabilir ki! Böyle bir kişiye itirafta

bulunmak ilhamla yapılmış bir seçim olmayacaktır. İşte bu nedenle deneyimlerinizi olabildiğince açık bir şekilde yazmak çok daha iyidir - çünkü her zaman bu bilgiye açık ve anlayışlı kişiler olacaktır ve bunlar gizli anlamı anlayacak ve daha sonra bunu başkalarıyla paylaşabileceklerdir. Umarım ne demek istediğimi anlamışsınızdır,” dedi Dr. Xien bana.

Çok iyi anlamıştım. Büyük bilge Padmashambhava tarafından açıklanan temel inisiyasyon bilgisinin beş tekniğini içeren parşömenin gizli metni artık yayınlanmaya hazırdı. Işığın, iyiliğin ve özgürlüğün insanların cahil bilincine ulaşmasında hiçbir çıkarı olmayan kötü güçler yüzünden, bu bilginin ifşa edilmesine yönelik son bir geçici gecikme bu anı neredeyse iki yıl ertelemişti. Kötü güçler bu faydalı tezahürü yok etmek için olmasa bile en azından mümkün olduğunca geciktirmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Ve tercih ettikleri tezahür alanı içinde yaşadığımız fiziksel dünya olduğu için, iyiyi ortadan kaldırma eğiliminde olan pek çok engel ve tezahür meydana gelir. Bu kitabın başında anlattığım durum buna iyi bir örnektir.

Ama şimdi, her şey daha sakin görüldüğü ve ilahi sabır her zaman istenen sonuçları verdiği için, tanrıça Machandi'den aldığım gizli parşömenin metnini sunmaya hazırım. Yalnızca bunun bir şiir ya da öykü olarak okunmaması gerektiğini eklemek istiyorum. Aslında beş farklı ifadeyle, doğru anlaşıldığı takdirde insanoğlunun anlayışını ve hatta varlığını temelden değiştiren beş evrensel kozmik yaratılış yasasıyla karşı karşıyayız. Bu beş ifadenin her birinin gizli gizemi hakkında derin bir meditasyon öneriyorum. Bunu daha anlaşılır kılmak için bazı açıklayıcı yorumlar ekledim. Shin Li'nin açıklamaları ve kendisiyle ruhsal konular hakkında yaptığım tartışmalarla birlikte, bunun metnin belirsiz ve gizli anlamını daha da açıklığa kavuşturacağını umuyorum. Ana metnin okunmasını kolaylaştırmak için, bazen Tibet maneviyatına özgü bazı ifadelerin hemen açıklamasını parantez içinde ekledim.

İşte benim açıklayıcı yorumlarımla birlikte gizli parşömenin tüm metni.

İSMİ OLMAYAN KRALLIKTAN

EN YÜKSEK ZİRVENİN BİLGELİĞİ

Doğmamış Olan, Aldatıcı Deniz'in saf lotusunda yine de özgürce ortaya çıktı,

Şimdi bilincimizi ve on dokuz bilgi bütünü aydınlatıyor,

Dünyanın Sessizliğinin Korkunç Duvarının ötesine geçebilmek için.

Rahmetini ve Sonsuz Merhametini her zaman üzerimize yayması için ona yalvarıyoruz!

Bu parşömene dair yazılı bir referans bulunmadığından ve Tibet maneviyatında kaybolan yalnızca efsaneler olduğundan, içeriği hakkında yalnızca bazı varsayımlarda bulunabiliriz. Bununla beraber, Repa Sundhi bu giriş kıtasının büyük guru Padmashambhava'nın öğrencisi olan ve parşömen metnini bizzat dikte ettirerek aldığı Yeshe Tsogyel tarafından yazılmış geç bir ilave olduğuna inanmaktadır. Bu tür dizeler, bilge bir lamaya minnettarlık ve övgü ifade etmenin nispeten olağan bir biçimini temsil eder, lama tüm Tibet bölgesinin dini reformcusu Padmashambhava olduğu için daha da fazladır.

Gelenek onu “doğmamış” olarak gösterir çünkü o bir avatar, yani başka bir varoluşta en yüce ruhsal kurtuluşa ulaşmış ve yalnızca diğer insanların iyiliği ve tekâmülü için bedenlenmiş bir varlık olarak kabul edilir.

“Aldatıcı Deniz” Tibet geleneğinden gelen bir ifadedir ve içinde yaşadığımız dünyanın yanılışına ve eylemlerimizin varlığımızın özüne değil de onun dışına yönelik olduğu sürece boş olduğu bir rüyada yaşadığımız gerçeğine değinir.

Bilginin on dokuz toplamı, temel unsurlardan başlayarak metalin en rafine nüanslarına kadar on dokuz bilinç halidir. Bu noktada metin şu şekilde anlaşılmalıdır: bilginin on dokuz toplamı bilinç tarafından aydınlatılır ve bireysel bilinç de kendi özünü kıyaslanabilir olan daha yüksek bilinç tarafından aydınlatılır.

“Dünyanın Sessizliğinin Korkunç Duvarı”, Yeshe Tsogyel'in hem insanın en yüksek amacını hem de bu dünyadaki çok sınırlı durumunu ifade etmeyi başardığı çok güzel bir ifadedir. “Dünyanın Sessizliği”, insanın yaşamı boyunca avı olduğu aynı devasa yanılışmayla ilişkilidir. Tibet geleneği bu yanılışmayı bir rüya veya seyredenin gözleri üzerinde gerçeği görmesini engelleyen bir perde olarak görür. Bu nedenle, bu perde aynı zamanda bir “sessizlik” ile de karşılaştırılır; yani, dünya çalkantılı ve gürültülü olsa da, bu yanılışma onu gizli kalan hakikat karşısında sessiz kılar.

Tibetliler, insanı baştan çıkararak ve “uyutan” insanın korkunç yanılışmasının bu yönünü özellikle vurgular çünkü bu her zaman insanın acı çekmesine yol

açar. Bu bazen öylesine büyük acılara yol açar ki, insan bu hayal kırıklıkları karşısında “sessiz” kalır ve yanılısamanın “ötesinde” mutluluğu itiraf edemez veya arayamaz. “Acı karşısında dilsiz” ifadesi buradan gelir. Tibetliler büyük bir cehaletin neden olduğu bu “sessizliğin” çaresizce dünyanın “korkunç duvarının” önüne serildiğini de eklerler. İnsanın evriminin bu şekilde engellenmesini korkunç ve ürkütücü bir “duvar” ile ilişkilendirirler ve bu da onların duvardan uzaklaşıp başları dönerek kaçmaya çalıştıkları yanılısama dünyasına geri dönmelerine neden olur. Bu, insanın gerçek mutluluğu bulmak için aşması gereken manevi “engeldir”.

Son dize bir kutsama ve aynı zamanda acı çeken veya ruhsal hakikati arayanlar için ilahi yardımı talep edilen büyük bilge Padmashambhava'ya bir yakarıştır.

1. Ey, Tsogyelma, ilk iki dünyanın hakikatini çoktan idrak etmiş olan değerli öğrencim, beni dinle!
İsimsiz Alemden (Baba Tanrı) gelen en önemli enerji sevgidir; o Sonsuzdur,
Birleştirici unsuru temsil eder ve aynı zamanda bize dünyaları yöneten en yüksek Zirveyi gösterir.

Yeshe Tsogyel, büyük Tibetli bilge Padmashambhava'nın başlıca öğrencilerinden biriydi ve onu özellikle takdir ediyordu. Efsaneye göre olağanüstü paranormal güçler kazanmış ve hatta ölümü bile fethetmişti. Bu hikayeler ruhsal üstadının fiziksel dünyayı terk ettiği ve Yeshe'nin ruhsal mükemmelliğe eriştiği döneme değinir. Metin Padmashambhava'nın ölümünden sonra değil de hayattayken yazdırıldığı için, Yeshe Tsogyel'in o dönemde yalnızca belirli bir ruhsal başarı derecesine ulaştığını varsayabiliriz çünkü üstadı onun “ilk iki dünyanın hakikatini çoktan idrak ettiğini” söyleyerek bunu kesin bir şekilde belirtmiştir.

“Dünyalar” aslında Tanrı'nın yaratışının ana boyutlarıdır, yani fiziksel, süptil (astral) ve nedensel boyut. Padmashambhava, Yeshe Tsogyel tarafından fethedilen yalnızca iki “dünyadan” söz ettiğine göre, titreşim frekanslarının artan sırasına göre ilk ikisine, yani fiziksel ve süptil (astral) boyutlara değindiğini varsaymak doğaldır. Diğer dünyalarda, o zamanlar bile, Yeshe bir şekilde ölümü fethetmişti çünkü “fiziksel” dünyanın yasaları ve mekanizmaları üzerinde mükemmel bir kontrole sahipti; ama parşömen metninin de söylediği gibi, süptil boyuttaki güçlerini de büyük ölçüde

artırmış gibi görünüyor. Gerçekten de gelenekler Yeshe Tsogyel'in ölüleri diriltme, maddenin yasalarına hakim olma ve iradesinin gücüyle istediği yere seyahat etme gücüne sahip olduğunu söyler. Ancak büyük guru bu kesinlikle büyük başarılarla büyük önem vermez. Onlardan sadece kısaca bahseder; o zaman bile dolaylı olarak.

Onu asıl ilgilendiren, sevginin enerjisine değinen bu dörtlüğün özüdür. Birkaç kelimeyle bu enerjinin asıl kaynağına işaret eder: bu enerji Tanrı'nın özünü temsil eder. Sonsuz ve tükenmezdir ve her şeyi sonsuza kadar “besleyebilir”; diğer tüm enerji türlerinin birleştirici unsurudur; ve tezahürde sevgiden daha üstün ve onun ötesinde olan hiçbir şey yoktur.

En başından beri sevginin üstünlüğünden ve öneminden bahsetmesi bize bunun gerçekten de o zamanlar ve hatta günümüzde de geçerli olan İnsanlığın “Gordion düğümü” olduğunu göstermektedir. Bu ilksel enerjiden o kadar uzaklaştık ki, kendini güçle ortaya koyduğunda çoğu zaman onu fark etmiyoruz bile. Günlük yaşamın tüm dramları burada, kendi evrenimizdeki sevgi eksikliğinden başlar. Bu eksiklik de kötülüğe neden olur ve bir kısır döngü ortaya çıkar ve modern insan bunu çözemez. Çoğu insan bir kişiye zarar verdikten sonra akut bir suçluluk duygusu yaşadığında sorunlar artar. Bu da ahlaki acıya neden olur ve suçluluk duygusunu güçlendirir çünkü artık affedilmeyi ummazlar. Sevgi enerjisi işte bu noktada devreye girer; ama sevgi sürekli olarak bizi çevrelese ve elimizin altında olsa bile, sanki hiç var olmamış gibi onu görmeyi reddederiz.

Bu konuyu Shin Li ile tartıştımda, acı, şefkat ve özellikle de her şeyi kapsayan bir enerji olan sevgi enerjisini içeren bazı çok önemli hususlara açıklık getirdi. Bu hususlardan bazıları Cezar ile yaptığım önceki tartışmalardan bana tanıdık geliyordu; ama parşömenin kitasını daha iyi anlama bağlamında, yeni açıklamalar daha fazla netlik sağladı.

Shin Li tam olarak acı çekmenin modern toplumun “hastalığı” olduğundan bahsetti, ama bundan tamamen kaçınmanın olmasa bile üstesinden gelmenin yollarından da bahsetti. Temel sorun, insanların acı ve suçluluk duygusunu kendi dışlarında bir şey, belli bir anda kendini onarması gereken bir mekanizma olarak görme eğiliminde olmalarıdır. Gerçekte, suçluluk ve acı kendi içimizde gerçekleşir. Bunlar bizim sorumluluğumuzdadır ve sonuçta onları biz yarattığımız için zararlı bir şey olarak dışlayamayız ve dışlamamalıyız. Bunu çözebilmemizin yolu Shin Li'nin sunduğu şekliyle basit görünmektedir. Gerçek test egomuzun testidir.

“Eğer kişi hatalı olduğunu gerçekten anlıyor ve af diliyorsa, bu çok iyi bir şeydir,” dedi, “çünkü hemcinslerine karşı hatalı olduklarının farkına bile varmayan ve daha da kötüsü, yaptıkları yüzünden insanlar acı çektiğinde mutlu olanlar da vardır.”

“Peki ya yaptıkları kötü eylemin şokunu gerçekten ve acı bir şekilde hissedenlere ne olacak?” Israr ettim

Shin Li, “Bu gibi durumlarda daha incelikli hususlarla karşı karşıya kalıyoruz,” diye açıkladı. “İnsanlar kendi cehaletlerinden dolayı hatalı olduklarını fark ettiklerinde, Tanrı'nın şefkati sayesinde kendilerini affetme imkanı olduğunu anlamıyorlar. Sanırım sen de çok iyi anlıyorsun ki bu şefkat, biz de başkalarına karşı şefkat gösterirsek daha da fazla hissedilebilir.”

O zaman birden “Babamız” duasının gerçekliğini fark ettim... “Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi sen de bizim suçlarımızı bağışla.”

“Tanrı'dan dilenen bu bağışlama aslında kalpten O'nun sonsuz şefkatine, yani Tanrı'nın merhametine yapılan bir çağrıdan başka bir şey değildir,” diye doğruladı Shin Li. “Aslında Tanrı'nın sonsuz sevgisinin enerjisinin bir yansıması olan şefkatin yardımıyla, insanlar kendilerini affetme olanağına sahip olurlar.”

“Peki Tanrı'nın bize şefkatini verdiğini nasıl bilebiliriz?” Büyük bir ilgiyle sordum.

Shin Li sorun çıkarmadan cevap verdi.

“İnsanlar kendilerini rahatsız eden içsel azap durumunun üstesinden geldiklerinde bunu fark ederler. Ancak kendilerini affetme olasılığı olduğunu bilmeyenler için bu ıstırap hali sonsuz olabilir çünkü Tanrı'dan gelen bu şefkat enerjisine erişemeyeceklerdir. Bunun yerine, bazı dinlerin yaptığı gibi, çok zor prosedürleri benimseyeceklerdir. Bu nedenle insanların kendilerini affedebilmeleri gerektiğini anlamaları çok önemlidir... tabii ki hatalarının farkına vardıklarında. Ancak elbette bu, daha sonra başka hatalar yapmaya başlamayı gerektirmez.”

“Öyle olmalı çünkü aksi takdirde sonu gelmeyen bir emekle karşı karşıya kalırız. Bu çok açık,” dedim.

“Çok iyi. Bu nedenle, hatalarını anlayanların, Tanrı'dan gelen bu şefkat

enerjisinin yardımıyla hissettikleri suçluluk duygusunu ortadan kaldıracakları esastır. Bunu yapmazlarsa, her zaman yanlarında işe yaramaz bir ağırlık taşıyacaklardır. Yumurtadan çıkmış bir tavuğu düşün. Eğer içinde geliştiği yumurta kabuğuna tutunmaya devam eder ve onunla uçmaya çalışırsa, engelli gibi görünecektir.”

“Ancak, yaptıkları için kendilerini suçlamaktan asla vazgeçmeyen bazı insanlar tanıyorum” dedim. “Bunun yapıcı olduğunu düşünmüyorum.”

"Bir insan hatalarının farkına vardığında, bir daha hata yapmak istemediğini anlayabilir ve sonra Tanrı'nın şefkatinin yardımıyla uyuma geri dönebilir. Ama durmaksızın kendini suçlamaya devam etmek faydalı bir şey üretmeyecektir çünkü bu yalnızca sürekli bir suçluluk hali üretecek ve böylece ilgili kişi sürekli olarak geçmiş hatalarıyla temas halinde olacaktır. Bu ince mekanizmayı anlamak çok önemlidir çünkü bireysel dönüşümün temel anahtarıdır. Eziyet çekerek değil, sevgi yoluyla gelişebiliriz.”

Bir süre düşüncelere daldım. Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istedim.

“Bazı insanlar ciddi şekilde hatalı olduklarını ve hataları yüzünden lanetleneceklerini düşünebilirler. Söylediklerinizin sadece bazı hatalar için geçerli olduğunu ama tüm hatalar için geçerli olmadığını düşünebilirler.”

Shin Li hemen, “Burada, Tanrı'nın iyiliğinin sınırsız olduğunu anlamalısın,” diye açıkladı. “İnsan bilinçli olarak Tanrı'ya yakarır ve O'ndan alçakgönüllülükle yardım isterse, her hata affedilebilir. Bir insan bu şekilde yalvardığında, Tanrı o kişiye sonsuz merhametini sunabilir ve hatalarını affedebilir.”

Tüm bunlar mümkündür çünkü Tanrı'nın her şeye nüfuz edebilen sevgisinin enerjisi sonsuzdur. Padmashambhava, onun üzerinde hiçbir şey olmadığı ve onun aracılığıyla her şeyin başarılacağı gerçeğini açıkça ima eder. Şefkat ve bağışlama gibi çoklu tezahür biçimleri aynı ana motifin sonuçlarıdır: sevgi enerjisi yücedir ve var olan tüm diğer enerji türlerinde her zaman bulunabilir. Ve Tanrı'nın bize bu sevgiyi koşulsuz ve sonsuz olarak sunması, bizim de aynısını yapabileceğimizin ve yapmamız gerektiğinin ekstra bir kanıtıdır. Bu, dörtlüğün son sözlerinin de gösterdiği gibi, Tanrı'yı bize ifşa etmenin en doğrudan ve kesin yoludur.

2. Ey, benim güzel Tsogyel'im! Gerçekliğin herhangi bir yönünün, ona nasıl bakarsak, daha sonra bize tam olarak aynı şekilde ifşa edileceğine daima dikkat et.

Bu dörtlükte işaret edilen temel husus, içinde yaşadığımız kendi evrenimizi, kendi dünyamızı yarattığımızdır. Ne kadar ihtimal dışı görünse de, içinde yaşadığımız dünyayı doğrudan etkiliyor ve onu kendi düşünce ve niyetlerimize göre şekillendiriyoruz. İşte bu yüzden “güzellik bakanın gözündedir” derler. Eğer bu içsel güce sahipsek, o zaman etrafımızda sonsuz derecede daha fazla güzellik, sonsuz derecede daha fazla sevgi keşfedebilir ve eskisinden sonsuz derecede daha fazlasını alabiliriz. Ama eğer kapalı, kaba ve şüpheli kalırsak, o zaman güzellik, nezaket ve sevgi yarattığımız bu kabuğa nüfuz edemez ve o zaman bunların var olmadığı sonucuna varmamız gerekir. Bu, ne yazık ki giderek daha fazla insanın takip ettiği bir motif gibi: “Herkes kötüdür, hepsi şeytandır; işte bu yüzden ben de aynı olmalıyım, bu kutsal olmayan dünyada hayatta kalabilmek için.” Bu, varoluşumuzu yönlendirmenin sapkın bir yoludur. İçsel dönüşüm gerçekten sağlandığında, varlığımızın bu içsel dönüşümü nedeniyle çevremizdeki her şey değişir. Değişen şey aslında çevremizdeki gerçekliği algılayışımızdır. O anlarda hissettiğimiz mutluluk, o zamana kadar donuk, kötü ve yalnız görünen varlıklarda ilahi nitelikleri ve harika nitelikleri keşfetmemizi sağlar. Bu sadece kendimize bağlı olan gerçek bir mucizedir.

Genel olarak, insan kendisini çevreleyen dünyanın özellikleriyle rezonansa girer... stres, gerginlik, kapalılık, kötü davranış, hoşgörüsüzlük... ve bu arka plan göz önüne alındığında, bunun dışında güzellik ve iyilik, neşe veya sevgi olsa bile, bunlara karşı opaklaşır ve bunların var olmadığını söyler. Bakış açılarımız diğerlerinden farklıdır ve bir durumu çözme şeklimiz diğerlerinden farklıdır. İnsanların neredeyse her zaman her türlü sorunla ya da varoluşsal krizle karşı karşıya kaldığı sonucuna varmalıyız. Çoğu zaman dramatik olan bu duruma gerçekten ne yol açar? Cevap basittir ve bu dörtlüğün özü de budur: insan kendi evrenini, bu evreni kendi algılayışına göre şekillendirir ve sonra onu yorumlar, ona saygı duyar ve ona ilgi gösterir.

Eğer çevremizdeki dünyaya bakışımız çoğunlukla bencil bir titreşime dayanıyorsa - başka bir deyişle, olaylara sadece küçük bir pencereden bakıyorsak - çevremizdeki her şey çok daha karanlık ve soğuk olacak ve evrenimiz çok sınırlı ve acı dolu olacaktır. Sonuçta, mutluluk bile bir şey için iyidir. Olayları daha fazla analiz edersek, her durumda hayatımızda bir

sorunun ortaya çıkmasına cehaletin yol açtığını görürüz. Ancak daha sonra, tüm sıkıntılarımız bizim dönüşmemizi sağlamıştır çünkü sonuçta her sorun bir deneme olarak görülebilir. Eğer bunu başarıyla geçerse, o zaman ruhsal olarak evrimleşiriz çünkü daha olgunlaşır ve daha fazla deneyim kazanırız. Eğer sorun çözülmezse, kimse bizi onu çözmeye ya da üstesinden gelmeye zorlayamaz çünkü bu bizim kendi sorunumuzdur. Ancak bu, hoşumuza gitse de gitmese de sonuçta evrim geçirmemiz gerektiği anlamına gelir.

Bu düşünceleri çok ilginç buldum ve parşömenin ilgili kıtasını ele aldığımında Shin Li ile tartıştım. Aslında tüm kıta özünde insanın evrim geçirmesi gerektiğini ve insanın kendisini çevreleyen gerçekliği algılamasına bağlı olarak evrim geçirdiği gerçeğini ifade etmektedir. Bu gerçek her zaman geçerlidir.

“Ya ilgilenir ya da ilgilenmez. Ya ister ya da istemez. Bazı insanlar için bu çok yavaş gerçekleşse bile, sonuçta insan evrimleşmelidir,” diye açıkladı Shin Li, ”ama insan evrimleşmeyi durduramaz. Evrim duygusundan kaçınılamaz. Bir insan adil çözümü bulana kadar sorunlarının dayattığı gerilimle işkence görecektir çünkü her sorun için her zaman bir çözüm vardır. Ve eğer insan acı çekmeye devam eder, çevresindeki gerçekliği olumsuz bir şekilde algılamayı seçerse, o zaman varoluşsal krizi daha da derinleşecek, çektiği acı daha da artacak ve sonunda bir şeyler yapmak zorunda kalacaktır; herhangi bir şey değil, sadece o sorunu çözmek için doğru ve gerekli olanı.”

Parşömenin bu kıtası bağlamında, “doğru ve gerekli” gerçeklik görüşümüzü değiştirmek anlamına gelir. Bu, belli bir dönüşümün, temas ettiğimiz gerçekliğe dair daha yüksek bir algının gerekli olduğu anlamına gelir çünkü her yön, varlık ya da şey bize tıpkı ona baktığımız gibi görünecektir. Örneğin, bir mimar bir köprü tasarlırsa, bunun sonucunda bir arabaya sahip olmayı bekleyemeyiz, ama bu köprü kırık olabilir ve bu nedenle birçok insanın ölümüne yol açabilir; ya da güzelliği ve uzun süresiyle tarihte kalan mükemmel bir köprü olabilir.

Hoş olmayan bir durum bile, nezaket ve dönüşümle ele alındığında, hem bizim için hem de başkaları için daha az nahoş görünmeye başlar; hatta sonunda tamamen dönüştürülebilir.

Bireysel seviyede, bunların kişinin kişisel yaşamı üzerinde doğrudan sonuçları olan net yansımaları vardır çünkü şu anda yoğun olarak düşündüğümüz her

şey er ya da geç olacağımız şeydir. Bu muhtemelen metnin ikinci kıtası için en iyi pratik örnektir.

3. Ey, Dakini'nin dünyasında bir lotus gibi açan sen!

Tesadüf olmadığını bilmelisin!

Gerçekte her şey İsimli Krallığa (ruhsal özgürlük durumuna) dokunmuş Olan için gizemli bir ihtiyaçtır.

Her şey, her ipliğin (veçhenin) sürekli olarak iç içe

geçtiği ve gerçekliği oluşturan diğer ipliklerle (veçhelerle)

sıkı bir bağlantı içinde olduğu dev bir dokuma kumaş olarak görünür.

Bu kıta modern bilimsel terimlerle en iyi şekilde evrenin holografik gerçekliği olarak tanımlanabilir. Binlerce yıldır aktarılan mesaj o zaman olduğu kadar şimdi de açıktır: Parça Her Şeydedir ve Her Şey Parçadadır. Bazıları oldukça avangart olan bilimsel ayrıntılara girmeden, bu ifadenin özünü kavramak yeterlidir. Esnek bir ifadeyle, eğer parmaklarımızla evrenin bir parçasına bastırırsak, evrenin başka bir parçasında, görünüşe göre ilk parçayla hiçbir bağlantısı olmayan bir şey kesinlikle ortaya çıkacaktır. Cezar'ın bir süre önce bana açıkladığı, evrenin bu temel özelliğine iyi bir örnek, önemli eşzamanlılıklar olabilir. Bu gibi durumlarda, farklı görünen yönler bir araya getirilir ve anlamlarını anlayan kişi için gizemli ancak tutarlı ve anlamlı bir şekilde “işlev görmeleri” sağlanır.

Evrenin holografik yapısını anlamamanın önemi, özellikle kendimizi diğerlerinden daha az yalıtılmış hissetmeye başlamamız ve böylece çevremizdeki dünyaya daha iyi entegre olmamız anlamına gelir. Bu durumda, bireysel sorunlar önemli ölçüde azalır, varoluşsal krizlerin bir anlamı kalmaz ve insan yaşamının amacı daha iyi tanımlanır. Bunun doğrudan sonucu, insanın evriminin büyük ölçüde artmasıdır. Yukarıda bahsedilen kıta aşağıdaki kıta ile yakından bağlantılıdır.

4. İsimli Krallığın (Tanrı) tamamında titreşim her yerde mevcuttur. Hiçbir şey durağan değildir.

Kıta 3 ve 4 birbirini tamamlar çünkü Tezahür pratikte enerjik titreşimlerin sonsuz bir okyanusudur ve evrenin holografik gerçekliği tam olarak titreşimlerin “iç içe geçmesiyle” açıklanabilir, çünkü asla ayrı değildirler ve hepsi potansiyel içerir. Fiziksel, süptil ya da nedensel madde farklı frekans

seviyelerinde titreşen enerji olduğundan ve her bir seviye diğerini örtülü ve gizemli bir şekilde içerdiğinden, sonuç olarak herhangi bir zaman ve mekanda, onunla rezonansa olmamız ya da o boyutla aramızda bir rezonans hali yaratabilmemiz koşuluyla Tezahürün diğer boyutlarına erişebiliriz. Böylece, her zaman ve her yere seyahat edebiliriz. İstedığımız her şeye ve istediğimiz miktarda sahip olabiliriz, ama tüm bunlar kozmik gereklilikler temelinde gerçekleşir, çünkü bu şekilde hareket eden kişinin bilinci o kadar geniştir ki evrenin iyi işleyişi için belirleyici bir faktördür.

“İsimsiz Krallık” burada iki perspektiften sunulmaktadır. Bir yandan, insanın ruhsal idrakinin en yüksek zirvesi olan Tanrı'nın sonsuz bilincini temsil eder; diğer yandan da dualiteyi içeren Tezahürün kendisidir. Bu da titreşimin gerçekten de her yerde mevcut olduğunu göstermektedir: hem burada, ikili dünyada hem de ötesinde, aşkınlıkta.

Bu koşullar altında, “hiçbir şeyin durağan olmadığı” gerçeği tamamlayıcı gibi görünmektedir. Ancak büyük bilge Padmashambhava bu ifadeyi ebedi dönüşümün doğasının altını çizmek için bilerek eklemiştir. Bu, hiçbir şeyin aynı kalmadığı anlamına gelir; ama Tezahürde her şey “holografik gerekliliklerine” bağlı olarak değişir.

5. Sen, üç dünyanın ruhlarını memnun eden!
Şimdi sana söylediklerimi dinle: bilincini Krallığın
En Yüksek Zirvesine yansıt ve (böylece)
ebedi Mutluluğun ışığını elde edeceksin.
Bu beş yöntem Krallıktaki her ruhun tekâmülü
içindir, ey Tsogyelma! Sen onların yol gösterici kalkanı ol!

Parşömenin bu son kıtası ruhsal özgürlüğün anlık yöntemini pratik olarak verir. Tibet'in yoga ve tantrik uygulamalarının zirvesi olarak kabul edilen bu teknik Phowa olarak bilinir. Prensipte olarak, Padmashambhava tarafından metinde bahsedilmeyen çok gizli bir inisiyasyon yöntemi kullanarak, tekniği uygulayan kişinin yüksek bilincinin karmaşık bir projeksiyonunu ifade eder. Bu da bize ya yöntemin bir guru tarafından doğrudan inisiyasyon dışında başka bir şekilde bilinmemesi gerektiğini ya da Yeshe Tsogyel tarafından pratik bir yöntem olarak zaten bilindiğini anlamamızı sağlar.

Padmashambhava “İsimsiz Krallığın En Yüksek Zirvesi”ne bir gönderme yapar ve şifreler. Bu yöntemin temeli, bunu uygulayan kişinin, projeksiyondan önceki ilk bilinç düzeyi projeksiyonun yapıldığı bilinç düzeyinden daha düşük olsa bile, bilincinin yansıtıldığı varlığın veya veçhenin durumunu ve koşulunu otomatik olarak özümseyebilmesidir. Bu, evrimin devasa sıçramalarının başarılmasını sağlar ve “Tanrı'nın kalbi” olarak kabul edilen “Krallığın En Yüksek Zirvesi”ne projeksiyonla elde edilebilecek olan yüce ruhsal özgürlükle doruğa ulaşır. Büyük bilge tarafından yapılan bu eşsiz referansı, bilincin diğer tüm projeksiyonlarının ona tabi olduğu ve ondan türediği anlamında anlayabiliriz. Bunu, “ebedi Mutluluğun ışığını” böylece elde edebileceğimizi, yani onun üzerinde başka hiçbir şey olmadığını söyleyerek anlamamızı sağlar.

Sonunda Padmashambhava beş tekniğin aslında ruhsal tekâmül için beş etkili yol olduğunu ve bunların deşifre edilmesiyle ilgilenen herkes tarafından bilinmesi gerektiğini belirtir.

Parşömenin metni, yukarıda da belirtildiği gibi, çok sentetik ve gizli bir şekilde ortaya çıkarılmış ruhsal bir hazinedir. Kanaatimce, beş kıta üzerine detaylı ve yetkin bir şekilde yapılmış bir yorum kitabı, bu konunun kapsamlı bir şekilde sunulması için yeterli olmayacaktır. Bununla birlikte, yavaş yavaş, kişinin bu yönler üzerinde düşünme ve meditasyon yoluyla edindiği kendi öğrenimi ve kişisel deneyiminin, onların gizli ve engin anlamlarını anlamamanın en iyi yolunu temsil ettiği sonucuna vardım. Bu nedenle, Repa Sundhi'nin tavsiyesine uyarak ve Shin Li'nin rehberliğinde, okuyucunun analizi için bir ilham trampeni görevi görece ana fikirleri kısaca sunmayı tercih ettim. Her durumda, gerçek bir bilgelik mücevheri olan bu kadim ruhsal metni bilmek, yaşamlarımıza dair daha geniş ve daha olgun bir vizyona doğru atacağımız adımlara rehberlik edebilir.

Bölüm Dört — ANTARKTİKA'DA “SICAK NOKTA”

Sanki olayların sırası önceden belirlenmiş gibi, Gizli Parşömen metninin son taslağının tamamlanmasının hemen ardından Sıfır Departmanında bir hareketlilik yaşandı. Daha önce de söylediğim gibi, son birkaç ay nispeten sakin geçmişti ve bu da bana düşüncelerimi düzene koyma ve Shin Li ile birlikte bazı ruhsal konuları analiz etme fırsatı vermişti. Bu aynı zamanda geçtiğimiz yıl boyunca yaşanan fırtınalı olaylardan sonra bir “sakinleşme” dönemi idi. Cezar yeni yükümlülükleri nedeniyle zamanının çoğunu uzakta geçiriyordu. General, Romanya ve ABD arasındaki ulusal güvenlik konularında askeri arabulucu olarak görev yaptığı Pentagon'dan ayrılmıştı. Sonuç olarak, Sıfır Departmanının iç yapısındaki değişiklikler oldukça iyi bir şekilde yerine oturmuştu.

2006'nın sonunda, parşömen metni, Shin Li ile yapılan tartışmalar ve Cezar ve Doktor Xien ile yapılan nadir toplantıların cazibesi ile meşgul, düşünceli bir ruh halindeydim. İlk başta bu aşık faaliyet eksikliği bana biraz garip geldi ama ruhsal misyonumu yerine getirmek için bana hak ettiğim bir mola verdiği için her şeyi olduğu gibi kabul ettim. Ekim 2006 ile Ocak 2007 arasında hiçbir olay yaşanmadı. Protokol sorunsuz bir şekilde gerçekleşti ve siyasi baskılar neredeyse hiç yoktu. Ancak bu aslında sadece “fırtına öncesi sessizlik” idi.

Ocak 2007'nin sonlarına doğru durum aniden değişti. Konular tekrar Orăștie Dağları'na ve Amerikalıların onlardan bir şeyler sakladığımızı dair şüphelerine döndü. Kendileri daha fazla ayrıntı paylaşmadıkları için, tüm durum biraz komik görünüyordu. Her iki taraf da birbirinden şüpheleniyordu ama ikisi de diğerinin ne düşündüğünden emin değildi.

Bana gelince, bu konu büyük bir soru işaretiydi. Sıfır Departmanının Orăștie Dağları'na müdahalesi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum ama daha da garip olan Cezar'ın bu konuda konuşmayı sürekli ertelemesiydi. Bu konunun RIS için bile çok özel görünmesi ilgimi çekmişti. Normalde, Bucegi Dağları'ndaki büyük keşfin devlet sırlarının ve Amerikalılarla işbirliğinin başlığı olduğunu hayal ederdim. Orada gördüğüm ve daha sonra önceki kitaplarda anlattığım gerçekler - her ne kadar bana dayatılan sınırlar çerçevesinde sadece bir kısmını anlatabilsem de - ve Romanya-Amerika ilişkilerinde yarattığı sonuçlar, bunu aşılması zor bir gerçeklik haline getirdi.

Sonuçta bu, insanoğlunun daha önce hayal bile edemediği bir teknoloji, kendini göstermeyi reddeden gizemli bir uygarlık ve insanın bu gezegendeki varoluşuyla ilgili çok rahatsız edici gerçeklerin ortaya çıkmasıyla ilgiliydi. Ayrıca, Sıfır Departmanının arşivlerinde Orăştie Dağları'yla ilgili hiçbir şey bulamadım ve ne Cezar ne de General Obadea o zamana kadar bu konuyla ilgili özel bir şeyden bahsetmemişti. Tek bahsedilen, Romanya tarafının da bu konu hakkında çok fazla bilgiye sahip olmadığıydı.

“Bomba” geldiğinde, bir yıl önce olduğu kadar karanlıktaydım. Alfa Üssü'nde idim ve taktik ekiplerle birlikte maksimum risk durumlarında psikolojik değerlendirmeler için bir hazırlık testi üzerinde çalışıyordum. Cezar Bükreş'te RIS departmanı liderlerinin bir toplantısında idiydi ve Teğmen Nicoară da Pentagon tarafından gönderilen Amerikalı bir uzman ekibinin eşliğinde Projeksiyon Odası'nda idiydi. Bu tür durumlarda üs (idari açıdan) diğer iki teğmen Peris ve Matu tarafından yönetiliyordu.

Psikolojik değerlendirmeleri yaparken Cezar'dan bir telefon aldım. Bana kısaca yarım saat içinde Alfa Üssü'nden ayrılacağımı ve T'deki askeri havaalanına gideceğimi, sonra da o noktadan devam edeceğimi söyledi. Nereye gideceğimi söylemedi ama üssün acil durum kodu için bana kesin talimatlar bıraktı. Birkaç saat sonra bulduğumuzda bana bir açıklama yapacağını söyledi. Bu noktaya kadar, belki de birliğimize dayattığı alarm derecesi dışında olağandışı bir şey yoktu. Bu eylemi haklı çıkaracak hiçbir bilgiye sahip değildim ama emir emirdir.

Asıl ilginç olan kısım ise, konuşmamızın sonunda benden, gizliliği ve güvenliği en üst düzeyde tutarak, Alfa Üssü'ndeki masasının yanında bulunan bir dosyayı kendisine getirmemi istemesiydi. İlk kez bana kişisel kasaının anahtar kodlarını verdi ve o kasanın ne almam gerektiğini söyledi. Dosya buydu ama pleksiglas gibi görünen ama aslında cam elyafından yapılmış şeffaf bir kutu içinde mühürlenmişti. Halkalı cilt boyutlarındaydı ama daha kalındı. Bunun gizli bilgiler için maksimum güvenli bir muhafaza olduğu açıktı. Kutu çok zarifti. Daha sonra titanyumdan yapıldığını öğrendiğim metal kenarları ve iris izi okuyucusu olan çok sofistike bir bilgisayarlı kapatma sistemi vardı. İçinde, kapağında büyük siyah harflerle yazılmış, oldukça ince normal bir dosya görebiliyordum: CRONOS. Bunun altında da “çok gizli” damgası vardı. Cezar'ın eylem yöntemi alışılmadık değildi. Onu tanıdığım kadarıyla, bu şekilde davranmayı seçtiğine göre işlerin gerçekten ciddi olduğunu anladım.

Benden istediğini yaptım, üsteki acil durum kodunu uyguladım ve helikopterle T'ye doğru havalandım. Daha fazla güvenlik için, pilotun yanı sıra Teğmen Matu'yu da göreve götürdüm. Aktif ekipman taşıyordu ve üsteki ajanlardan biriyle birlikte T'deki askeri havaalanına kadar bana eşlik etti. Uçuş sorunsuz geçti ve vardığımda Cezar beni pistte bekliyordu. İçinde dosyanın bulunduğu özel çantayı hemen ona uzattım.

“General Obadea ve Roddey de burada,” dedi hemen. “Yüksek Ulusal Savunma Konseyi'nin (SNDC) bazı üyeleriyle birlikte hükümette yapılacak acil bir toplantı için Bükreş'teler. Çok önemli bir şey oluyor. İşte brifing.”

Cezar bana üzerinde okuyabileceğim kırmızı kapaklı bir dosya uzattı: MACOR TESİSİ - ANTARKTİKA. SADECE GÖZLER. Havaalanından gelen gürültüde Cezar kulağıma bağırdı:

“General Inossanto Antarktika'daki bir görev için en iyi teknik ekibi istedi. Bu ekip Uzaktan Görme duyular dışı algılaması olan adamlardan oluşuyor. General Roddey tarafından toplanan bu ekibe sen de dahil edildin. Hemen uçağa binecek ve birkaç dakika içinde havalanacaksın. İyi şanslar!”

Bana kendine has, nezaket ve anlayış dolu bir şekilde baktı ve ilk kez bana sevgi dolu bir şekilde sarıldı. Ondan daha büyük olmama rağmen, o andan itibaren bana eşlik edecek olan bir ebeveyn korumasının, bir güvenliğin harika hissini yaşadım. Ona minnetle teşekkür ettim, bir elime küçük valizimi, diğer elime de görev brifingi dosyasını aldım ve birkaç metre ötede beni bekleyen arabaya bindim. Havaalanında kalkışa hazır olan uçağın yanına kadar hızla gittik. Sadece birkaç koltuğu ve özel bir iç tasarımı vardı. Bunun diplomatik bir uçuş olduğunu anladım çünkü uçağın içinde, Bükreş'teki bir protokol toplantısında tanıştığım birkaç Amerikalı yetkiliyi ve bir İngiliz subayı tanıyabiliyordum. Hemen hepsi brifing notlarını okumakla ya da bilgisayarda çalışmakla meşguldü. Yerime oturdum ve 10 dakikadan kısa bir süre içinde uçak havalandı.

Güneş, muhteşem renklere sahip mükemmel berraklıktaki bir gökyüzünde ufukta batıyordu. Dışarıdaki soğuk, saf manzarayı daha da güzelleştirdi, özellikle de çok fazla kar yağmayan sakin bir kışın sessiz güzelliği ile vurgulandığı için. Uçaktaki sağduyulu atmosfer harikaydı ve hizmetler harikaydı. Rahat koltuğumda mutlu bir şekilde gevşedim ve kendime birkaç dakika meditasyon ve sentez yapma fırsatı verdim.

Sadece üç saat önce Alfa Üssü'ndeki faaliyetimi sessizce yerine getiriyordum ve şimdi ABD'ye ve oradan da gizli bir varış noktasına doğru giden bir uçaktaydım. Yanımda bir kutu ve anlamı hakkında hiçbir fikrim olmayan çok önemli bir dosya taşıyordum. Ayrıca acil durum kodlarına erişimim sağlanmış, bir görev brifingi dosyası almış ve Antarktika'da çok gizli bir görevi olan özel bir teknik ekibe dahil edilmişim. Bunların hepsi çok kısa bir süre içinde art arda gerçekleşen önemli olaylardı. Tıpkı hayatımın diğer en önemli anlarında olduğu gibi, olağanüstü durum ve koşullarla karşılaştığımda, bana bu olağanüstü fırsatların verilmiş olmasına tüm kalbimle sevinebiliyordum. Kendimden emin, içimde huzurlu, zaten bildiklerimin ustası ve meydana gelen olayların akışıyla dengede hissediyordum. Sıfır Departmanındaki faaliyetlerimden, kurduğum ilişkilerden, parşömen metniyle ilgili ruhsal görevimi tamamlamış olmaktan ve varlıklarını ve ruhsal öğretilerini hafızamdan silemediğim Dr. Xien ve Shin Li ile tanışma şansına sahip olduğum için mutluydum. Yaptıklarımın üstün bir bütünleşme ve anlayışla uyumlu olduğu, dolayısıyla çok fazla hata yapmamı engellediği düşüncesiyle rahatlamış ve huzur içinde yemeğimi yedikten sonra görev brifingi dosyasını açtım.

Dosya benim adıma ayrılmıştı, Pentagon'un orijin işaretini taşıyordu ve sayfaların altında o görev için teknik operasyonun lideri olarak atanan General Roddey tarafından imzalanmıştı. Nihai varış noktasının Antarktika'nın güneybatısındaki Macor Amerikan üssü yakınlarında, dünya dışı teknolojiyi içeren kozmik bir fenomenin meydana geldiği bir yer olduğu konusunda bilgilendirildim. Bana ekip üyelerinin listesi, hiyerarşik ilişkiler, bilgiye erişim seviyesi - benim de bir parçası olduğum ekipteki herkes için bu seviyenin maksimum olduğunu fark ettim - ve açıklamama izin verilmeyen bazı diğer özellikler verildi. Sayfalardan ikisinde Macor Amerikan üssü, burada gerçekleşen faaliyetler ve son on yıllarda bölgede meydana gelen başlıca olaylar hakkında bir sunum okudum.

Rapor daha sonra sorunun gerçek sunumuyla devam ediyordu: 22 Ocak 2007'de üssün teknik donanımı, üsse en fazla yirmi kilometre uzaklıktaki alçak dağ zirvelerinden birinde olağandışı bir hareketlilik kaydetti. Benzer garip “sinyaller” bir önceki yıl Macor'un bulunduğu yerle özel bir nirengi gösteren iki başka yerde de kaydedilmişti: Romanya'daki Orăștie Dağları ve Alaska'daki McKinley Dağı. ABD Ordusu Karşı İstihbarat Servisi'nin her iki bölgede de garip faaliyetler olduğuna dair hiçbir bilgisi yoktu. Bana bunun

bir süre önce ABD diplomasisi tarafından uygulanan diplomatik baskıların açıklaması olduğunu söylediler; ancak, belirtilen bölgelerin gerçek anlamını kimsenin anlayamaması gizemi dışında şimdiye kadar olağandışı bir şey yoktu.

Sürpriz, Ocak ayında üç noktanın kozmik uzayda Jüpiter'in bir uydusu olan Europa'yı hedef alan bileşke bir sonucun* işaretiyle birbirine bağlanmasıyla geldi. Endişeyle materyalin geri kalanını okudum. Antarktika'nın Macor Üssü yakınlarındaki dağlık bölgesini kaplayan buz örtüsünün belirli bir bölümünün iki saat içinde eridiği ve dağ yamaçlarından birinde olağanüstü karmaşık bir teknolojik aygıtın ortaya çıktığı yazıyordu. Belirli topometrik referanslarla farklı açılardan dört resim gösterildi.

*Bileşke kelimesinin matematikte özel bir tanımı vardır: bir dizi vektörün eşdeğeri olan tek bir vektör.

Nesne, eliptik bir tabana sahip bir koninin kesiti şeklindeydi. Belli ki bir tür “kozmetik şamandıra” gibi çalışıyordu. Yaklaşık olarak üç katlı bir bina büyüklüğündeydi; ve tepeye yakın bir yerde, tabandan yaklaşık üçte iki uzaklıkta, geniş bir yelpazeye benzeyen bir tür “yakası” vardı, muhtemelen bir tür anten. Resimlerde, yapısının bu özelliği, lazere benzeyen kırmızı ve beyaz çizgileri olan çok parlak dev paneller gibi görünüyordu. Orada resimlerden net olarak ayırt edemediğim birçok başka unsur vardı.

Raporda ayrıca, şamandıra 210 metre kalınlığında bir buz tabakasıyla kaplı olduğu için bu devasa buz kütesini iki saat içinde eritebilecek olağanüstü enerji kaynağını tespit etmenin imkansız olduğu, ama kaynağın cihazın içinden geldiğinin açık olduğu belirtiliyordu. Raporda belirtilen son unsur ise buzun erimesinin ardından şamandıranın pulsarlar gibi çok yüksek hızda ve muazzam yoğunlukta ışık sinyalleri yaymaya başlamasıydı. Üçüncü günün sabahında, 24 Ocak 2007'de, bu tür belirtiler kesilmişti. Ancak bize cihazın çalışmaya devam ettiği, enerji yaydığı ve etrafını mükemmel bir temizlikle koruduğu bilgisi verildi. Şamandıra ışıldıyordu ve belli ki içinde bir hareketlilik vardı ama güçlü enerji yayımı durmuştu.

Dosyayı kapatırken düşünceli bir halde kaldım. Cihazın kendini doğrudan ve açık bir şekilde “ifşa etmesi” beni hayrete düşürmüştü. Eğer gerçekten böyle bir şey olduysa, bu kesinlikle çok ciddi bir şeydi ve bu fenomenin sadece Dünya'yı değil, güneş sistemimizi de kapsadığı sonucuna varılabilirdi. Ancak en ilginç kısım ülkemizle olan bağlantısıydı. Görünüşe göre bu bölge uzak

geçmişte büyük ilgi görmüştü: önce Bucegi Dağları'ndaki olağanüstü kompleks; sonra da Orăștie Dağları'yla olan ve hakkında neredeyse hiçbir bilgiye sahip olmadığım gizemli bağlantı. Ancak Cezar'a getirdiğim özel dosyayla bağlantı kurarsam bir şeyler biliniyordu. İlgili dosyanın büyük bir gizlilik içinde tutulması ve Cezar'ın o zamana kadar bana bu konuda hiçbir bilgi vermemiş olması beni bu konuda ciddi bir şekilde düşünmeye itti. Gizem daha da büyüktü çünkü Romanya tarafı da bu konuda fazla bilgiye sahip değildi.

Bu nedenle, en azından o sırada cevabını bilmediğim birçok soru vardı. Yolculuk çok uzun olacağı için bir süre dinlenmeye karar verdim. Her zamanki gibi İspanya'da durduk ve bu kez askeri bir uçağa bindim. İkinci durağımız Mojave Çölü'ndeki gizli bir Amerikan üssüydü ve burada bir gün kaldık. Burası operasyona katılan herkesin toplanma noktasıydı. İki ana ekip vardı ve bunlar arasında benim de bir parçası olduğum teknik ekip ileuzaktan görme eğitiminin son elemesinden iki meslektaşım, bir Kanadalı ve bir Amerikalı da vardı. Olağanüstü teknik desteğiyle bize katılan Aiden ile karşılaştığımız için de mutluydum. Onun gibi bir bilgisayar dehası bu tür operasyonlar için vazgeçilmezdi. Daha önce hiç görmediğim bir teknolojiye sahip altı kişiden oluşan bir operasyon ekibi de vardı. Bunlardan ikisini Bucegi kompleksindeki operasyonlardan tanıyordum ve merhabalaşıp birkaç hoş söz ettik. Bu görev için özel olarak seçilmiş idari personel de vardı.

Daha sonra eylemin parametrelerinin ve kendi rollerimizin belirlendiği kısa bir brifing oturumuna katıldık. Ayrıca bize kozmik şamandırayı çevreleyen geniş alanın etrafına yerleştirilmiş olan ve görevi yerine getirmemizi sağlayacak olan çok daha gelişmiş bir ikincil destek ekibimiz olduğu söylendi. Harekâtın koordinatörü Albay Trescott idi ve her biri mükemmel bir gizlilik altında gerçekleştirilen kalıntıların ya da gizemli nesnelere "çıkarılması" konusunda çok deneyimli bir adamdı. General Roddey ile buluşma zamanına kadar operasyonu o yönetecekti çünkü ondan sonra Antarktika'ya gidecektik. Görevde General Obadea da dahil olmak üzere başka albay ve generaller de vardı. Pentagon Şefi General Inossanto tüm harekâtı bizzat denetleyecek ve doğrudan Macor Üssü'ne gelecekti. General Obadea ile tekrar karşılaştığım için mutluydum. O oradayken kendimi daha "evimde" hissediyordum ve bu görevin karmaşık bir parçası haline gelen ülkemizin bir temsilcisi olarak doğrudan işin içinde olduğu için ondan daha fazla bilgi edinmeyi umuyordum.

Lojistik ekipman etkileyiciydi ve itiraf etmeliyim ki Dünya'da böyle bir teknolojiye sahip olduğumuzu hiç hayal etmemiştim. Her şey iki büyük askeri uçağa yüklendi ve ertesi gün havalanarak Şili'de, Santiago yakınlarında bir mola verdik. Birkaç saat sonra Güney Amerika'nın güney ucuna yöneldik ve Drake Geçidi yakınlarında bir yerde, Şili topraklarındaki bir Amerikan askeri üssüne indik. Burada, operasyonun bazı noktalarını yeniden düzenleyen General Roddey ile buluştuk. General Obadea da oradaydı ama o sırada onunla konuşma fırsatım olmadı. Harekâtın son noktasına yaklaştıkça personelin tamamının giderek daha meşgul ve içine kapanık hale geldiğini fark ettim. Diplomatik ve askeri kanallar sürekli açıktı çünkü bu olay belli ki olaya dahil olan diğer güçler tarafından da gözlemlenmiş ve kaydedilmişti.

Bu gibi durumlarda Amerikan diplomasisi “kırmızı kod” benzeri bir alarm durumuna geçer ve personelin sadece küçük bir bölümü diğer devletlerle mevcut operasyonlar için tutulurken, kaynakların geri kalanı “kodu” oluşturan ilgili konuya odaklanır. Dolayısıyla, genel algı Washington'un küçük bir “tatil” çıktığı yönündeyken, gerçekte başkanlık personelinin neredeyse tamamı azami alarm durumundadır. Bunun nedeni, Amerikalıların bu tür durumlarda iki düzeyde verimli bir şekilde çalışmalarına olanak tanıyan bir tür “alt sistem” kurmuş olmalarıdır: yüzeydeki normal açık sistem ve yokmuş gibi görünse de daha sonra bir “kalabalık” gibi olan gizli sistem.

Ülkemizde işler farklı bir şekilde gerçekleşiyor çünkü yerli kişilikte de bir farklılık var. Romen halkı içsel yapısı itibariyle daha özgür ve açık olma eğilimindedir. Kritik durumlarda bu, durumu her ana uyarlayarak “hep birden” gitmeyi tercih etmeleri anlamına gelir. Bu organizasyon mükemmel olmaktan uzak, ama kendiliğindenlik ve karar özgürlüğü sayesinde kazanıyoruz. Şahsen ben bu seçeneği tercih ediyorum çünkü daha geniş bir hareket alanı sağlıyor. Bizim ülkemizde işler çığırından çıktığında ve herkes çok tedirgin olduğunda bile alınan kararların çoğu doğru oluyor. Elbette gizliliğin ihlal edilmesinin bir dezavantajı var ama sonuçta bu her yerde kabul edilen bir risk. Öte yandan Amerikalıların farklı bir tarzı var: yıkıcı, gizli, bürokratik ve oldukça katı. Bu biraz farklı hareket tarzlarının birleşiminin, Bucegi Dağları'ndaki kompleks örneğinde kendini kanıtladığı gibi Antarktika'da da iyi sonuçlara yol açacağını varsaydım.

Operasyona katıldığım ve Sıfır Departmanında ve Projeksiyon Salonu ile ilgili Romanya-Amerika ilişkilerinde biraz deneyimim olduğu için, Amerikan askeri ve siyasi yönetim düzeyinde şekillenmeye başlayan belirli bir havayı

fark edebildim. Bu konudaki sezgilerim bir yıldan daha uzun bir süre öncesine dayanıyordu; bu görevde ise algılarımın daha da derinleştiğini ve aslında doğru olduğunu fark ettim. Bu durum bir engel oluşturmadı ama Amerikan zihniyetindeki belli bir bakış açısını ifade ediyordu; daha doğrusu, gezegensel düzeyde hayati önem taşıyan bu tür unsurların ya da olayların, “dünya mimarisinde” büyük iddiaları olmayan nispeten küçük bir ülke olan Romanya'yı ilgilendirdiği gerçeğini. Bu, büyük meşelerin kendilerini düşürebilecek küçük darbelerden korkması gerektiği durumun yarattığı kötü ruh haliydi. Amerikan diplomatik birlikleri muhtemelen Bucegi Dağları Kompleksi ya da Orăştie Dağları ile Antarktika'daki Macor Üssü arasındaki bağlantıyı içeren durumları daha iyi konumlardan yönetmek ve kontrol etmek istiyorlardı, ama Romanya'da diğer Avrupa devletlerinin kendilerine gösterdiği itaati bulamadıkları açıktı. Amerikalıların kızgınlığı da bu olguyu anlayamamalarından kaynaklanıyordu: neden bu kadar önemli noktalar ve bu kadar olağanüstü keşifler - jeopolitik önemleri açısından - dünyanın daha “ciddi” ve daha “erişilebilir” diğer bölgelerinde değil de tam olarak Romanya'da bulundu? Amerikalılar her nasılsa, sözünün dinlenmesi gereken yüce “ebeveyn” gibi kibirli bir pozisyona bürünerek, bu tutumu bilinçsizce Dünya üzerindeki en önemli keşiflere ve hayati unsurlara sahip olma hakkıyla ilişkilendirmişlerdir. Kanımca bu zihniyet “niceliksel” bir bakış açısına dayanıyor ve bu da “en büyük” olanın mutlaka “en akıllı” da olduğu anlamına geliyor.

Elbette bu keşifler kendi topraklarında ya da doğrudan ve ezici etkileri altındaki bölgelerde yapılmış olsaydı Amerikalılar çok mutlu olur ve gururları muhtemelen sonsuz olurdu. Ancak bu durumda Amerikan hükümeti, çoğu zaman kırılğan olan kısmi bir etkiye sahip olmaya katlanmak zorunda kaldı; bu nedenle tavizler vermek, bazı kolaylıklar sağlamak zorunda kaldılar ve genel olarak, dünyamız için son derece önemli stratejik noktalar olarak gördükleri yerler üzerinde doğrudan kontrolden yoksun kaldılar.

Daha önce de söylediğim gibi, bu konu diplomatik ilişkilerde herhangi bir tartışma yaratmadı, özellikle de Romenler çok hoşgörülü oldukları için, ama yine de bazı anlaşmazlıklar söz konusu olduğunda ilişkileri keskinleştirebilirdi. Havalanıp Bellinghausen Denizi'ne doğru yola çıktıktan sonra General Obadea ile uçakta yaptığımız bir görüşme sırasında bu konuyu gündeme getirdim. Lojistik teçhizatın bir kısmının bölgede halen mevcut olan iki nükleer buz kırıcıdan alınması gerekiyordu. General Obadea bana neden bahsettiğimi çok iyi bildiği izlenimini verdi.

“Pentagon'da bu konuyla oldukça sık karşılaşıyorum” dedi. “General Inossanto'nun iyi bir dostum olması büyük bir şans.”

Ardından bana Antarktika'daki durumun aslında brifing raporumuzda sunulandan çok daha ciddi olduğunu ama her şeyin kontrol altında olduğunu söyledi.

“Amerikalılar her şeyi örtbas etmek isterdi; ama bu fenomen doğası gereği, onu fark eden tüm büyük güçleri şaşırttı. Gezegenel bir olay olarak kabul ediliyor. Biz konuşurken, Uluslararası Askeri Koruma ve Müdahale Gücü kuruluyor ve bu da işleri daha da karmaşık hale getiriyor. Bu durum, Antarktika'da resmi olarak mevcut olmamasına rağmen 'bölgesel sınırların' iptal edildiği iddialarına yol açabilir, ama ne olacağını göreceğiz.”

Avrupa saatiyle “akşama” doğru Macor Üssü'ne indik ve oraya yerleştik. Hava çok soğuktu ve bavulları açma işlemlerini zorlaştıran bir kar fırtınası vardı. Elverişsiz koşullar nedeniyle, demirli iki gemiden geri kalan ekipmanı belirli bir mesafeye getirmek için çok güçlü taşıyıcılar bile düzgün çalışmıyordu. Bu nedenle General Roddey her şeyi ertesi güne ertelemeye karar verdi. Böylece uzun yolculuktan sonra dinlenmek için gerekli zamana sahip olduk.

Antarktika'daki üssün diğer Amerikan üsslerine kıyasla, özellikle de uzay açısından çok kısıtlayıcı olmasını bekliyordum. Son derece yanılmışım. Belli bir bakış açısıyla, bazı alanlarda gereğinden büyük olduğunu bile söyleyebilirim. İçerisi çok güzeldi ve etkileyici bir serası bile vardı. Çok az personel olduğu doğru ama yaşam koşulları mevcut imkanlarla beni şaşırttı. Anladığım kadarıyla en büyük sorun psikolojikti ve bu yüzden personel her üç ayda bir yenileniyordu, özellikle de meteoroloji istasyonları söz konusu olduğunda. Bu Amerikan askeri üssünün amacı hakkında konuşmama izin verilmiyor ama 1950'lerin sonunda çok ciddi bir kazaya karıştığını söyleyebilirim.

Gündüz olmasına rağmen iyi uyudum ve uyandıığımızda açık bir gökyüzü ve rüzgârsız bir atmosferin tadını çıkarma şansımız oldu. Dışarıdaki sıcaklık yaklaşık -45 santigrat derecedeydi, bu yüzden hepimiz hızla hareket ediyor, kozmik şamandıraya yapacağımız yolculuk için gerekli olanları ayarlıyorduk. Ekipmanın bir kısmı sabahın ilk saatlerinde oraya nakledilmişti bile. Son derece modern taşıyıcılarla rahatça seyahat ettik ve öğlen saatlerinde şamandıranın varlığına dair ilk işaretleri görebiliyorduk. Manzara yırtılmış,

etrafındaki buzun içine hapsolmuş gibiydi. Küçük dağın kayalık ve kuru yamacı boş ve tamamen kuruydu. Çakılları, kayaları ve hatta çok kuru bir kum türünü görebiliyordum; bu kum, ortasında gizemli cihazın uzaktan yükseldiği dairesel bir alanı sınırlıyordu. Onu görmek bende kaynağını tam olarak tanımlayamadığım büyük bir duyguya neden oldu. Belki cihazın kesinlikle başka bir dünyadan gelmiş olmasından, belki de onu çevreleyen gizemden kaynaklanıyordu. O bölgede tek başına, etkilenmemiş ve hatta kudretli, her türlü saldırıya karşı koyabilecek müthiş bir karargâh izlenimi veriyordu. Bu tür şeylere karşı duyarlıydım ve Projeksiyon Salonu'nu keşfettiğimde hissettiğim duygusal etkiyi çok iyi hatırlıyordum. Burada da durum bir dereceye kadar aynıydı ama hissettiğim duygu biraz farklıydı. Tepesine yakın bir yerde bir tür dev yakası olan o üç konili şekli görebiliyordum. Büyük, heybetli ve dağın derinliklerine kök salmıştı. Aynı zamanda çok yalnızdı, kozmik uzayı hedefliyordu, belki onlarca hatta yüz binlerce yıldır buzun altında saklıydı; yine de zaman tarafından dokunulmamış izlenimi veriyordu.

İnşa ediliş ve yerleştiriliş biçimiyle bir tür büyüklüğe, egemenliğe, bağımsızlığa ve güvenliğe sahipti; saygı ve büyük bir dikkat uyandırıyor. Ekipmanı yerleştirirken ve çevreyi sınırlandırırken etrafında giderek daha aktif hale gelen kuvvet gruplarına bakıyordum. Tüm bunlar şamandıraya bir tür saldırı ve onu fethetme hissi uyandırıyor. Yine de, yalnız ve heybetli olan kozmik şamandıra, etrafındaki önemsiz meşguliyetlerin çok ötesinde görünüyordu.

Erimiş buzun sınırladığı çevrenin kenarında, içinden sürekli buhar çıkan ve suyun vadiye doğru aktığı, sonrasında çok hızlı bir şekilde donan dengesiz bir alan vardı. Buz, tepeye ulaşmamızı kolaylaştıran bir eğim üzerinde erimişti. Vadide ise işler daha da kolaydı çünkü buzun doğal bir “akma” eğilimi vardı. Orada garip bir fenomen vardı. Zemin yüzeyinin tamamen kuru olmasının yanı sıra, çevre sürekli bir erime ve donma sürecinden geçiyor, böylece alanın bir tür enerjik “konturunu” çiziyordu. Çalışmalarımızda bize çok yardımcı olduğu açık olan bu fenomenin devamlılığını neyin belirlediğini henüz kimse bilmiyordu, ama bunun, şamandıranın kök saldığı yeraltından geldiği açıktı.

Uzaktan görme ekibimiz şamandıranın yakınına, üst tarafına yaklaşık 50 metre mesafede küçük bir salon kurmuştu. Görevin diğer ihtiyaçları ve orada nöbetleşe kalacak personel için başka küçük yapılar da vardı. Modüler

yapının yanına gidip dağın kolay yamacına tırmandığımda kozmik şamandırayı ilk kez net ve yakından görebildim.

Sularda parlayan platin benzeri bir malzemedan yapılmış olan şamandıranın doğasında var olan büyüklük izlenimini aktarmak önemlidir. Üstten tabana doğru, yüzeyinde damarlara benzer bir şey vardı, ama bunlar tipik bir malzemedan değil, lazer ışığına benzer bir tür ışıktan yapılmıştı. Şamandıranın devasa metal gövdesi dışındaki tüm unsurlar ve detaylar, bazen fosforlu bazen de çok berrak olan, koyu kırmızı ve beyaz renkleri birleştiren bu çok özel ışığın temsilleriydi. Bu bakış açısından, cihazın “yakasının” aslında maddi olmadığını, sürekli ve yumuşak bir hareketle kendini gösteren çok yoğun ve düzenli bir şekilde düzenlenmiş bir ışık yapısından oluştuğunu fark ettim. Bu yoğun ve karmaşık ışık yapısında, zaman zaman belirli bir ritimle altı çizilen bazı ana yön kalıplarını ayırt edebiliyordum. Bu sinyallerin bir ön analizi zaten yapılmıştı ve ayrıntılı bir çalışma için başlangıç noktası olarak kullanılacak ilk “iz” olarak bir tür karmaşık kod oluşturulmuştu.

Ancak tüm bu teknik unsurlar Amerikalılar için bir engel oluşturmuyordu. Sadece bu olsaydı, kesinlikle her ayrıntısıyla anlamaya çalışacakları olağanüstü bir bilimsel keşif olurdu. Onları tedirgin eden sorun, ışık kodlarının ilk analizinin ardından, Romanya ve Alaska'daki konumlarla doğrudan bağlantılı bir şeylerin gerçekleşmek üzere olduğunu fark etmeleriydi. Jüpiter'in uydusu Europa'yla ilgili bileşkeyi analiz ettiklerinde mesele daha da karmaşık hale geldi.

Şimdilik kimse “tehdidin” niteliğini anlayamıyordu ama hepsi bir şeyler olacağı konusunda hemfikirdi. Çalışma ekiplerinin bilgilerini güncellemek için yapılan kısa bir gayri resmi analiz sırasında, karmaşık ışık simetrisinin bir tür “geri sayımı” temsil ettiğine dair bir hesaplamanın kanıtı sunuldu. Bilim adamlarından oluşan ekibin berraklığını takdir etsem de ve bu seçeneği kabul etmek kolay olsa da ve gezegen seviyesinde öngörülemeyen sonuçlarla çeşitli tepkilere neden olsa da, durum başka bir “mantık” perspektifinden de analiz edilmişti. Dolayısıyla, şamandıranın bilgi ışığı titreşimine bağlı, felaketler ve kitlesel yıkımla ilgili olanın dışında birkaç hedef daha vardı. Analiz ekibi, bu yıkım olasılığının o zamana kadar meydana gelen olayların profiline uymadığı gerçeğini sundu.

Böyle bir durumu sunmanın zorluğu, orada olan hemen hemen hiçbir şey hakkında konuşmama izin verilmemesinden kaynaklanıyor. Burada

bahsettiğim birkaç şey bile konunun gezegensel bir olay olmasından ve birçok devlet tarafından gözlemlenmesinden kaynaklanmaktadır ve bu nedenle en azından gizli servisler seviyesinde inkar edilemez. Bu nedenle hikayem sadece genel anlamda bilgilendirici olacaktır çünkü güvenlik engelleri orada ne bulunduğunu ve varılan nihai sonuçları ima etmeme bile izin vermiyor. Bu, uluslararası bir müdahaleyi ve gizli askeri düzeyde bazı devletlerarası anlaşmaları ima ettiğinden, olayın ilk günlerinden itibaren “ön cephenin” bir parçası olduğum için, bu yönlerden neredeyse hiçbir şey açıklayamam.

Ancak ülkemiz topraklarında yapılan bazı keşiflere değindiğim zaman işler değişiyor. Koşullar hemen hemen aynı olsa da, deyim yerindeyse “kendi bahçemizde” olduğumuz için önemli ölçüde daha geniş bir özgürlük söz konusu. Daha önceki kitaplarda bu küçük avantajdan izin verildiği ölçüde yararlanmıştım.

Macor Üssü'ne varışımızın üçüncü günü General Inossanto da geldi ve ilk sonuçlar hakkında brifing aldı ve sahadaki durumu bizzat analiz etti. Daha sonra askeri şeflerin gizli bir toplantısı gerçekleşti ve General Obadea da orada hazır bulundu. Bu tür uzak yerlerde çalışmanın avantajı, siyasi açıdan diplomatik baskının biraz gecikmesi ve dolayısıyla sınırlarımızın biraz daha rahatlamasıydı. Ancak bu durumda işler daha karmaşıktı çünkü birkaç devlet farklı müdahaleleri iddia ediyordu.

“Akşamları” General Obadea ile Orăştie Dağları'ndaki keşifler hakkında konuşuyordum çünkü bu konu oradaki çalışmalarımızla doğrudan ilgiliydi. General, ilgili bölgenin beklenmedik bir şekilde uzaktan görmenin daha fazla bilgi edinme girişimine “direnmediğini” biliyordu ve bu da Amerikalıları daha da isteksiz hale getiriyordu. Ancak bu konu hakkında konuşmamayı tercih etti. General Obadea doğrudan bir adamdı, gerçekleri sözlere tercih eden bir eylem adamıydı. Uzun tartışmalarda rahat değildi ve tartışmaları detay vermeden hızlı ve ani bir şekilde kapatma eğilimindeydi. Bu yüzden ondan çok fazla şey öğrenemedim ama çoğunlukla onun da gerekli bilgiye sahip olmamasından kaynaklanıyordu. Bunu ikinci kez duyuyordum ama bunun mümkün olmadığını düşünüyordum.

“Ama bu tamamen doğru,” dedi General keyfi yerinde olduğu bir akşam. ” İnan bana, ben de bu durumdan hoşlanmıyorum çünkü birçok sorun yarattı. Departmanımızın durumu kontrol edemediği tek vaka bu ve bu bizim

ihmalimizden değil, kaçınılmaz olarak buna yol açan unsurların art arda gelmesinden kaynaklanıyor. Orada neler olup bittiğini öğrendiğimizde ve bir şeyler yapmak istediğimizde artık çok geçti. Özellikle arşivlerde daha fazla bilgi olsaydı bu bir sorun olmazdı. Ama çeşitli koşullar nedeniyle bu temel bilgiler kayboldu ve şimdi elimizde sadece bize gerçekten yardımcı olmayan ikincil unsurlar var. Amerikalılar bunu anlayamadılar ve bu yüzden yalan söylediğimizden şüphelendiler. Gerçekte ise bu yalın bir gerçek.”

Daha sonra General Obadea'dan, 1994 yılında Orăștie Dağları bölgesinde, o bölgelerde yaşayan eski Daçyalıların askeri ve idari organizasyon yapısını daha iyi anlamak için birkaç arkeolojik alan açıldığını öğrendim. Bu fikir umut verici görünüyordu çünkü kazılar o zamana kadar tahmin edilenden çok daha karmaşık bir yaşamın kalıntılarını ortaya çıkarmıştı. Bir günün sonunda, arkeolojik alanlardan birinde, o zamandan beri gizli servislerimizi “donduran” bir olay meydana geldi. İşçilerden biri yanlışlıkla bir yeraltı odasına girdi ve daha yakından araştırdıklarında çok daha derine gömülmüş bir düzeneğe ulaştılar. Burada keşfedilenler ülke yönetimini en üst düzeyde şaşırttı ve acil bir Yüksek Ulusal Savunma Konseyi (SNDC) toplantısı için yeniden bir araya geldiler. Ardından bir RIS ve yerinde bir soruşturma başlatıldı.

General bana “Ama tüm bunları Cezar'dan öğreneceksin” dedi. “Her ne kadar bir bakıma 'anahtarı' kaybetmiş olsak da, konuyu derinlemesine incelemesi için onu görevlendirdim. O daha ayrıntılı bir şekilde açıklayacaktır çünkü bu davayla birkaç yıl boyunca o ilgilendi. Gizli servislerimizin dikkatini sadece bu yerin bu ülkenin önemli bir stratejik noktasını temsil etmesi değil, aynı zamanda keşfin halkımız hakkında çok şeyi açıklıyor olması da çekti. Özellikle Macarlarla olan ilişkilerimizde her şeyi açıklığa kavuşturuyor, sadece onlarla değil.”

General'in bu konu hakkında konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Başlangıçta Romen ve Macar halkları arasındaki sorunun özü toprak talebinden çok, iki halkın kökenlerine ilişkin ideolojik bir faktördü. Bir zamanlar toprak iddiasının geçerli olduğu bir dönem vardı. Şimdi bir kez daha meseleyi tarihsel temelde açıklığa kavuşturma eğilimi var. Birkaç on yıl süren bu aşamaların her birinde, iki ülkenin gizli servisleri arasındaki ilişkiler çok gergindi ve Karşı İstihbarat Servisleri tarafından manipüle edilen kitleler üzerinde doğrudan bir etkiye sahipti.

Üç hafta boyunca Antarktika'da kaldım ve neredeyse 7/24 oradaki durumu çözmek için çalıştım. Çabalarımız yoğundu ama durumu hiç değiştirmedim. Ayrıntı veremeyecek olsam da, çalışma tartışmalarından birinin, yeni ve şaşırtıcı elementlerin bulunduğu Dünya'nın manyetik Güney Kutbu bölgesiyle ilgili olduğunu belirtmek isterim. Paradoksal bir şekilde, meseleleri devletlerarası bir çatışmaya kadar tırmandıracağı düşünülen şey aslında durumu neredeyse anında yumuşattı. Bu amaçla o kadar faydalı etkiler oldu ki, çözüm neredeyse anında bulundu ve herkes memnun görünüyordu. Elbette kozmik şamandıra ve özellikle de Jüpiter'in uydusu Europa ile etkileşimi konusunda hala çözülememiş bir sorun vardı, ama daha sonra yapılan analizler bunun gerçek bir tehdit olmadığını, daha çok şamandıranın o zamana kadar sadece potansiyel olan bir iç yapı durumunun güncellenmesi olduğunu gösterdi. Ben ayrılana kadar ne bu güncellemenin nedeni ne de niteliği tespit edilebildi.

Döndüğümde, bu yeteneğin çalışılması ve eğitiminde daha üst bir aşama için Maryland'deki uzaktan görme grubunda bulunmam talep edildi. Nisan 2007 sonuna kadar orada kaldım ve tekniğimi geliştirmenin yanı sıra bazı Amerikalı subaylarla değerli dostluk ilişkileri kurdum. Almanya'da kısa bir mola verdikten sonra ülkemize döndüm ve Mayıs ayında Üs'teki görevime devam ettim.

Bu arada Cezar, bölümün faaliyetlerinde işleri yoluna koymayı başarmıştı. Departmanın ve hükümetin çıkarları arasında iyi bir arabulucu olduğunu kanıtlamış ve General Obadea'nın yardımıyla, Antarktika'daki olaydan sonra oldukça kırılğan hale gelen Amerikalılarla işbirliği ilişkisini güçlendirmişti.

O sakin ve görkemli Mayıs akşamlarından birinde, uzun bir aradan sonra Cezar ile birlikte üssün çevresinde bir kez daha yürüyüş yapma fırsatı buldum. Aktivitesindeki bir duraksamadan yararlanarak onu rahatlatıcı bir yürüyüşe davet etmiş ve bazen buna kendisinin de ihtiyacı olduğunu hatırlatmıştım. Bunun kendisinden daha fazla şey öğrenme isteğimin bir ifadesi olduğunu bilerek gülümsedi. Eğlenerek ve beni zahmetten kurtarmak için konuştu.

"General bana Orăştie Dağları'nda olanlardan bahsettiğini söyledi. Çok iyi. Her neyse, Antarktika'daki olay aracılığıyla bu konuya doğrudan dahil oldun, bu yüzden şimdi tüm bunların ne hakkında olduğunu bilmen doğal. Ama zaten bildiğin gibi biz bile bu konuda çok fazla bilgiye sahip değiliz."

Ona General ile yaptığım görüşmeyi kısaca anlattım ve net bir resim elde edebilmek için bana bu konuda daha fazla ayrıntı vermesini istedim. Obadea iyi bir hikâye anlatıcısı değildi; ayrıca Cezar tüm detayları biliyordu. Kişisel olarak, hem derin gizemi hem de o zamana kadar bu konudan pek çok kez kaçınılmış olması nedeniyle dosyanın beni özellikle çektiğini hissettim. Sıfır Departmanı için bile çok özel bir konuydu.

“Bu durumla ilgili tek dosya bu. Aslında hikâye çok daha karmaşık.”

Bu beni büyüleyen ve Romen halkına bambaşka bir gözle bakmamı sağlayan bir hikayenin başlangıcıydı. Projeksiyon Salonu'ndan geçmişimizle ilgili bazı unsurları zaten biliyordum ama o akşam Cezar'dan öğrendiklerim tüylerimi diken diken etti ve halkımızın kökenlerine ve tarihine karşı daha sorumlu ve anlayışlı olmamı sağladı. Ancak o zaman halkımıza karşı verilen mücadelenin gerçek değerini ve bunun ardındaki gizli nedenleri anlayabildim. Okuyucular tarafından mümkün olduğunca iyi değerlendirilebilmeleri için tüm bu unsurları ayrıntılı olarak sunacağıma dair kendime söz verdim. Her türlü spekülasyonun ya da az çok öznel yorumun ötesinde, Orăștie Dağları'nda keşfedilen ve bu konudaki mevcut tek dosyada kısmen yeniden üretilen gerçek vardır: CRONOS dosyası.

Bölüm Beş — ŞUREANU DAĞ KİTLESİ

Cezar, General Obadea'dan zaten bildiğim şeyleri daha ayrıntılı bir şekilde tekrar anlattı. Doksanlı yıllarda, Orăştie Dağları'nda, Karpatlar bölgesindeki halkımızın kimliğini daha kesin bir şekilde ortaya koymayı ve aynı zamanda o zamanki nüfusun istihkamlarını ve yaşam sistemini daha iyi anlamayı amaçlayan geniş bir arkeolojik program vardı. 1989'daki devrimden sonra, gizli çıkarlar ve siyasi emirler tarafından sansür uygulanana kadar yetkililer bu amaçlar için bazı izinler verdi. O günlerde arkeologlar yoğun bir faaliyet içindeydi ve birçok şaşırtıcı sonuç ortaya çıkmaya başladı. Yapılan keşifler üzerine bazı eserler yayınlandı, ama öyle görünüyor ki her şeyin durduğu bir zaman oldu, neredeyse aniden. Her zamanki gibi, fon eksikliği ve kazı için gerekli koşullar gerekçe gösterildi.

Cezar, “Aslında o inanılmaz keşif o zaman yapıldı; ve bu üst düzey bir devlet sırrı olduğu için her şey durdu,” diye açıkladı. “Ancak gizli servislerimizin bile haberdar olmadığı bir başka husus daha vardı: keşif onları korkuttu ve dehşete düştüler. Bu tür durumlarda genellikle olduğu gibi, körü körüne hareket ettiler. Korku o kadar güçlüydü ki normalden daha iyi bir iş çıkarmayı başardılar: yeri o kadar iyi gizlediler ki bir daha bulunamadı! Bir dizi faktör buna katkıda bulundu ve bu da durumu bir ölçüde açıklıyor. Ancak o zamanlar durum çılgıncaydı. Sadece bu ülkeyi değil, dünyanın sosyal, siyasi ve ekonomik dengelerini bile değiştirebilecek bir şeyin keşfedildiğini düşün. Mesele kalıntılar ya da eserler değil, hatta Bucegi Dağları'ndaki gibi etkileyici yapılar da değil. Orada, her şeyi indirgeyen bir şey keşfedildi, tekillik gibi bir şey. Bırakın konuyu incelemeyi, yerinde gördüklerini bile anlayamadılar. Çok ironiktir ki, bu şimdiye kadar yapılmış en büyük keşif olsa bile, en çabuk kapatılan keşif oldu. Ve o kadar iyi kapatıldı ki, tekrar tamamen ortadan kayboldu. Çok yazık.”

“Bucegi'de gerçekleşene benzer bir ilerleme olmadı mı?” Şaşkınlıkla sordum. “Aynı güçler harekete geçirilmedi mi?”

Cezar başını sallayarak reddetti. Bana gelince, yapılan büyük hatayı düzeltmek için o süre zarfında yaşanan kargaşayı ve faaliyeti hayal edebiliyordum. Ama görünen o ki tüm çabalar boşa gitmiş ve şimdi iyi dostum kapanmış bir konu karşısında sessiz bir istifa sergilemişti.

“Bu tür durumlar için olağan protokole uyulmadığı gibi, sözde ön soruşturma sadece bazı sorulara indirgenerek yerel polis karakolu tarafından yapıldı. Ardından üç RIS ajanı geldi ve hemen Bükreş'i aradı. Bükreş'ten gönderilen temsilci karar verme açısından hemen çöktü. O kadar korkmuşlardı ki, daha fazla güvenlik için buranın doldurulması ve uzman ekipler gelene kadar gizlenmesi gerektiğine inanıyorlardı. Hemen bir beton mikseri getirildi ve girişi kendileri kapatarak üzerine bitki örtüsü ile toprak serdiler. Birkaç fotoğraf çekmek için ancak zamanları oldu. Çok ince olan dosyanın geri kalanı profesörün ifadesini temsil ediyor.”

“Burayı unutmuş olamazlar,” dedim. “En azından çabuk dönmüşler.”

“Bu mümkün olmadı,” diye cevap verdi Cezar, uzaklara bakarak. “Bütün meselenin gizemi de bu, kendi özel kaderinde. Bükreş'e dönerken, üç adamı taşıyan araba korkunç bir kaza geçirdi. Dosyada toplanan birkaç malzemeyi zar zor kurtarabildiler ama orada da sorun yaşadılar. Aksi takdirde profesörün ifadesi dışında neredeyse hiçbir şey öğrenemeyecektik. Olayların bu şekilde gelişmesi beni şaşkına çevirmişti.

“Ama hiç tanık yok muydu? Başka kimse bilmiyor muydu? Orayı başka kimse görmedi mi?”

“İnanılmaz ama hayır. Her şey o kadar hızlı oldu ve muhtemelen panik o kadar yüksekti ki kimseyi oraya yaklaştırmadılar. Zaten orası oldukça izole bir yer.”

“Peki ya Bükreş'ten gelen temsilci? Sonuçta dört kişi vardı. O ayrı mı geldi?”

“Hayır, o kazada öldü. Ama ajanlardan biri zaten keşif alanında ölmüştü. Ya da daha doğrusu ortadan kaybolmuştu. Sonuçta yaptıkları tek akıllıca şey, beton mikseri gelene kadar kısa bir protokol yazmak oldu. Aksi takdirde orada gerçekten ne olduğunu kimse bilemezdi. Öyle olsa bile, pek çok soru ortada kaldı.”

Gözlerim kamaşmıştı. Böyle bir olay “eşleşmesini” hiç duymamıştım ama küçük bir umut ışığı belirdi.

“Peki ya beton mikserinin şoförü?”

“Açıkçası, takip ettiğimiz ilk ipucu buydu,” diye yanıtladı Cezar. “Basit, zavallı bir adamdı. Keşfin yapıldığı yerde çılgına döndü ve onunla anlaşılmadık. Ajanlar beton mikserini belli bir mesafede bırakmışlar ve çukuru el arabasıyla doldurdukları betonu da yanlarında getirmişlerdi. Görünüşe göre küçük bir miktara ihtiyaç vardı. Birkaç saat zar zor çalışarak yeri o kadar iyi gizlemeyi başarmışlar ki daha sonra bulunamamış.”

“Böyle bir şeyi hiç duymamıştım! Ama genel bölgeyi bildikleri için sistematik olarak aramış olabilirler, özellikle de arkeolojik sit alanı içinde olduğunu söylediğine göre.”

“İşte sorunlar tam da burada başlıyor. Hayır, yer sit alanı içinde değildi. Alanın dışındaydı, çok uzakta değil. Ama diyelim ki zorluk bu değildi. Olaydan sonra, herhangi bir araştırmayı yasaklayan özel bir SNDC emri çıkarıldı. Bu, üst düzey devlet sırları için yüksek bir emirdi. Belli bir açıdan bakıldığında, Bucegi Dağları'nın keşfi vakasına kıyasla çok daha verimli çalıştılar. Çok ihtiyatlı davrandılar ve tereddüt etmeden hızlı hareket ettiler.”

“Sen bu konuda ne düşünüyorsun?” Cezar'ın tepkisini merak ederek sordum. Bir süre sessiz kaldı ve vereceği cevabı düşündü.

“Dürüst olmak gerekirse, bence tek doğru kararı aldılar. Eğer öyle olmasaydı, bugün burada bu kadar rahat konuşabileceğimizden emin değilim çünkü büyük olasılıkla ülkemizin ve diğer ülkelerin siyasi, ekonomik ve askeri durumu kökten değişirdi. Ya da bunun gerçekleşmesi kuvvetle muhtemel olurdu. İnan bana, bunu söylerken abartmıyorum.”

“Bir emir zaman içinde aşılabılır, özellikle de yeterince çıkar varsa,” dedim bir gedik arayarak.

“Ama bu emir öyle değil. Ve sadece kararın kendisi değil, bahsettiğin olayı önlemek için aldıkları bir dizi ikincil önlem. Çok iyi hareket ettiler ve en azından bu açıdan bakıldığında, işler kusursuz bir şekilde yapıldı. Şans eseri diyebilirim ki çok az tanık vardı ve bu da olayların bu şekilde gerçekleşmesini sağladı.”

“Araba kazasıyla ilgili spekülasyonlar da yapıldı, ama kapsamlı bir araştırma yapıldı ve bunun provoke edilmediği sonucuna varıldı. İlgililer isteseler bile

buna zaman bulamazlardı çünkü her şey çok hızlı gelişti ve diğer devlet yapılarından hiç kimse orada ne olduğunu açıkça öğrenemedi. Dahası, eğer tanıkları ortadan kaldırmak gibi bir niyet olsaydı, küçük de olsa dosyanın kaza yapan arabada bulunması nasıl açıklanabilirdi? Normalde delillerin de derhal ortadan kaybolması gerekirdi, ama bu gerçekleşmedi. Ama daha sonra bunu yapmak için bazı girişimler oldu ve bu yüzden bu dosyadaki bilgileri korumak için özel önlemler alındı."

"Yani, bölgede herhangi bir araştırma yapılmasını yasakladıklarını söylüyorsun; ama aynı şeyi Bucegi'de de yapabilirlerdi ve şu anki durumu görebilirsin. Hâlâ çok gizli bir devlet sırrı. Varlığına dair bir fikrin olabilir ama somut bir bilgin yok. Sen de çok iyi biliyorsun ki bu, bölgenin gizlenmesiyle birlikte sırrın değerini oluşturan şeydir."

"Sana söyledim, bu durumda işler farklıydı. Hiçbir diplomatik anlaşma ya da müzakere mümkün olmazdı. Sadece 24 saatten kısa bir süre içinde uluslararası tırmanışla birlikte derhal bir askeri saldırı söz konusu olurdu. Senaryolar kontrolün mümkün olmadığını gösterdi. Kaçınılmaz bilgi sızıntısı, konuyla ilgili her türlü muhakemeyi neredeyse anında körleştirirdi. Neyse ki, sorun çok ciddi olsa bile, bu ciddiyet basit ve etkili bir çözüm sundu. Departmanımızın oraya erişememesine çok üzülsem de, işlerin başka türlü olamayacağını itiraf etmeliyim. Bu fikre alışmak zor ama sadece durumu detaylı bir şekilde öğrenene kadar. O zaman neden böyle olması gerektiğini çok iyi anlıyorsunuz."

Hava kararmıştı ve Cezar'ın Üsse dönmekle ilgili bir imada bulunduğunu fark ettim. Bu konu çok ilgimi çektiği için bir soru daha sorarak ısrar ettim.

"Ama bana profesör hakkında hiçbir şey söylemedin. Sonuçta, keşifle ilgili geriye kalan tek bağlantı o gibi görünüyor." Cezar biraz üzgün bir ifadeyle bana baktı.

"Profesör Constantin bir şeyler öğrenmek için tek şansımızdı. Özel bir adamdı, çok kültürlü ve ciddiydi. Ne yazık ki onunla sadece birkaç saat görüşebildim. Başka bir dünyadan gelmiş gibiydi, etrafındaki gerçeklikten neredeyse tamamen soyutlanmıştı. Hemen ele geçirildi ve izini kaybettik. Bunun çok gizli bir devlet sırrı olduğunu söylediler. O zamandan beri kimse ondan haber alamadı. Orada ne olduğunu öğrenmek için ben de çok

endişeliydim çünkü General Obadea'dan üç kişinin ölümcül kazasından hemen sonra bu davayla özel olarak ilgilenmem için bir emir almıştım. Profesörün de arabaya alınmayıp ertesi güne kadar köy karakolunda kalması takdiri ilahiydi. Sanırım ajanların tek “hatası” buydu, ama bizim için deyim yerindeyse talihli bir hataydı. Her neyse, çok fazla şey öğrenemedim ya da en azından umduğum kadar detaylı öğrenemedim çünkü sabah saat beşte peşine düştüler. Hiçbir şey yapamadım ama onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyordum.”

“Neden istediğin her şeyi öğrenemedin?”

"Ya hiç konuşmuyordu ya da uzun duraklamalarla nadiren konuşuyordu. Gözlerini boşluğa dikiyordu ve bazı anlarda belli bir panik hissettiğini fark edebiliyordum. Zavallı adam benimle çalışmak için çaba sarf etti, ama görünen o ki ruhsal gerilim onun için çok ağırdı. Bu davayla ilgili dosyanın içeriğinin neredeyse tamamına ondan sahibiz.”

Bunun üzerine birkaç aydır içimde olan bir önseziyi dile getirdim.

“Bu, sana getirmemi istediğin özel kutudaki dosya değil mi?” Cezar şüphelerimi hemen doğruladı.

“Profesör en çok fotoğraf çekmek için ilham alan kişiydi. Toplam dokuz fotoğraf vardı. Ajanlar Polaroid fotoğraf makinesiyle sadece dört tane çektiler, bunlardan ikisi kazada tamamen yok oldu. Ve tabii ki bir de profesörün ifadesini almayı başardım. Çok zor oldu ama başardım. Onu almaya geldikleri sabah, onlar gelmeden önce deşifreyi yaptım. Yeterli zamanım olmadığı için profesörün birkaç dakika önce verdiği ifadenin bir özetini yaptım. Sadece birkaç sayfa var ama ajanlara sadece kaydedilmiş kaseti verdim. Daha sonra General'e bu kaydın gelecekte ciddi bir sorun haline gelebileceğini söyledim. Aynı gün öğleden sonra beni arayarak kaseti bizzat aldığını ve hem kendi huzurunda hem de acil bir toplantı düzenleyen SNDC'nin huzurunda imha ettirdiğini söyledi. İşte o zaman her şeyi en başından durdurmaya karar verdiler.”

“Eninde sonunda burayı keşfedeceğinizi düşünüyor musunuz?” diye sordum.

“Dava üzerinde yargı yetkimiz vardı. Diğerleri muhtemelen çok geçmeden

müdahale ederdi çünkü o zamanlar General'in etkisi o kadar yüksek değildi ve departmanımızın hala halletmesi gereken pek çok şey vardı. Ama davaya duyduğum ilgi göz önüne alındığında, özellikle de Profesör Constantin'den ne hakkında olduğunu öğrendikten ve fotoğrafları gördükten sonra, evet, çok fazla çalışma gerektirse bile yeri bulacağımızı söyleyebilirim. Başlangıçta samanlıkta iğne aramak gibi görünüyordu, ama sonunda alanın etrafını kazmak için daha geniş bir eylem başlatmayı başarabilirdik. Çok çalışmamız gerekecekti ama yeri keşfetmek için pek çok şansımız olacaktı. Ancak tüm bunların durdurulmuş olması ülkemiz ve halkımız için çok daha iyi.”

"General bana olaydan sonra yoğun bir araştırma yaptığını söyledi. Eğer bölgedeki eylemlerin durduğunu söylediyse, ne öğrenmek istiyordun?"

Cezar gülümseyerek ayağa kalktı ve bedenini ısıtmak için birkaç hareket yaptı.

“Bölümümüzde belli bir görüşü yapılandırmama yardımcı olan oldukça bireysel bir çalışmaydı. Ayrıca şimdi gizli ve karşı istihbarat servislerimizde etnik köken ve ulusal güvenlikle ilgili bazı konuları ele alırken de işime yarıyor. Profesör Constantin iyi bir tarihçi ve dilbilimciydi. Dacia'nın tarihini yoğun bir şekilde incelemişti, doğru olmak gerekirse bu isimde bir ülke hiç olmamış olsa bile. Bu, Romalılar tarafından fethedildikten sonra bölgeye verilen isimdir: Dacia Felix. Açıkçası, felix veya mutlu kelimesi gerçek Romalı soygunculara değiniyor, ama atalarımızın buraya Dacia adını verdiğine dair elimizde hiçbir kanıt yok. Sana Profesör Constantin'in bu konuları incelediğini ve bu bölgenin tarih öncesine ilişkin bazı önemli teorileri olduğunu söylemiştim. Kendisi özel arkeolojik kazılar yapmıştı ve Neolitik kültürler konusunda uzmanlaşmış bir arkeolog olarak kabul ediliyordu. İfadesini Karpatlar bölgesindeki eski kültürler alanında yapılan araştırmalarla destekledim çünkü ana fikri, bu insanların en azından Avrupa'daki mevcut kültürel gelişimin kökeni olduğu ve Romen dilinin aslında birincil dil ya da daha iyi bir deyişle Hint-Avrupa dili olduğuydu. Bu kendi fikri değildi, ama daha önce yapılmış kaynaklara ve yetkin araştırmalara dayanarak bunu tüm ulusal ve uluslararası medyada iyi bir şekilde duyurmayı kendine hedef olarak belirlemişti. İyi bir adamdı ama biraz naifti, özellikle de bu konudaki herhangi bir fikri ya da kanıtı yok etmek için verilen mücadelenin çok tutkulu olduğu mevcut karmaşık ortamda.”

Geçmişte birçok kez yaptığı gibi Cezar beni tamamen şaşırtmayı başarmıştı. Bu konu hakkında sadece okulda öğretilen türden genel bir bilgim vardı; ama birdenbire kalbim büyük bir sevinçle doldu, çünkü bunun kalıcı bir değerli bilgi kaynağı olduğunu hissedebiliyordum.

“Bu konuya giderek daha fazla ilgi duymaya başladım ve hatta detaylı bir şekilde inceledim,” diye devam etti Cezar. “Ülkemizde bu anlamda bilgi birikimi ve analitik yeteneği mükemmel olan bazı insanlar var. Dürüst olmak gerekirse, insanlar onların çalışmalarının en azından bir özetini okumalı, ama sorun hala karanlık çıkarlar ve onların bilgi manipülasyonu, özellikle de değerli belge ve bilgileri bilerek görmezden gelen uluslararası organların müdahalesi. Bu konuda konuşmaya devam edeceğiz.”

Üsse döndük ve güzel bir akşam geçirdik. Ortam o kadar hoştu ki Cezar yarıda kalan tartışmamıza devam etmeyi kabul etti. Daha sonra bana Orăştie Dağları'ndaki keşiften sonra meydana gelen olaylarla ilgili daha fazla ayrıntı verdi.

Cezar bana tüm meselenin o bölgedeki arkeolojik alanlardan birinin yeni bulunması ve kazının henüz başında olmasıyla başladığını söyledi. İşi yapmak için genellikle yerel halk işe alınıyor ve günlük ücret ödeniyordu. Bunlar vasıfsız işçiler ya da işsiz insanlardı. Sorun şu ki, her gün işe gelmiyorlar ya da çok az bir süre kalıyorlardı, bu nedenle de bu türden pek çok alanda çalışmalar güçlekle ilerliyordu. Ayrıca, arkeolojik alanlar Orăştie Dağları, Deva bölgesi ve Sarmizegetusa Regia bölgesinde geniş bir alana yayılmıştı. Saha yöneticileri aynı anda iki hatta üç sahaya ilgilenmek, birinden diğerine geçmek zorundaydı ve bir yerdeki varlıkları diğerindeki çalışma ritmini yavaşlatıyordu. Kazı için ilginç bir alan da Orăştie dağ grubunun bir parçası olan Şureanu Dağı'ydı. Yamaçlarından birinde, bir tür oyukta, birkaç günlüğüne bir arkeolojik alan açılmıştı. Çok ilgi çeken bölümleri ayırmak için bir plan hazırlamışlar ve çalışma parametrelerini belirlemişlerdi. Her şey başladığında kazı sadece birkaç gündür devam ediyordu.

Bir öğleden sonra, işçiler işlerini çok daha zorlaştıran aşırı sıcak nedeniyle erken ayrıldılar. Bu saha, doğal olarak saha notlarını yazmak ve ertesi gün için gerekli olanları hazırlamak için sonuna kadar kalan Profesör Constantin'in doğrudan gözetimi altındaydı. Onun dışında, arkeolojik kazı sırasında profesörün yaşadığı yakın köydeki ev sahibinin oğlu olan bir başka

işçi daha vardı. Profesörün ifadesinden, genç adamın kazı aletlerini topladığını ve onları alandan yaklaşık 100 metre uzağa, batıya doğru götürdüğünü ve burada gece için bir “muhafaza” ile bir tür ilkel depolama alanı oluşturduklarını öğrendik. Ormanın ortasında olmasına rağmen, depolama alanı kayalık bir ortamdaydı. Bu ifadenin ötesinde net bir ipucu yoktu. Dahası, çocuğun kazmayla o “muhafazaya” vurmasına neyin sebep olduğunu kimse kesin olarak bilmiyor. Belki de kapağın yerleştirildiği yüzeyi düzleştirerek büyük bir gayret gösterisi yapma arzusuuydu. Profesör bana sadece kazma seslerini duyduğunu ve çocuğun kazdığını gördüğünü ama kendi işine devam ettiğini söyledi.

Belli bir anda kısa bir çığlık ve sanki biri düşüyormuş gibi boğuk bir ses duymuş. Artık göremediği çocuk için endişelenen profesör hızla oraya gitmiş. Yaklaşık bir dakika sonra oraya varmış ve genç adamı az önce yaptığı keşiften dolayı sevinçle gülerken bulmuş. Kazmayla vurduğu güçlü darbeler kayanın bir kısmını ve başlığın üzerine yerleştirildiği zemini yerinden oynatmış. Muhtemelen kazmayla kayalardaki bir oyuya vurmuş ve kazmanın gücü kayaların düşmesine yol açmıştı. Gerçek şu ki, kaya kırılmış ve yaklaşık bir buçuk metre yere çakılmış, böylece yer yüzeyinin altında bir oyuk ortaya çıkmış. Çocuk küçük sıyrıklar dışında yara almamıştı. Profesör oraya vardığında, bunun yaklaşık beş metre uzunluğunda ve yaklaşık dört metre genişliğinde neredeyse düzenli bir şekle sahip bir tür yeraltı odası olduğunu hemen fark etti. O da o deliğe indi ve dikkatle inceledi ama büyük bir keşif yapma konusundaki ilk umutları çok hızlı bir şekilde paramparça oldu. Odanın şeklinde belirli bir düzenlilik gözlemleyebilse bile, bunun normal bir jeolojik sürecin sonucu olan tamamen doğal bir oluşum olduğunu fark etti. Duvarlardaki kayaların yapısı ve odanın kenarlarındaki yığılmalar, insan müdahalesi olmadığını açıkça gösteriyordu. Dahası, burası tamamen boştu ve daha önce orada insan varlığına dair hiçbir iz yoktu. Hayal kırıklığına uğrayan profesör, mesleki rutinin dışında mekânı incelerken küçük mağaranın köşelerinden birinde güçlü bir hava akımı hissedebildiği dar bir yarık fark etti. Umutları biraz daha artınca, çocuğa hava kapağını genişletmeye çalışması talimatını verdi.

Birkaç güçlü darbeden sonra kireçtaşı kaya çatladı ve bu kez daha dar olan yeni bir açıklık görüldü. Bu küçük geçidi kontrol ederken, profesör çocuğu koruma ekipmanlarını ve el fenerlerini getirmesi için gönderdi. Yeni açılan yarıktan hiçbir insan geçemiyordu, bu yüzden yarığı daha da genişletmeleri

gerekti ve profesör genç adamla birlikte çalıştı. Birkaç dakika sonra, daha büyük bir kayayı kırmayı başardılar ve altındaki alanı aydınlattılar; bu alanın, buldukları mağaranın zemininin oluşturduğu kubbenin altına inen düz bir yamaç olduğu ortaya çıktı. Bu yamaç, arkeolojik alandan uzakta batıya doğru uzanıyordu. Yeni keşiften memnun olan Profesör Constantin, orijinal bir kireçtaşı sistemi gibi görünen şeyi keşfetmeye karar verdi. O yer için alışılmadık bir şey olsa da ve çok zor görünmediği için arkeolog hemen keşfe başlamaya karar verdi ve ertesi gün daha kapsamlı bir araştırma yapmayı planladı. Çocuğun eşliğinde, açtıkları yarıktan dikkatlice aşağıya indi ve elinden geldiğince eğilerek yamaçtan aşağıya doğru ilerledi. Toprak neredeyse pürüzsüzdü ve ilk akla gelen şey bir tür çakılla kaplı olduğuydu. İlk başta burası oldukça klostrofobikti; ama yaklaşık yirmi metre sonra oldukça genişledi. Yerdeki ikinci yarığa girdikten elli metre sonra Profesör Constantin ve çocuk ayakta rahatlıkla yürüyebiliyor ve eğim daha da alçalıyordu. Mağaranın kenarları görüleliyordu, ama profesör mağaranın içindeki sesinden oldukça uzakta olduklarından şüpheleniyordu. Daha sonra kendini biraz güvensiz ve biraz da korkmuş hissetmeye başladığını belirtti, ama hemen kendini cesaretlendirdi ve yoluna devam etti. Belli bir noktada, tavandaki kayaların yapısının aniden değiştiğini ve önünde, yaklaşık sekiz metre mesafede dikey bir duvar olduğunu fark etti. Profesör ayrıca tavanda, ışık huzmesinin duvar kayaları üzerinde oluşturduğu garip gölgelerde çok güzel parıltılar olduğunu fark etti ve bunları Bazalt yansımaları olarak yorumladı. Aşağı doğru eğimli zemine sahip mağaranın en uzak duvarına ulaştıklarında, profesör ani ve güçlü bir duygu yaşadı. Temiz zeminde, dikey duvarın hemen yakınında, içinden çok uzaklardan geliyormuş gibi derin bir gök gürültüsü benzeri kükreme sesi duyabildiği yarı daire şeklinde büyük bir açıklık vardı. Karanlık açıklıktan gelen güç ve enerji izlenimi o kadar güçlüydü ki arkeolog durdu ve araştırmaya devam edip etmemekte kararsız kaldı. Bir yandan da kendisine eşlik eden ve işvereni olarak sorumlu olduğu genç adamı düşünüyordu. Bu muhtemelen tüm keşfin en kritik anıydı. Eğer ikisi de köye dönüp ertesi gün arkeologlar ve RIS personelinin oluşmuş bir ekip ile birlikte araştırmaya devam etselerdi, olayın kaderi tamamen farklı olabilirdi. Ama Cezar'ın da dediği gibi, bazı şeyler insan anlayışını aşan nedenlerle düzenlenir. Böyle durumlarda insan neredeyse güçsüzdür ve ezici bir ölçüde önceden belirlenmiş bir yolu izler. Bununla birlikte, kişinin seçim yapabileceği, tüm olasılıkların tamamen mevcut olduğu küçük bir dönüm noktası vardır. Ama seçim yapıldıktan sonra işler hızla gelişir.

Cezar bu dramatik olaylar zincirini anlatmaya devam ederek, “Ancak profesör, hissettiği kötü duygulara rağmen araştırmaya devam etmeye karar verdi,” dedi. "Bana birkaç dakika tereddüt ettiğini, ama keşfin dayanılmaz dürtüsünden sonra muhafazakâr ruhunu yendiğini söyledi. Kendisini daha görkemli olarak ilan eden bir sonraki seviyeye indikten sonra, ertesi günkü aramayı nasıl organize etmesi gerektiği konusunda daha iyi bir fikre sahip olacağını düşünüyordu. El fenerini açıklığa yönlendirdiğinde hâlâ şüpheleri vardı, çünkü yeraltına çok dik bir açıyla iniyordu; ama bu kez zemin bir basamağın izlerini taşıyordu. Kalbi hızla çarpan Profesör Constantin bu yapıyı daha iyi incelemek için eğildi. Zeminin yaklaşık 60 derecelik bir açıyla ama dalgalara benzer bir şekilde alçaldığını gördü. Başlangıçta toprağın eğim nedeniyle basamaklar oluşturduğunu düşünmüştü ama hemen sonra fark etti ki sadece kaya vardı ve üzerine aynı türden garip çakıllar serilmiş ve kaya basamak şeklinde oyulmuştu. Bu muhtemelen uzun zaman önce gerçekleşmişti çünkü basamaklar ufalanmış ve birçok çatlak oluşmuştu, ama bu açıkça yapay bir icattı çünkü bazı kısımlardaki kaya oymalarını hala gözlemleyebiliyordu."

Cezar daha sonra profesörün aniden yanında getirdiği fotoğraf makinesini hatırladığını ve hızlıca birkaç fotoğraf çektiğini söyledi. Oldukça eski bir fotoğraf makinesiydi ve dahili flaşı vardı ama bazı fotoğraflar iyiyken diğerleri buğuluydu. Örneğin, orada çektiği fotoğraflardan hiçbiri kullanılabilir durumda değildi. Heyecandan titreyen ikili, atlarında uzanıyor gibi görünen uçuruma doğru basamakları inmeye başladı, ama çok geçmeden gerçekte girdikleri yerin ilk başta düşündüklerinden çok daha küçük olduğunu fark ettiler. Bu antik basamakların inişi dikey olarak yedi ila sekiz metreyi geçmiyordu.

Profesör Constantin'in ilgisini çeken iki husus vardı: Öncelikle, bu yeraltı yapısına girerken zeminin çok temiz ve düzenli olduğunu fark etti. Dahası, yeraltı alanları tamamen boş ve hatta bir bakıma temizdi. Araştırmacı, sanki birileri bu temizliği her zaman sürdürüyormuş gibi bir “pürüzsüzlük” izlenimi edindiğini beyan etti. Yerde hiçbir iz ya da pürüz yoktu. Bu deneyim tuhaf bir duyguya yol açmıştı ama belki de birazdan yapacakları keşifle ilgiliydi. Açıklığa girdikten sonra profesör ve çocuk, uzaktaki bir gök gürültüsüne benzeyen korkunç kükremenin önlerinde gittikçe genişleyen geçitten geldiğini anladılar. Alandan yaklaşık 200 metre uzakta, dağın içinde ve muhtemelen 30 metre derinlikteydiler. Eğer içinden geçtikleri dehlizlerdeki o

“temizlik” ve hatta boşluk hissi olmasaydı, profesör muhtemelen pes edecek ve araştırmaya ertesi gün devam etmeye karar verecekti. Ama bilinmeyi keşfetmenin dayanılmaz dürtüsüyle ve ileriye giden yol çok kolay ve doğal olduğu için, aşağıya doğru hafif bir eğimi olan bu geçidi araştırmaya devam etti. Bana yaklaşık yarım kilometre boyunca bu şekilde indiklerini söyledi. Geçit gittikçe genişlemiş ama tavan nispeten alçak, yerden yaklaşık üç ila dört metre yüksekte kalmış. Etraflarını saran karanlık ürkütücü olsa ve boğuk bir uğultu bu hissi daha da artırsa da, ortamın hiçbir pürüz ya da başka engel olmaksızın tertemiz ve kupkuru olması ikiliyi sürekli bir ritim tutturarak ilerlemeye teşvik etti. Yürürken, dağın simetrik iç yapısına hayran kalan profesör, üzerinde sadece birkaç derin yarık bulunan neredeyse pürüzsüz kaya tavanı kısa bir süre aydınlattı. Geçidin çalkantılı bir yeraltı nehrinin yatağı olabileceğini tahmin edebiliyordu, ama bundan emin olmak için yan duvarları incelemek de dahil olmak üzere daha fazla araştırma yapması gerekiyordu. Ancak duvarlar çok uzaktaydı ve el fenerinin yarattığı ışıpta hiçbir şey göremedi. Daha sonra tavan yükselmeye başladı ve içerideki alanı daha da büyüttü. Yaklaşık 500 metrelik serbest inişten sonra Profesör Constantin, el fenerinin ışığında soluk bir parlaklık kazanmaya başlayan kayaların yapısındaki ilk değişiklikleri fark etti. Tavan zaten daha iyi bir kontrol yapmak için çok yüksek olduğundan, çocuğun eşliğinde yürümeye devam etti. Onlar ilerledikçe, bir şekilde donuk ve gizem dolu olan bu parlaklık daha yoğun hale geliyordu, yani tavanda daha geniş bir alanı kaplıyordu. Daha sonra içinden geçtikleri geçit düzleşti ve sola döndüğünü fark ettiler. Böyle birkaç “yılan çizgisinden” sonra, aniden önlerinde bir tür kavşak belirdi. Geçit dikey bir duvarla ikiye ayrılmıştı. Sola dönüşün daha dar olduğu fark edildi çünkü profesör yan duvarların bazen parıldayan garip bir parlaklığa sahip olduğunu görebiliyordu. Sağdaki geçit daha geniş görünüyordu ve mantıken daha büyük bir mağaraya açılıyor olabileceğini düşündü. Tavan ve duvarlar ışığı sarı nüanslarla daha da fazla yansıtıyordu ve bu da yönlerini daha iyi bulmalarına yardımcı oluyordu. Sağdaki geçit daha büyük, daha aydınlık ve daha davetkâr görüldüğü için araştırmalarına buradan devam etmeye karar verdiler.

Cezar bana, “Profesörün ifadesinden, gerçek keşfin başladığı noktanın burası olduğu sonucunu çıkardım,” dedi. “Yan duvara yaklaştı ve o donuk parlaklığın nedenini görmek için el feneriyle daha iyi aydınlattı. Çok endişeliydi çünkü kaya duvarını dolduran devasa altın cevherini fark etti. Aynı şey tavan ve bölme duvarı için de geçerliydi.”

Şaşırmıştım. “Ne? Koridorun duvarları altınla mı kaplıydı? Bu inanılmaz! Neredeyse gerçek dışı görünüyor.”

Profesörün yerinde olsaydım nasıl hissedeceğimi hayal ettim.

“Çok güzel olmalı,” diye gözlemlerdim. “Peki ne yaptılar? Yollarına devam ettiler mi?”

"Evet, koridor sola doğru yumuşak bir dönüş yapmış ve yaklaşık 150 metre boyunca düz devam etmiş. Sonra çok yükseldi, 20-25 metreye kadar çıktı ama yaklaşık on metre genişliğini korumuş. Sonunda, yerden geliyormuş gibi görünen mavi bir ışık görmüşler. Bana bunun dalga hissi verdiğini ve koridorun neredeyse son kısmının tamamını gizlice aydınlattığını söyledi. Çocuk titremeye ve paniklemeye başlamış.”

“Ve orada durdular mı?” Sabırsızlıkla sordum.

“Hayır,” diye yanıtladı Cezar. “Profesör muhteşem bir şey keşfetmişti. Yan duvarları ve tavanı kaplayan, o gizemli parlaklığa sahip altın cevherinin sağ duvarda, yaklaşık on metre kalınlığında bir tür 'damar' halinde 'toplandığını' ve daha sonra bir huni gibi giderek büyüyerek tüm duvarı kapladığını söyledi. Ancak bu altın cevheri değildi. Saf altındı.”

Bu konuya yabancı olduğum için pek etkilenmemiştim.

“Durumun önemini anlamıyorsun,” diye gözlemlerdi Cezar. “Bu dünyada böyle bir şey yok. Bu gezegendeki hiçbir madende böyle bir damar bulunmamıştır. Genelde altın madenlerinde az ya da çok saf altın cevheri bulunur ve bu cevher daha sonra oldukça zor yöntemlerle işlenerek birkaç on ya da yüzlerce kilogram, hatta tonlarca topraktan nispeten küçük miktarlarda altın çıkarılır. Ancak bu, ilgili madenin uzun süre işletilmesinden sonra ve yalnızca cevher bakımından zengin olması halinde gerçekleşir. Her neyse, bu tür madenlerle ilgili ulusal güvenlik kuralları vardır. Madendeki tüm altın hiçbir zaman tamamen çıkarılmaz ve cevher tükenmeden önce kapatılmaları gerekir. Altının bu gezegenin herhangi bir yerinde güvenliği, istikrarı ve refahı temsil ettiğini düşün. Her ekonomi bunun özlemini çeker; her ülke bunun için savaşır. Bu açıdan avantajı, diğer düşük kaliteli metallere kıyasla yalnızca küçük miktarlarda ortaya çıkmasıdır. Ya da belki de onu bu kadar

aranır kılan en büyük dezavantajı budur. Bu durumda birçok çıkar ortaya çıkıyor.”

Bunu çok iyi biliyordum ama sadece karşı istihbarat açısından.

“ROŞIA MONTANA dosyasını okudum. Çok karmaşık olduğunu biliyorum ama ekonomik sonuçlarını derinlemesine incelemedim,” dedim.

"Bu iyi bir fikir olurdu çünkü şimdi durum hakkında daha net bir görüşe sahip olurdun. Romalıların neredeyse 2000 yıl önce Daçyalılarla yaptıkları savaşı kazandıktan sonra yaklaşık 200 ton altın ve 300 ton gümüş aldıkları biliniyor. Roma'da bir yıl boyunca vergi muafiyetinin yanı sıra halka bağışlarla birlikte dört ay boyunca sürekli ziyafetler vardı. Ayrıca Trajan'ın bir tepenin tamamının taşınmasını emrettiği sütunu da içeren mimari kompleksin inşası da vardı.”

“Yani art arda yaklaşık 120 Pazar günleri vardı,” diye hesapladım hayretle.

“Evet ve her günü Roma tarzında kutluyorlardı. Bir halka bunu yapmak, onları yok etmek, küçültmek ve ahlaki ve içsel değerlerini yok ederek yıpratmak anlamına gelir. Belki de Roma İmparatorluğu'nun çöküşünün en önemli nedenlerinden biri buydu, çünkü bu tür eylemler ciddi izler bırakır. Ayrıca, sadece Daçyalıların zaten sahip olduğu altından bahsettiğimi ve Romalıların yaklaşık 150 yıl boyunca Roşia Montana'dan çıkardıklarından bahsetmediğimi de göz önünde bulundur. Ama yine de bu, tarihin bir efsane olarak bahsettiği 'Decebal'ın hazinesi' değildi." *

* Decebalus, başkenti Transilvanya'daki Sarmisegetusa olan bir Daçya kralıydı. M.S. 87-106 yılları arasında büyük bir savaşçı ve Romalıları rahatsız eden biri olarak hüküm sürmüştür. Romalı esirlerle birlikte sarayının yanından geçen Sargetia nehrinin yönünü değiştirdi. Bir oyuk oluşturarak, altın ve gümüş içeren büyük miktarda hazine biriktirdi. Üzerini taş ve toprakla örterek nehri doğal akışına geri döndürdü. Yakındaki mağaralara başka hazineler de bıraktı. Bacilis, Decebalus'un yoldaşdır ve sonunda Romalıları tarafından yakalanmış ve kendileri için geri almak üzere gömülü hazinenin bazı sırlarını açıklamaya ikna edilmiştir.

“Ama hazine hiçbir zaman bulunamadı. Burada bazı imalar olduğunu biliyorsun,” dedim.

“O zamanlar, Bicilis'in ihaneti nedeniyle sadece bir kısmı bulundu. Romence'de lanetli adam, çok acı çektiren çok kötü adam anlamına gelen bicisnic* kelimesinin kökeni budur.”

* Romence'de bicisnic kelimesi aynı zamanda alçak anlamına da gelmektedir.

“Halkına resmen ihanet etti,” dedim sarsılarak.

“Evet, tarihimizde önemli bir dönüm noktasıydı. Ama aynı miktarda altının daha sonra Avusturya-Macaristan İmparatorluğu tarafından uzun bir süre, birkaç yüz yıl boyunca madencilik yoluyla alındığı gerçeğini de göz önünde bulundurmalısın. Ortaçağ'da ve Fenerli Rumlar döneminde Türkler tarafından ne kadar altın alındığını ve tabii ki Ruslar tarafından alınan ülkemizin hazinesiyle ilgili zor sorunu unutmama; hem de bir değil, iki kez, Birinci ve İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda.”

Kısmi bir hayal kırıklığı hissettim; ama bir yandan da bu ülkenin bu değerli madene bu kadar çok sahip olmasından dolayı hayranlık ve sevinç duydum.

“Romanya'nın ekonomik istikrar için ayırdığı ulusal altın rezervi şu anda 100 tondan biraz fazla. Ancak Romalılar bunun iki katını aldılar, daha sonra gelenlerden bahsetmiyorum bile. Bunlar kanıtlanmış gerçekler. Kimse bunların hiç yaşanmadığını söyleyemez. Bunlar tarihsel gerçeklerdir. Ama altını çizmeye çalıştığım şey, tüm bunların Profesör Constantin'in Şureanu Masifi'ndeki keşfiyle kıyaslanamayacağıdır. Bu, Dünya ile Güneş'i karşılaştırmak gibi bir şey. Oradaki şey her türlü hayal gücünün ötesinde.”

“Ama anladığım kadarıyla bu sadece etkileyici boyutlarda bir saf altın damarıydı.”

“Sadece bu olsaydı bile, herhangi bir jeoloğun gözlerini kamaştırır ve bu ülkenin neredeyse tüm ekonomik sorunlarını çok uzun bir süre boyunca çözerdi. Altın denizi, meydana geldiği çok nadir durumlarda, birkaç santimetreden birkaç on santimetreye kadar değişen küçük boyutlu parçalardan oluşan bir kabuklanmadır. Nadiren bir metreyi aşar. Bunun nedeni, altının doğal kompakt haliyle tek bir yerde nadiren bulunması ve vakaların %99'unda bu asil metalin daha büyük ya da daha küçük bir konsantrasyona sahip cevher olarak bulunmasıdır. Ama profesörün orada gördüğü şey pratikte jeolojik bir imkansızlıktır; ve eğer dosyaya ekli olan bazı fotoğrafları çekmek için ilham kaynağı olmasaydı - dürüst olmak gerekirse - ifadesinin doğruluğundan şüphe ederdim.”

Cezar daha sonra beni ofisine davet etti. Kişisel kasasını açtı ve CRONOS dosyasını içeren özel cam elyaf kutuyu çıkardı.

“Bu çok özel bir kutu. İngilizler tarafından, havacılık endüstrisi için tasarım yapan bir şirket tarafından tasarlandı. Kutuyu açan özel bir iris okuyucusu var. Yerleşik çip irisin durumunu analiz ediyor ve eğer bedenin rahatlmasına ilişkin belirli parametrelere uymuyorsa kutu açılmıyor. Bunun amacı, acele kararların alınabileceği stres durumlarını veya tehdit edici durumları önlemektir. Ayrıca açılışta çifte güvenlik sistemine sahiptir. İris izini kabul ettikten sonra yetkili kişinin ses izini istiyor.”

“Yani açılırken zorlanamaz veya manipüle edilemez.”

“Teorik olarak bir ihtimal var ama bu ihtimal çok düşük. Yerleşik protokolden farklı herhangi bir girişimde, anında kendini imha mekanizması vardır. Neredeyse hiçbir şeyi kurtarmak için zaman ya da şans yok.”

Cezar irisini dijital okuyucunun yanına yerleştirdi ve bir parola söyledi. Kapağı kaldırmadan önce kısa bir klik sesi duydum. İnce dosyayı aldı ve açtı. Şaşkınlıkla içine baktım ve sadece manyetik bir kart ve karttan biraz daha büyük, küçük bir paralel yüzlü cihaz olduğunu gördüm. Cezar'a baktım, şaşkınlıktan açılmış gözlerimle onu sorguluyordum.

“Bu kart için özel olarak tasarlanmış eşsiz bir okuyucu. Kart sadece bu cihaz ile okunabiliyor ve sadece bu kartı yorumlayabiliyor. Bunun yanı sıra, sadece özel bir yazılım yüklenmiş tek bir bilgisayara bağlanabilir.”

Cezar okuyucuyu dizüstü bilgisayarına bağladı ve kartı tanıttı. Ekranda birkaç kodlanmış talimat gördüm. Bir şeyler yazdı ve CRONOS dosyasının içeriğini ilk kez elektronik formatta görebildim.

Cezar, “Bu, malzemenin gerçek zamanlı olarak izlenmesini sağlayan rastgele türetilmiş bir işlev, ama yalnızca şifre mekanizması biliniyorsa,” diye açıkladı. “Dosya bilgilerini ekranda görmek için birincil kodu tanıtmak yeterli değil. Belirli aralıklarla, program benden bunu yapmamı istediğinde, dosyanın sunumuna devam etmesini sağlayan yeni bir değişken tanıtmalıyım. Eğer bu anahtarı zamanında tanıtmazsam, program bloke olur ve materyalin sunumuna izin vermez. Böylece, bilginin yalnızca parçalarına erişebilir ve asla her şeye aynı anda erişemezsiniz. Bunlar, tüm cihaz sipariş edildiğinde tasarlanan maksimum güvenlik sistemleridir.”

“Orijinal bilgilerin bulunduğu dosyayı görmeyi bekliyordum,” dedim olağanüstü güvenlik karşısında hayrete düşerek.

Cezar benimle alay ederek güldü.

“Ve neden birkaç sunum örneği değil? Cidden şimdi, bu keşfin önemini ya da yeri erişilebilir olsaydı olası sonuçlarını anlamadığını görebiliyorum. Orijinal dosyayı burada saklayacağımızı nasıl düşünebilirdin? O dönemde, SNDC kararından sonra, eşsiz kaydı ve içerdiği tüm bilgileri imha etme önerisi bile vardı. Bu sınırdaki bir karardı, ama bilgilerin istisnai güvenlik önlemleri altında tutulmasının iyi bir fikir olduğuna karar verildi.”

“Bu dava üzerinde şimdi kimin yetkisi var?” diye sordum. “Açıklamanı göz önünde bulundurduğumda, dosyanın bu yüksek güvenlikli haliyle bile burada olmasına şaşırdım.”

“O anda davadan kimsenin haberi yoktu. Bu sadece bir dava değildi, bir devlet meselesiydi, en yüksek ulusal güvenlik meselesiydi. Derhal bir dizi sert önlem almak Yüksek Ulusal Savunma Konseyi'nin özel göreviydi: dosyanın yalnızca bir orijinali olacak ve kopyası olmayacaktı; buna uygun olarak güvence altına alınmalıydı; Ulusal Banka'nın Hazine Odası'nın kasasında kapalı kalmalıydı; ve içeriğine erişim yalnızca SNDC'nin ortak bir oturumunda mümkün olacaktı. Bunlardan sadece özel güvenlik meselesinin çözülmesi gerekiyordu. Orijinal bir proje ve burada gördüğünüzden daha ağır ancak dosyanın güvenliğini sağlamada da etkili olan bir cihaz ile bir ön çözüm vardı. Buna rağmen dosya Ulusal Banka'da saklanmaya devam etti. 2003 yılında Bucegi Dağları'nda yapılan keşiften sonra, dosyanın başka bir güvenli yere taşınmasına neden olan bazı sebepler ortaya çıktı. Şu anda baktığın kutunun koruma sistemi de o zaman sipariş edildi.”

“Ama sadece bir tane orijinal karşılığı olduğunu söylemiştin,” dedim şaşkınlıkla.

“Dosyanın burada tuttuğumuz, ama özel algoritmalarla şifrelenmiş bir kopyasına sahip olmanın daha iyi olacağına inanılıyordu. General Obadea bu kopyanın bizim departmanımızda olmasının en iyisi olduğunu savundu. O dönemde kritik öneme sahip olan Bucegi'deki krizi yönetme şekli, bu konudaki başarısına büyük katkı sağlamıştır. Daha sonra bu dosyanın kısmen bizim yetki alanımıza geçmesini destekleyen çeşitli koşullar ortaya çıktı. Dediğim gibi, bunun için iyi nedenler var, ama sana herhangi bir ayrıntı veremem.

Şu anda bu tür iki özel emanet kutusu var. Biri gizli bir yerde orijinal dosyayı içeriyor; diğeri de burada saklanan, dosyanın tek kopyası olan ve gördüğün gibi şifrelenmiş olan. Her neyse, bu kutunun depolanması bile rastgele. Başka bir RIS departmanından bir ekip, bu özel kutuyu içeren çantayı belirli zaman aralıklarında, ne taşıdıklarını bilmeden belirli yerlere taşıyarak bu işi hallediyor. Bununla ilgili tüm detayları sadece SNDC ve bizim departmanımız biliyor. Antarktika'daki olayla bağlantısı nedeniyle kutu şu anda üste tutuluyor. Hatta Amerikan birimleriyle iletişimde acil bir durum olduğu için senden kutuyu oraya bizzat getirmeni istemek zorunda kaldığım özel bir durum bile oldu. Başka seçeneğim yoktu. Bu müdahale için özel ekip o anda hazır değildi ve harekete geçmeleri çok uzun zaman alacaktı çünkü Bükreş'ten geleceklerdi.”

Artık durum hakkında daha net bir görüşe sahiptim. Cezar bana dosyanın kopyasını gösterdi. Ekranda ajanlar tarafından yazılan protokolü, Profesör Constantin'in ifadesini ve özellikle de keşfin şüphe götürmez kanıtı olan fotoğrafları gördüm. Profesör Constantin tarafından çekilen fotoğraflardan bazıları çok netti, özellikle de kaya duvarındaki devasa saf altın damarını ve ardından bunun aniden tüm mağaraya yayıldığını gösteren iki tanesi. Kafam karışmıştı.

“Burada damarın tüm dağı kapladığını görebilirsin,” dedim belli bir isteksizlikle.

”Kendin de görebilirsin - hiç şüphe yok. Gerçekten inanılmaz ama kanıtlar inkâr edilemez.”

İki fotoğrafa uzun süre baktım. Özellikle kenarlarda belli bir belirsizlik olsa da, geçidin kaya duvarı, parlayan altın külçelerinin girintileriyle net bir şekilde ayırt edilebiliyordu. Sonra hızla duvarın ortasına yaklaştılar ve burada neredeyse iki metre kalınlığında, geçidin devamı gibi görünen sol tarafa doğru düzensiz bir şekilde uzanan saf altın damarının ağzında toplandılar. Ya da belki de tam tersi, altın cevheri girintileri bu damardan oluşmaya başlamış ve damardan uzaklaştıkça daha fazla dağılmıştı. Altın “damarı” tamamen saftı, içine kaya veya başka bir metal karışmamıştı. Kalınlığında, sanki güçlü bir aletle kabaca oyulmuş gibi bazı büyük düzensizlikler fark edebiliyordum; böylece saf altından büyük parçalar, bu değerli metalin gerçek topakları çıkarılıyordu. Ne var ki, bu sadece dikişteki girinti ve çıkıntıların gölgelerinin neden olduğu bir izlenimdi. Eğer biri gerçekten müdahale etmiş ve altın

parçalarını bu kadar kaba bir şekilde çıkarmış olsaydı, kesinlikle çok daha sert izler bırakırdı. Ancak fotoğrafta, dikişin “kabartması” düzensiz ama pürüzsüz ve yumuşak kıvrımlar halindeydi, tüm bunlar beni doğal haliyle, oluştuğu gibi olduğuna inandırdı. İkinci fotoğraf göz kamaştırıcıydı çünkü altın dikişin büyüdüğünü ve aniden tavana doğru uzanarak neredeyse tüm duvarı kapladığını gösteriyordu. Neredeyse bir altın dağı gibiydi. Hiçbir şey söyleyemeden sessizce Cezar'a baktım.

“Sanırım şimdi burada neyin söz konusu olduğunu anlıyorsun,” dedi bana çok ciddi bir şekilde.

Daha sonra geçidi derinlemesine gösteren sonraki iki fotoğrafa baktım. İlki zemini ve yan duvarın bir kısmını gösteriyordu. Her şey sadece sarı metalden ibaretti: zemin, yan duvar ve bir önceki fotoğraftan da görebildiğim gibi tavan. Bu yeni fotoğrafta gösterilen kısımda, duvarın yakınında, yaklaşık yarım metrelik bir mesafede, yine altından yapılmış ve zeminle birlikte yekpare, paralel yüzlü gibi şekillendirilmiş ama bir şekilde kenarları yuvarlatılmış bir yükselti gibi bir şey gördüm. Hafif düzensiz bir girintisi vardı; ve uzun kenarına paralel olarak, zeminde hiyerogliflerle dolu antik bir Mısır parşömenine benzeyen bir şeyin sınırlandırıldığını görebiliyordum. Ancak, kabuklar hiyeroglif değil, çizgiler ve kesin geometrik şekiller içeren bir tür yazının açık işaretleriydi. Pratik anlamda, içine bu işaretlerin karalandığı bir dikdörtgendi. Neredeyse inanmayı reddederek, hayretle konuştum.

“Bu her türlü beklentinin ötesinde! Orada birinin varlığına dair net izler var! Bu neyi temsil ediyor? Bir mezarı mı?”

“Biz de ilk başta öyle düşündük ve bu yükseltinin resmi şemasını uzman bir laboratuvara verdik. Bize, interaktif bir analizin ardından vardıkları nihai sonucun, geçidin zeminindeki bozulmanın aslında bir tür yatak olduğu yönünde olduğunu söylediler. Her neyse, belli ki birinin üzerine defalarca oturduğu bir şeydi. Bunu duyduğumuzda yaşadığımız şaşkınlığı düşün. Profesörden daha fazla bilgi alamadım çünkü kendisi oraya çok fazla ilgi göstermemişti. Bu yüzden, fotoğraftaki görüntüyü tek rehberimiz olarak kullanarak durumu kendimiz analiz etmek zorunda kaldık. Ama çok fazla tahminde bulunamazdık. Söz konusu laboratuvar tarafından gönderilen karmaşık analiz, metaldeki her girintiyi doğruluyor ve görünüşe göre nihai sonuca dair hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Tek soru, bir bakıma belli

belirsiz bir insan bedeni şeklini alan bu çentiğin oluşmasının nasıl mümkün olduğuydu ve akla yatkın tek cevap, metalin saf olduğu için aynı zamanda oldukça yumuşak olduğuydu. Zamanla, tekrarlanan sürtünme nedeniyle, bu zayıf erozyon gerçekleşti ve metal insan bedeninin şeklini aldı. Ancak öyle olsa bile bunun uzun bir zaman diliminde, hatta belki de birkaç yüz yıl içinde gerçekleşmiş olması gerekirdi. Bir başka alternatif teori de paralel yüzlü metalin oyma yoluyla yapay olarak biraz derinleştirilmiş olmasıydı, ama bu girintinin yumuşak şeklini açıklayamazdı. Öyle ya da böyle, muhtemelen burası uyumak için bir yer olarak kullanılmadan önce bir şekilde bitirilmişti. Saf altından yapılmış bir yatak.”

“İşaretler incelendi mi? Anlamları anlaşıldı mı?” Merakla sordum.

“Evet ve bu rahatsız edici bir durum. Birden fazla referansa sahip olmak için bu çalışmayı hem Romanya'da hem de diğer üç ünlü dünya üniversitesinde yaptırдық. Sonuçların birbirine yakınlığı bizi yorumun gerçekliği konusunda ikna etti. Metnin bir kısmının deşifre edilebileceğini, ama çok daha eski görünen başka bir kısmının bilinmediğini söylediler. İlgili yazı yaklaşık olarak bile tespit edilemiyordu. Bu durum yeni bir dizi varsayımı gündeme getirdi çünkü farklı zaman dilimlerinde birden fazla kişinin o yerden geçtiğini kanıtladı. O yerde ve o koşullar altında yaşamının nedeni ne olabilir bilmiyorum. Şahsen, bunun yalnızca yüksek manevi eylemlerle, muhtemelen dünyadan elini eteğini çekmiş rahiplerle ilgili olabileceğini düşünüyorum; ama bu hipotez bile bir şekilde zayıf. Sonuçta, dua ve meditasyon için geri çekilmek isteselerdi, bunu yer üstündeki pek çok başka yerde de yapabilirlerdi. Mağaraya inmek gibi çok önemli bir okült sembolizmin söz konusu olduğu doğrudur, ama ilgili yerin çok az insanın erişebileceği kadar ayrıcalıklı olduğu da açıktır. Aksi takdirde, bırakılan izler daha çok sayıda ve farklı nitelikte olurdu. Ve eğer rahip değillerse, o zaman bu varlıklar kimdi ve hangi amaçla o yerde kaldılar? Bu henüz çözemediğimiz bir gizem.”

İkimiz de bir süre sessiz kaldık. Sonra ben bir soru sordum.

“Metnin tercümesi nedir? Yani anlaşılan şey.”

Cezar dosyadaki bilgileri ekranda gösterdi. Aslında çalışmayı gerçekleştiren kurumlar tarafından onaylanmış birkaç belge ve karşılaştırmalı analizi sunan nihai bir belge vardı. Metinde küçük farklılıklar ya da nüanslar vardı ama bunlar önemli değildi. Metin çok kısa ve şifreliydi:

KR - IO; SAL-MOŞ, İŞTE SONSUZLUK, DÜNYALAR BİRLEŞİYOR

Dosyaya açıklayıcı bir belge de eklenmişti.

“Bu analiz için pek çok çalışma yapıldı ve ben de konuyu incelemekle ilgilendim. Aslında tek başına ele alınamaz çünkü Romanya halkının kadim kökenlerini temsil eden ve simgeleyen her şeyle özünde ilişkilidir.”

Analize biraz baktım, ama o zamanki bilgim için çok karmaşıktı, bu yüzden Cezar'dan benim için bir özet yapmasını istedim ve o da kabul etti.

“Burada dilbilim unsurları, medeniyetler ve kültürlerin incelenmesiyle birleştiriliyor çünkü birbirlerini açıklıyorlar” dedi. “Romen dilbilimciler tarafından yapılan çok yetkin çalışmalarda altı çizilen ana fikir, ki bunlardan biri çok özeldir, Romen dilinin ilksel dil, pratikte Avrupa'daki tek dil olduğudur. Ucuz ya da haksız bir ruh haliyle değil, sadece kötü niyetle ya da cehaletle karşı çıkılabilecek, seçkin araştırmacılar tarafından yapılan referanslara ve çalışmalara dayanan bir bakış açısıyla konuşuyorum.”

“Tamam ama Romence hakkındaki bu ifadeyi herkes küfür olarak değerlendirebilir ya da en azından 'ironize' edip alay edebilir,” dedim.

“Elbette yapabilirler, ama sen hangisini tercih edersin: bu türden değersiz bir tutumu mu yoksa yoruma yer bırakmayan kanıtları ve karşılaştırmalı çalışmaları mı? Bir yandan, burada birçok yabancı ve Romen 'araştırmacının' cehaletini içeren hususlar var. Öte yandan, karmaşık etkilere değinen devlet ve jeopolitik çıkarlar söz konusudur. Romen dilinin tüm Hint-Avrupalılar için orijinal dil olduğunu kim düşünebilir? Gerçekte birer dogma olan üniversite “anlayışları”, kamuoyuna doğru bilginin ulaştırılması konusunda hızla dayatılmış ve bir tür engel oluşturmuştur. Birkaç 'tarihçi' ve kariyer sahibi 'dilbilimci', şimdi gerçeğin üzerinde bir mühür gibi duran ve kaldırılması gereken bir düşünce ve bilgi çizgisini dayattı. Bu aynı zamanda, ilk uygarlığın Karpatlar bölgesinde ve daha doğrusu Romanya topraklarında olduğu ihtimalini dikkate bile almayan büyük Avrupa devletlerinin veya kültürlerinin sergilediği üstünlükle de ilgilidir. Bu bir züppelik meselesi olmanın yanı sıra, bunu kabul etmenin sonuçlarından duyulan gizli bir korkuyu da göstermektedir. Bunun büyük imparatorlukların ya da kültürel geleneklerin gururu ve 'büyüklüğü' için ne anlama geleceğini bir düşün. İlgili ulusların hükümetleri, birçok kez ekonomik avantajların yanı sıra diplomatik ve hatta bölgesel nüfuz elde etmenin temeli olan tarihlerini ve ulusal

'gururlarını' nasıl açıklayabilirler? Özellikle bu uluslar için böyle bir gerçeğin kabul edilmesi, kabul edilemez bir gerçek olarak devlet 'haysiyetlerinin' çökmesiyle birlikte bir felaket olacaktır. Çoğu durumda, ama özellikle de hassas durumlarda, tarihin sahte ve uydurma bir hal almasının nedeni budur. Bu çok daha yüksek çıkarılara hizmet etmek için yapılır.”

“Ama bunun için sürekli ve birbiriyle bağlantılı bir çaba gerekir,” dedim. “Özellikle konuşulan dil sorununun gizemleştirilmesinden bahsediyorum, medeniyetin beşiğinden bahsetmiyorum bile.”

"Tahmin edebileceğinden daha kolay. Prestijli üniversite profesörlerinin sadece iki ya da üç 'yetkin' görüşüne sahip olmak yeterli, bu da ilgili teorinin genel akademik ortama sızmasıyla sonuçlanıyor. Bu hızlı bir ele geçirmedir ve ardından küçük adımlarla okullar aracılığıyla daha alt çevrelere, hatta kırsal kesimlere kadar yayılır. Bir çocuğun düşünce tarzının okulda şekillendiği ve orada öğrendiklerinin doğru kabul edildiği bilinen bir gerçektir. Genel olarak konuşursak, halk günlük kaygılarına sonuç olarak sunulan şeyi özümüyor. 'Boş ver, uzmanlar daha iyi bilir; bununla ilgilenmemeliyiz' gibi bir fikir var. Başka bir deyişle, eğer 'uzmanlar' öyle diyorsa, o zaman doğru olmalıdır.

“Genelleme yapmak istemiyorum ama halkımızın kültürü, dili ve kökeni ile ilgili söylediklerimin doğru olduğundan neredeyse eminim. Başka bir departmandan bu konularla ilgilenen meslektaşlarımız var çünkü sonuçta işler ulusal güvenlik meselesine dönüştü. Ama buradaki durumu biliyorsun. Buradaki üssümüzde belirli referanslarımız var ve konuyu uzun süredir analiz ettik ve sonuçlarını biliyoruz. Bu seviyede cereyan eden mücadeleyi ve işin içinde olan çıkarları öğrensen hayret edersin. Ama benim bahsettiğim bu değildi. Romence dilinin Latince, Yunanca, Slavca, Macarca, Türkçe ve diğer birçok etkinin 'vekil' bir sonucu olarak görüldüğü gerçeğinden bahsediyordum. Herhangi bir Romence sözlükte arama yaparsanız, her kelimenin daha eski ve daha otoriter olduğu düşünülen başka bir dilden 'etkilenmiş' veya 'türetilmiş' olarak kabul edildiğini görürsünüz. Değerlerin bu şekilde tersine çevrilmesi inanılmaz. Bahsettiğim dogmayı kanıtlamanın yanı sıra, konunun sığ bir şekilde analiz edildiğini de gösteriyor.”

“Evet, sinir bozucu ama beni rahatsız ettiği için değil, gerçek gizlendiği için; ve bunun birçok kez isteyerek yapıldığını anlıyorum,” dedim. “Bu dilsel 'dönüşüme' nasıl izin verildiğini merak edip duruyorum.”

”Sana karşılaştırmalı bir çalışmayı düşünmen gerektiğini söylemişim. Aynı konuyu farklı dillerde ve farklı etkilerle inceliyorlar ve nihai bir sonuca varıyorlar. Ancak bu çok çalışmayı ve gerçeği bulmak için yüksek bir istek duymayı gerektirir. İşte sorun da burada yatıyor: böylesine karmaşık ve zahmetli bilimsel çalışmalar yapan çok az insan var. Bunun yerine, Romen dili ve halkımızın gelenekleri hakkında geçmişte Romen olmayan bazı akademisyenler tarafından yapılan bazı 'çalışmaları' utanç verici bir şekilde kabul etme tembelliğini tercih ediyorlar. Bundan sonra, bilginin işlenmesi ve yayılması sadece rutindir, çünkü saçma sapan konuşmak, başkalarının söylediklerini tekrarlamak ve hatta onların aptallıklarına katkıda bulunmak, çalışmak, yetkin kaynaklar aramak ve derin ve gerçek bir geçmişe dayanan bu yönleri kendi kendine yargılamaktan çok daha kolaydır.”

“Ama burada etki altında kalabilirsiniz,” diye gözlemlerdim. “Sübjektif olmakla suçlanabilirsiniz.”

“Kökenlerine inerseniz öyle olmaz. Örneğin, 'x' kelimesi hem Romence hem de Almanca dillerinde bulunabilir. Bu kelimeyi hangi dile kim vermiştir? Romanyalıların aptal olduğunu ve her zaman başkalarından aldıklarını söylemek kolay. Sözlüğe değinirken tam da bu durumdan bahsediyordum. Ama Romen dilinin yapısında bunun aksini, yani gerçeği kanıtlayan çok önemli bir unsur keşfedildi.”

“Hangi unsurdan bahsediyorsun?” Merakla sordum.

“Bir dilin iki temel unsuru olduğundan bahsediyorum: organik olmalı ve kendi köklerine sahip olmalı.”

“Bu ne anlama geliyor? Organik derken ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, ilgili dilin herhangi bir unsuru kendi kaynaklarına dayanarak, başka dillere veya etkilere başvurmadan açıklayabilmesidir. Ve kök her zaman temel bir unsurla, her şeyin başladığı ve kelime ailelerinin oluştuğu ilksel bir şeyle özdeşleştirilir. Bildiğimiz kadarıyla, Romence bu temel özelliklere sahip tek dildir. Bu bize popüler dilin eşsiz bir karmaşıklığı verir; ve daha da önemlisi, bu karmaşıklık kendi köklerine, dili oluşturan köklere dayanır. Karşılaştırmak gerekirse, diğer birçok modern dilde - ki Fransızca buna iyi bir örnektir - fikirlerini ifade eden çok az sayıda orijinal terim vardır çünkü ilgili dillerin kendi temelleri yoktur. Elbette bu fikir susturulmuş ya da basitçe görmezden gelinmiştir.”

“Yani kendi kökleri yok mu demek istiyorsunuz?”

“Hayır, temel kökleri yok. Kendi dilsel kaynaklarında bulunamazlar. Kelime ailelerinin oluşumunu başlatan herhangi bir temel parçacık yok. Bunları sadece Romence dilinde bulabiliyoruz. Örneğin, başka hiçbir dilde bulunmayan bor kökü neredeyse 500 kelime üretmiştir. Aynı şey, daha az kelime üretmiş olmasına rağmen çok önemli olan ma kökü için de geçerlidir. Daha büyük öneme sahip başka örnekler bilinmemektedir.”

“Bu köklerin kelimelerin oluşmasına yol açtığını mı söylüyorsunuz?”

“Evet, kökler hem kelimelerin hem de kelime ailelerinin oluşumuna yol açmıştır ve bu kelime aileleri farklı kategorilerde sınıflandırılmıştır. Bu kategoriler sindirim ya da depolama gibi acil bir kullanımla ilgilidir. Kök yöntemi, bir kelimenin bir dilde veya başka bir dilde ortaya çıkmasına neden olan temel dilin keşfedilmesini sağlar. Romence dilinin tüm Hint-Avrupa dillerinin temeli olduğu sonucuna bu şekilde varılmıştır. Bu gerçekten bir 'isabet' ama herkes bundan kaçınmaya çalışıyor.”

“Bu çok doğal. İlgili kelime ya da kelime ailesinin kökü olmadığını söyleyecekler. Belki sen de bunun böyle olduğu sonucuna vardın.”

“Bunu yapamazlar çünkü bu kök köylülerin dilindeki temel köktür. Sadece halkın ya da köylülerin dili özgündür. Bor kökü delik anlamına gelir: bortă, burtă ve benzeri.* Örneğin, boş bir alan veya bir açıklık içeren borcan kelimesinin Bulgarcadan geldiği söylenir. Bulgarca kelime ailesi nedir ve bor kökünden türeyen kaç kelimeleri vardır? Belki on tane. Bu koşullar altında, Romence dilinde tespit edilen yaklaşık 500 kelimeyle karşılaştırıldığında pratikte yoklar. Durum çok komik. Bu Romence kelime - ki benimki sadece bir örnekti - Bulgarcadan gelmediği gibi, aslında tam tersi bir durum söz konusuydu. Bizde bu kökün yüzlerce türevi olduğuna göre, demek ki bizden almışlar. Köylülerimiz kelime icat etmek için kongreler düzenlemedi.”

“Mesele kelime icat etmek değil, ama bir gelişme olmuş olmalı,” diye gözlemledim.

* Çevirmenin notu: Romence bortă kelimesi oyuk, delik, mağara anlamına gelir; Romence burtă kelimesi göbek anlamına gelir; Romence borcan kelimesi kavanoz anlamına gelir...

“Tabii ki. Gelişim basit kelimelerden karmaşık kelimelere doğru gerçekleşti.

Tek heceli köklerden başladılar: ma, la, ta, ba ve diğerleri. İçinde yaşadıkları ve çalıştıkları evrene faaliyet nesnelere ve şeyler eklendikçe, bunların adlandırılması gerekiyordu ve insanlar bunu genellikle zaten bildiklerine dayanarak yaptılar. Bu bir kelime icat etme ya da besteleme bilimi değildi, daha çok kadim insanların bugün bizim hissettiğimizden çok daha net bir şekilde hissettikleri bir şeyin özel titreşimiyle ilgiliydi. O zamanlar ile şimdi arasında anlayış ve maneviyat açısından büyük bir fark var.”

“Ama eğer dil bilimsel bir süreç değilse, anlaşmazlıkları nasıl açıklayabilirsin?” Merak ettiğim için sordum.**

** Anlaşmazlıklara yapılan gönderme, özne-yüklem anlaşmazlıklarına değinmektedir

“Anlaşmazlık diye bir kavram yok. Köylüler istedikleri gibi konuşur ve kelimeleri çarpıtırlar çünkü Romen dilinde anlam korunur. Aslında kelimeleri çarpıtmazlar çünkü bir lisan değil bir dil konuşurlar. Bir dil, konuşulan lisandan çok daha karmaşık bir anlama sahiptir. Daha fazla nüansa sahiptir ve kökenleriyle daha fazla bağlantılıdır. Bu sadece lisan organikse, temelde kendi kendine var oluyorsa açıklanabilir. Cümlelerdeki kelime sıralaması için de aynı şey geçerlidir. Romence'de kelimeleri istediğiniz gibi bükebilir ve istediğiniz sıraya koyabilirsiniz çünkü sonuçta anlam aynı kalır. Bu başka hiçbir dilde mümkün değildir. Ama yüksek lisan icat edildiğinden beri bizde de anlaşmazlık kavramı var.”

“Ben de bunu sormak istiyordum. Birçok devlet eski yerel dilin üzerine 'modern' bir dil geliştirdi. Bu neden gerekiyordu?”

“Bu hiç de gerekli değildi. Her şey çıkarlarla ilgiliydi. Bir ulusu oluşturan tüm insanlar için sözde 'ortak' bir dil olması gerekiyordu çünkü o zamana kadar ilgili ülkenin topraklarında birçok lehçe vardı ve insanlar bir bölgeden diğerine birbirlerini anlayamıyordu. Devletler merkezileşmeye başladığında, bu husus idari sorunlar yaratmaya başladı çünkü aslında farklı diller olan onlarca lehçe veya deyim arasında koordinasyon sağlamak ve kendini anlaşılır kılmak zordu.”

“Ama bunların bir temeli olmalıydı.”

“Elbette vardı. Ortak bir kökenleri var ama bu köken zaman içinde silinip gitmiş çünkü lehçeler organik değil. Kendi başlarına açıklanamazlar ama her

zaman başlangıçta var olan bir şeye dayanırlar. Bu yüzden zaman içinde silinip giderler. Oluşumlarına neden olan orijinal durumdan uzaklaşırlar. Hiçbir lehçe kendi başına açıklanamaz ama hepsi birbiri aracılığıyla açıklanır. Belli bir noktada bu sorunlara yol açıyor ve bu yüzden yapay olarak yüksek lisan diye bir şey yarattılar ve bunu resmi olarak dayattılar. Bu, insanların kendi lehçelerini konuşmaya devam edebilecekleri ama aynı zamanda yüksek lisanı da bilmek zorunda oldukları anlamına geliyor. Fransızca, Almanca, İngilizce ve benzerleri için durum böyledir. Çoğu zaman yüksek lisan zorla dayatılmak zorunda kalınmıştır çünkü bu lisan 'kralın lisanıydı' ve bu lisanı konuşmayanlara iyi gözle bakılmazdı."

"Peki bu insanlar yeni lisanı ne şekilde öğrendiler? Örneğin Fransızları ele alalım. Gelip 'Bundan sonra böyle konuşacaksınız' demek kolay değil."

"Yavaş yavaş öğreniyorlar. Önce Kral'ın sarayı öğrendi; sonra okullarda, üniversitelerde, bilimsel ortamlarda empoze edildi ve daha sonra nüfusun her seviyesine giderek daha fazla yayıldı. Fransızlar yeni lisanlarına sadece iki yüz yıldan biraz daha fazla bir süredir sahipler."

"Yani, basitçe bu lisanı öğrenmeye zorlandılar."

"Yunan hükümetinin, Yunan halk lisanının adı olan Demotiki'den farklı bir resmi lisan dayatmaya yönelik meşhur bir çabası vardı. Kendilerine eski Yunanlıların takipçileri olarak meşruiyet kazandırmak için eski Yunancaya benzetmeye çalıştıkları bir lehçe olan Katarevoussa adında yapay bir lisan oluşturmaya çalıştılar. Halkı ve çocukları okullarda eğitmek için parayla büyük çaba sarf ettiler, ama başka bir lisan empoze etmeyi başaramadılar. Fransızlar bunu başardı ama onların süreci farklıydı. Bir lehçenin yerine başka bir lehçe koymadılar ama Normanların lisanını bozdular ki o da bir lehçeydi."

"Bizim durumumuzda da lisanımızın Latinceyi devraldığını söylüyorlar," dedim.

"Lisanımızın bu şekilde Latinceleştirilmesi birçokları için hassas bir konu. Her şeyden önce Latince bir yazı dilidir. Akademisyenlerin yapay bir lisanıdır, ama Roma halkı bugün Vulgaris Latincesi olarak adlandırılan, aslında Romen köylülerinin lisanı olan, orijinal ilksel lisanı konuşuyordu. Romalılar bugün bildiğimiz Latinceyi, yani yazılı Latinceyi anlamıyorlardı, çünkü bu dil soyluları halktan, zenginleri fakirlerden ayırmak için yaratılmıştı."

“Bu yüzden bugün hala Vulgaris Latince'sinin neredeyse hiç bilinmediğini söylüyorlar,” dedim.

“Kesinlikle. Çünkü gerçekte bu kadim Romen dilidir. Bunu ilan edemiyorlar; bunu düşünemiyorlar bile; ama eninde sonunda bu fikrin kendini dayatacağını göreceksin. Başka türlü olamaz çünkü gerçek bu. Ortak Avrupa dili Romanya köylülerinin dilidir. Başka bir köylü dili yoktur. Diğer dillerden gelen neredeyse tüm kelime aileleri Romence'nin dilsel köklerinden gelmektedir. Bu yüzden Romence'nin ilksel dil, tüm Hint-Avrupa dillerinin kaynak dili olduğunu söylüyorlar.”

“Ve modern diller aslında Romence dilinin vekilleridir,” dedim, daha çok kendim için. “Bu mantıklı çünkü aksi takdirde, dil bağımsızsa ve kendi kökenleri varsa, Yunanlılar ya da bahsettiğin diğerlerinde olduğu gibi neden resmi bir dil yaratma zahmetine girsinler ki?”

"Etnik köken açısından bakıldığında, bugünün Yunanlıları antik Yunanlıların takipçileri değiller. Antik Yunan dilini bilmiyorlar. Bu İtalya'da Latince konuşmak gibi bir şey. Herkesin anlamasını beklersiniz çünkü herkes Roma İmparatorluğu'nun resmi dilinin Latince olduğunu bilir ama yine de halk bu dili bilmez. Öte yandan biz Romanyalılar her şeyi anlıyoruz. Tüm Roman lehçeleriyle başa çıkabiliriz. Hatta 1000 yılı civarında konuşulan eski Fransızca'yı bile Fransızlardan daha iyi anlıyoruz. Bunun için bir sözlüğe ihtiyaçları var. Şu anda bile Fransa'nın bazı bölgelerinde hala birincil Romen dili konuşuluyor. Batı kültürünün istilasıyla birlikte yaşanan her şey züppelik ve gösterişten kaynaklandı. Romen halkının kötü şansı, birkaç sözde 'entelektüelin' Romen dilini ve kültürünü Fransızlarınkine uyarlamaya karar vermesiydi. Halkımızın kökenleri ve çok uluslu kültürü hakkında bir temele ya da derin bir bilgiye sahip olmadan bu ilişkiyi kurmaya çalıştılar, bunun yerine çoğunlukla bir taklit olan Fransız 'modern' uygarlığını tercih ettiler."

“Bu ülkelerin topraklarında farklı lehçeler oluşturan ve insanların birbirlerini anlamamasına neden olan dil parçalanmalarının olması, dil ve kültür birliğine sahip olmadıklarının kanıtıdır” dedim. “Olmayan bir şeyi dayatamazlar.”

“Romanya, Avrupa'da tüm topraklarında insanların aynı dili konuştuğu ve bu dilin yapay olarak yaratılmadığı tek yerdir.

Bu her zaman böyle olmuştur. Bildiğimiz kadarıyla Moldavya, Oltenia ve Ardeal* sakinleri aynı dili konuşuyor. Buna benzer bir şey başka nerede

bulunabilir? Bizim lehçemiz yok. Aksanlarımız var ama lehçelerimiz yok. Başka her yerde bu bir felakettir. Almanya'da birkaç yüz; İtalya'da birkaç bin; İngiltere'de de aynı şekilde birkaç lehçe vardır. Ancak bu durum, insanların konuştuıkları farklı lehçeler nedeniyle bazen bir sokaktan diğere birbirlerini anlayamadıkları bazı Afrika ülkelerinden daha iyidir. Gerçek budur. Ama geriye dönersek, sana burada, ülkemizde, Karpatlar bölgesinde, Avrupa'daki tek dil birliğini bulabileceğimizi söylüyordum. Böyle bir durum başka hiçbir yerde bulunamaz.”

* Moldavya, Oltenia ve Ardeal Romanya'nın bölgeleridir.

“Yani kadim zamanlarda her yerde Romence konuşulduğunu mu söylüyorsun?” Şaşkınlıkla sordum.

“Evet, durum buydu. Orijinal dil olan köylülerin dilinden bahsediyorum. Elbette, kaynak dilden uzaklaşma sürecinde birçok dilsel unsur yavaş yavaş değişti; ama yine de, Romence konuşarak hemen hemen her yerde kolayca anlaşılabilirdi. Trajan Sütunu'nda, Romalıların Daçyalılarla tercüman olmadan nasıl konuştuıklarını görebilirsiniz. Özgürce konuşuyorlardı. Yani Avrupa'da eşsiz bir dil vardı. Ovid, atalarımız Getialılar hakkında onların biraz aptal olduklarını, çünkü gelip onlarla konuştuğunda hep güldüklerini söylemişti. Aslında Daçyalılar onun ne dediğini çok iyi anlıyorlardı ama konuştuıkları anadile kıyasla değiştirilmiş deyimine gülüyorlardı. Görünüşe göre Ovid daha sonra bunu anlamış ve 'Getian' dilinde birkaç dize yazmış ama bunlar bulunamamıştır.”

“Bu dil birliğinin bu kadar uzun süre devam etmesi inanılmaz!” dedim.

“Bu merkezden uzaklaştıkça, dil, kültür ve insanlar açısından her şey parçalanıyor. Sadece burada, Romanya'da bir birlik kalıyor.”

“Bu, Daçyalıların zamanına ya da Büyük Stephan'ın zamanına geri dönersem, o zamanki insanların ne konuştuğunu anlayabileceğim anlamına mı geliyor?”

“Dedim ya, köylülerin dilini bizim gerçek köylülerimizin bildiği ve konuştuğu gibi konuşursan şansın çok yüksek - ama hafta sonu ve fast food yok,” diye şaka yaptı Cezar.

“Bu ne anlama geliyor? Bugün konuştuğumuz dil artık orijinal Romanya dili değil mi? Başka bir dil mi?”

“Hayır, hiç de değil. Zaman içinde elbette bazı dilsel yapılar değişti ama bir dil bu biçimlere göre değil, kelimelere anlam veren köklerine göre değerlendirilmeli. Bunlar değişmez. Romence dilinin ayırt edici özelliği de tam olarak budur. Kelime aileleri ortaya çıktığından beri kendi kaynaklarını korudu, ama bu kelimelerdeki bir şey, sana söylediğim gibi kökleri, değişmeden kaldı ve aradan binlerce yıl geçse bile kıtanın herhangi bir yerindeki diğer insanları anlayabilmeni sağlayan şey bu.”

“Tamam ama bu kökler, tanınmaları zorlaşana ya da hiç tanınamaz hale gelene kadar dilsel dönüşümlere uğrayabilir,” diye karşı çıktım. “Bu da bir olasılık.”

”Romence söz konusu olduğunda böyle bir şey olmadı. Sadece binlerce yıldır değişime direnmekle ve neredeyse hiç değişmeden orijinal haliyle kalmakla kalmıyor, aynı zamanda bin yılların geçişine özgü küçük değişiklikler bile o kadar küçük ve o kadar zorlukla meydana geldi ki pratikte önemsizler. Örneğin, bazı güçlü sessiz harfler zayıf olanlara dönüşmüştür.”

“Neden?” Merakla sordum.

“Çünkü orijinal dilin gerçek taşıyıcıları olan Romen köylüleri, zaman içinde ünsüzleri zayıflatarak bazı kelimeleri değiştirme eğiliminde oldular. Örneğin, s'yi telaffuz etmek fazladan çaba gerektirir; ş'yi telaffuz etmek s'yi telaffuz etmekten daha kolaydır. Aynı sebepten: çünkü telaffuzu daha kolaydır; daha zayıftır. Kırsal kesime giderseniz, să aibă yerine sıklıkla să aive duyarsınız.* Aynı şey blahi için de geçerlidir - Orta Çağ'ın başlarında bilindikleri gibi - daha sonra ülkemizin güney kesiminde yaşayanlar anlamına gelen vlahi'ye** dönüşmüştür. Ayrıca, özellikle kelimelerin başında harflerin ters çevrildiğini de biliyoruz. Ama tüm bunlar temel değişiklikler değil, daha çok dış biçim değişiklikleri. Aynı şey bazı ifade biçimleri için de geçerlidir. Bunların hepsi yüzeyseldir ve dilin temelini, yani köklerini değiştirmez. Tıpkı zaman içinde evinizi farklı renklere boyamanız, bir kemer eklemeniz ve bir barakayı yıkmanız gibi; ama bina ilk temelinde kalır. Rengi ya da dış görünüşündeki küçük değişiklikler ne olursa olsun onu tanırırsınız.”

* Her iki kelime de “sahip olmak” anlamına gelir

** Her iki kelime de “Eflaklılar” anlamına gelir

“Ama temel fiillere değişiklikler getirdiler,” diye hatırlattım ona. “Örneğin, 'Ben/biz' anlamına gelen sînt'i sunt ('Ben/biz' anlamına gelir) ile değiştirdiler.

Bunun dil üzerinde büyük etkileri olur mu?"

“Hiç de değil. Bunu Latinceye daha yakın olmak için yaptılar. Bunlar dönemin siyasi çıkarlarına daha iyi hizmet etmek için ortaya atılmış biçimler. Örneğin komünistler sînt kelimesini bulup dayattılar çünkü o dönemde dilin Slav diline daha çok benzemesi gerekiyordu. Ama Ardeal (Transilvanya olarak bilinir) ve Moldavya'da sînt'in kısaltması olan îs derler. Güneydeki insanlar, büyük şehirlerdeki bazı sakinlerden bahsediyorum, doğru telaffuz ettiklerini göstermek için züppelikten sunt derler. Aslında bu çok saçma çünkü sunt'un kısaltması olarak asla us diyemeyiz çünkü kimse ne demek istediğinizi anlamaz. Ama sînt'in kısaltması olan îs'i anlıyorsunuz. Ne yazık ki, diğer konuşulan dillerin kökeni olan dilimizi değiştirmek için -aslında hiçbir içeriği olmayan- belli bir çaba sarf edildiğini görüyorsunuz, oysa bu dillerin bizim dilimize daha yakın olacak şekilde değiştirilmesi gerekir.”

“Buraya gelen diğer herkes bu konuda çaba gösterdi; ama haklısın, pek bir şey başarmışa benzemiyorlar,” diye gözlemledim.

Cezar kararlılıkla, “Sadece çok şey başaramadılar değil, hiçbir şey başaramadılar,” diye altını çizdi. “Bu ülke üzerinden, tarihimizin farklı aşamalarında on binlerce barbar halk geçti ve bizi fethetti. Hepsi de az ya da çok ilkel olan kendi dilleri ve kültürleriyle geldiler. Ancak, bize düşman olan bazı yabancı yazarların bile kabul ettiği gibi, bu halkların hepsi gittiler ve dillerinden ve kültürlerinden hiçbir iz bırakmadılar. Romen dili - ya da bilinen adıyla Eflak dili - bu halkların dilleriyle her zaman temas halinde olmasına rağmen onlardan hiçbir kelime ödünç almamıştır. Örneğin, Romen dilinde ortak olan tek bir Macarca kelime yoktur. Avusturya-Macaristan İmparatorluğu'nun 800 yıllık işgali boyunca, Macar dilinden bizim dilimize hiçbir şey empoze etmeyi başaramadılar. İkinci Dünya Savaşı sırasında bu durum Macar askerleri için rahatsız ediciydi çünkü onlar Macarca konuşuyorlardı ama Romenler nasıl cevap vereceklerini bilmiyorlardı. Biraz biliyorlardı ama Macarlar, uzun süre işgal altında kalsalar da Romenleri Macarca konuşturmayı ve dillerini benimsetmeyi asla başaramadılar. Ve yıl 1940'tı. Bu koşullar altında Daçyalıların Romalılaştırmasının tarihin de doğruladığı gibi sadece 160 yılda mümkün olabileceğini nasıl düşünebilirsiniz? Avusturyalılar-Macarlar 800 yıl boyunca çok uğraştılar ve başarısız oldular.”

“Asker olmaları için getirilen eğitimsiz insanların Romen köylülerinin dillerini değiştirmelerini sağlayamayacağı düşünülüyor,” diye gözlemledim.

“Sözlükler, okullar ya da başka bir şey olmadan, köylülerin dillerini bırakmalarına nasıl neden olabilirlerdi?”

“Ama bu mümkün olsaydı bile, başarısız oldukları kanıtlandı,” diye açıkladı Cezar, ”ve bu da onların dilinin organik olmadığını, Romence'nin ise organik olduğunu gösteriyor. Bu nedenle Romen köylüler hiçbir zaman dillerini değiştirme ihtiyacı hissetmediler ve bu durum bugün de geçerli, çünkü bu dilde tüm temellere ve kaynaklara sahipler. Kendilerini ifade etmek için başka bir dilden bir şey ödünç almalarına gerek yoktur çünkü zaten her şey kendi sözlüklerinde mevcuttur. Doyduğunuzda, size sunulan yemek ne kadar çok ya da ne kadar lezzetli olursa olsun, daha fazlasını istemezsiniz çünkü daha fazla yemek istemeniz için bir neden yoktur.”

“Gerçekten de öyle. Dilimiz Roma işgali altında da değişmedi, tıpkı diğer işgaller altında da değişmediği gibi. Bununla birlikte, burada olmadığımız için değişecek bir şey olmadığı da iddia edilebilir.”

“Peki, Romalılar kimi fethetti?” diye sordu Cezar.

“Latin kronikleri onlara Daçyalılar diyor. Yunan kronikleri onlara Getians der, ge 'toprak' anlamına gelir, bu yüzden terim 'toprakten gelenler' anlamına gelir. Bu aslında 'köylü' anlamına gelir ki bu da 'toprak adamı ya da Getian' demektir. Romence'de get-beget* deriz, bu da 'gerçek Getian' anlamına gelir. Beget** sadece bir güçlendiricidir. Bu ifadeyi kullandığımızda, artık Getiyanlar hakkında düşünmüyoruz bile. Sadece 'doğru, bütün, kesin' anlamına gelen get-beget ifadesini kullanırız.

* Çevirmenin notu: Bu ifade “saf Getian” anlamına gelir.

** Çevirmen notu: Beget, ırk veya etnik kökene değinirken “saf” anlamına gelir.

“Tamam, ama Getyalıların yok olduğunu ve bizim başka bir halk olduğumuzu iddia edebilirler,” dedim ünlü hipotezi belirterek.

"Bu mümkün değil çünkü dil aynı ve hâlâ orijinal yapısında, tıpkı köylüler tarafından konuşulduğu gibi. Dolayısıyla elimizde binlerce yıl boyunca aktarılan inanılmaz bir dil sürekliliği var. Romalıların Latinceyi dayatmaya çalışmış olma ihtimalini düşünsek bile, ki bundan şüpheliyim, belli ki direnişle karşılaşmışlar; ama bu onları ilgilendirmiyordu. Daçyalıların

buğdayına el koyup altınlarını aldıktan sonra çekip gitmekten çok memnundular. Bundan daha fazlası için değildi çünkü aksi takdirde kültürümüzde ve geleneğimizde derin izler bırakırlardı ve böyle bir iz yok.

Dahası, Romalılar fethettikleri bir bölgede kendi dillerini geliştirmek için benzer bir çaba sarf etmemişlerdir. Gelirler, kaleler inşa ederler ve 'bize para verin' derlerdi. İlk aşamada yerli halkı öldürdüler. Sonra yağmaladılar ve üçüncü aşamada kaleler kurdular. Elbette bu görüş kaba görünebilir; ama özünde savaşları, şiddeti, itaati ve yağmayı içeren bir fetih süreci olarak kalır. Dünyayı fethedip aynı zamanda tüm onur ve zenginlikleri alırken bunu yapmaya isteyerek davet edildiğinizi söyleyemezsiniz. Dolayısıyla, bu argümanlara daha fazla önem vermek için Daçyalıların dilini değiştiremezlerdi ve bu, genellikle söyledikleri gibi Daçya'nın üçüncü kısmı değil, sadece yedinci kısmı olan işgal edilen bölge için geçerliydi. Bu koşullar altında, bölgenin diğer altı bölümündeki özgür Daçyalıların dilini nasıl değiştirmiş olabilirler?"

"Bu özgür Daçyalılar hangi dili konuşuyorlardı?" diye sordum.

"Elbette, köylülerin orijinal dili olan Romence konuşuyorlardı. Diğerleriyle aynı topraklarda yaşıyorlardı. Daçya ya da Getya dili olarak adlandırılan dil aslında Romen diliydi. Romence'de söylediğimiz gibi, dünya yaratıldığından beri onlar Romanyalıydı."

"Kendilerine Romanyalı mı diyorlardı? Romence konuştuklarını söylüyorlar mıydı?"

"Köylülerimiz 'bizim Romanya dilimiz' diyorlar ama kroniklerde bu insanların Romen dilini konuştuklarını söylüyorlar. Latince ve Yunanca'da î, â, ş, ț ve ă harfleri transkribe edilemediği için 'Roman' yazmışlar. Belki de topluluklara bölünmüşlerdi ve bölgesel seviyede kendilerini 'Oltenia'dan gelenler' ya da 'Vâlcea'dan gelenler' olarak adlandırıyorlardı.* Ama hepsi aynı dili konuşuyordu çünkü Karpatlar bölgesinde yaşayan herkes tek bir halk olarak görülüyordu: Dacianlar ya da Getianlar. Dacian, Getian ve Romanian kelimeleri aynı anlama gelmektedir. Romenler kendilerini her zaman aynı 'anadan' gelen tek bir ulus olarak görmüşlerdir, ister kadim zamanlarda Daçyalılar veya Getyalılar, ister yakın zamanlarda Transilvanyalılar veya Moldavyalılar olarak adlandırıyorlar."

* Çevirmenin notu: Romence'de bu ifadeler tek kelime olarak çevrilmektedir. Oltenia Romanya'da bir bölgedir. Vâlcea, Romanya'da özellikle 2 milyon yıl

önceki insan yaşamını gösteren keşifler ve burada bulunan Daçya ve Roma kaleleriyle bilinen bir ilçedir.

“Yaygın olarak bilindiği üzere, Romen ulusu Romalılaştırma yoluyla oluşturuldu,” dedim, “ancak şimdi tarihsel perspektifin mantıksız olduğunu açıkça anlıyorum.”

” Sana söyledim, Romalılaştırma gerçekleşmiş olamaz. Romen dili bir Neo-Latin dili değil. Aslında değiştirmeleri gereken bir şey yoktu çünkü Romalılar da aynı dili, Romenceyi konuşuyordu. Ve tüm bu argümanları ben icat etmiyorum. Bu konuda zaten gerçeği doğrulayan birçok çalışma ve referans var. Ancak önyargılar ve özellikle de siyasi çıkarlar nedeniyle, Romen ulusu olarak kimliğimiz için çok önemli olan tüm bu bilgilerin, özellikle de şu veya bu devleti 'rahatsız etmemek' için, kamuoyu tarafından bilinmemesine neden olan güçlü bir muhalefet var olmaya devam ediyor. Başka türden çıkarlar da var, ama şu anda bu konuda konuşmak ihtiyatlı değil.”

“Sanırım bunun yaşandığı tek ülke biziz,” dedim acıyla. “Fark ettiğim kadarıyla, başkalarını kopyalama ve taklit etme gibi zarar verici bir uygulama dayatıldı. Bu her zaman iç önlemleri meşrulaştırmak için yapılıyor, şu ya da bu modeli başkalarından aldığımızı, belli bir fikri başkalarından aldığımızı değinilerek. Böylece kendimizi, bizden daha yaşlı ve bilge olduğu iddia edilen ebeveynler tarafından sırtlarının sıvazlanmasına izin veren aptal çocuklar olarak resmediyoruz. Sonuçta bu aynı zamanda bir ulusal gurur meselesi. Eğer başkalarını taklit etmeye ve onların önünde başımızı eğmeye devam edersek, sonunda onların kopyası olacağız. Bu gerçekten rahatsız edici.”

“Elbette öyle. Sorun şu ki, böyle bir tutum bazı uluslararası organizmaların yıkıcı niyetlerini büyük ölçüde kolaylaştırıyor. Neden bahsettiğimi ve bu konuda işlerin ne kadar karmaşık olduğunu biliyorsun.”

“Elbette biliyorum ve bana öyle geliyor ki, ülkemizle ilgili bu kötü niyetlere yer açmak için tarihi gerçeği ve halkımızın kökenleri hakkındaki anlayışı etkilediler, çünkü dayatmak istedikleri zayıf bir temele sahip olmak, tarih boyunca tek ve sürekli kalan sağlam bir etnik temele sahip olmaktan çok daha kolaydır.”

“Bu doğru ve Romanya halkının oluşumu fikrini bu şekilde ortaya attılar. İnsanların dinlediği sözde 'saygın kişiler' ya da 'uzmanlar', başlangıçta tek başına bir Romen halkı olmadığını söylüyorlar. Bize Romen ulusunun

Daçyalılar ve Romalıların birleşmesinden sonra oluştuğunu söylüyorlar. Okullarda öğretilen tarih bizim Getialılar olduğumuzdan bile bahsetmiyor.

Sadece Getialıların bizim topraklarımızdan geçtiğinden kısaca bahseder.”

“Evet, hatırlıyorum. Dacialılar ve Getialılar, Getian Dromohetes.” Cezar rahatsız olmadan devam etti.

“Ve Daçyalılar ile Romalılar arasındaki birlik, Romen halkının oluşmasına yol açtı. Tıpkı herkesin Adem ve Havva'dan geldiğini ama sadece biz Romenlerin Decebal ve Trajan'dan geldiğini söyleyen fıkra gibi,” dedi gülerek.

“Peki, bu sapkınlık nasıl açıklanabilir?”

“Dediğim gibi, esasen yabancı güçlerin çıkarı şu ya da bu bölgeyi ele geçirmek. Bunu başarmak için de diyorlar ki, eğer o bölgede daha önce bulunduğunuzu kanıtlayamazsanız, bu sonradan geldiğiniz ve gitmeniz ya da itaat etmeniz gerektiği anlamına gelir. Bunlar, içerdikleri her şeyle birlikte toprak iddialarıdır. Ama aslında işlerin farklı olduğu ve Avrasya'da aynı topraklarda direnen ve hayatta kalan tek halkın Romenler olduğu biliniyordu. Halkın oluşumu ve Romalılaşmasıyla ilgili hikayenin uydurulması işte bu noktada başladı ve esas olarak bazı kronik yazarlarının veya ünlü tarihçilerin cehaletine veya sığılına dayanıyordu. Ama dikkat et. Bu manipülasyon sürecinde, sadece ünlü ve bu yanlış fikirleri destekleyen kronik yazarları, tarihçiler ve dilbilimciler seçilmiştir. Bu kişilerden ilki, önceden belirlenmiş bu planı bilinçli olarak takip etmiştir. Takip edenler, çoğu zaman yetersiz ve hatta sahte olan ve dogmalar ve önyargılar tarafından işlenen kısmi kanıtlarla zaten kandırılmışlardı. Burada farklı baskı türleri de önemli bir rol oynamıştır. Modern zamanlarda bunlara korku, uşaklık, korkaklık ve işlevini kaybetme korkusu da eklenmiştir.”

“Şaşırtıcı bulduğum şey, gerçeği bilen diğerlerinin hiçbir şey söylememiş olması” dedim.

“Çıkar çevreleri iki yönlü bir eylemde bulundular. Bir yandan, Romen dili ve ulusunun oluşumuna dair bu uyduruk fikri ortaya attılar ve yaydılar. Diğer yandan, bu sahtekarlığı kanıtlamaya yönelik her türlü çalışmayı, kanıtı veya girişimi durdurmaya ve ortadan kaldırmaya özen gösterdiler. Ülkemiz için paha biçilemez değerde olan vagonlar dolusu belgeyi ve tarihi kanıtı yakanlar Romenler değil. Dolayısıyla bu alanda yavaş yavaş bir tür terör, 'iyi olmak

istiyorsan dediğimizi yap' türünden bir politika dayatıldı. Maalesef birçok kişi de buna boyun eğdi.”

“Bize neredeyse 2000 yıl önce bir ulus olarak 'oluştığımız' fikrini empoze ettiler ve çoğu kişi bunu kabul etti,” dedim.

“Tarihçilerin bize söylediği gibi etnik köken M.Ö. 3. ve 7. yüzyıllar arasında gerçekleşmiş olamaz. Böyle bir şey yok. Her fatih ya da rejim buraya kendi alternatififiyle geldi. Romalıların bizi Romalılaştırdığını ve bize Latinceyi verdiğini söylüyorlar. Stalin buradaydı ve Romen halkının oluşumunda en önemli rolü Slavların oynadığı söylendi çünkü Romen dilinde de birçok Slavca kelime var. Avusturyalı Macarlar bizim Tuna'nın güneyinden geldiğimizi ve aslında Arnavutlarla aynı kökene sahip olduğumuzu söylediler.”

“Bunu neden söylesinler ki?” Hayretle sordum.

"Bize dayatılan bu tür fikirlerin zayıflığını ve sağduyudan yoksunluğunu burada görebilirsin. Gerçekte, saçma bir düşünceyi saymazsan, hiçbir destekleri yok. Romenlerin Tuna'nın güneyinden, Arnavutluk topraklarından geldiği fikrini desteklemek için, Arnavut dilinde Romen kelimelerine benzeyen birkaç kelime olduğu ileri sürüldü. Bu nedenle bizim Arnavutluk'tan geldiğimiz sonucuna varıldı. Yani biz aslında Güney'den geldiğimiz için buraya gelmiş olamayız.”

“Kaç kelimededen bahsediyorlar? Bu fikri ilk kez duyuyorum.”

“Yaklaşık 20 ila 30 kelime. Bu kelimelerle ilgili sorun, her iki dilde de aynı anlama gelmemeleri. Bu da teorilerinin tutarsızlıklarından biri. Sunulan gerekçeler ve 'kanıtlar', çoğu zaman saçma ve hatta aptalca olan basit eşleştirmeler ve amatörce çalışmalardır. Örneğin Macar tarihçiler ve dilbilimciler, Karpatlar bölgesindeki halkın barbar korkusuyla ülkelerini terk ederek Tuna'nın güneyine kaçtıklarını ve yaklaşık 1000 yıl boyunca orada kalarak Arnavutlardan kelime 'ödünç aldıklarını' belirtmektedirler. Böylece, Macarların aslında Transilvanya'nın ilk sakinleri olduğu ve bizim daha sonra, onlar zaten buradayken geri geldiğimiz sonucuna varıyorlar. Bunlar tamamen propagandaya yönelik 'çalışmalar' ve gerçekte hiçbir dayanağı olmayan bazı hak ve iddiaları haklı çıkarmak için talep üzerine uydurulan 'fikirler'.”

“Bu mümkün değil. Hangi normal insan, topraklarımızın barbarlar tarafından en çok tahrip ve talan edildiği bilinirken, hepimizin ülkemizi terk ettiğimizi

iddia edebilir?” Cevap beklemeden sordum.

”Gördüğün gibi, bazı insanlar bunu iddia edebilir. Aslında halk, ülkeyi tamamen terk etmek yerine Transilvanya'nın dağlarına ve ormanlarına giderek işgalcilerden çok daha kolay bir sığınak buldu. Bu insanların sadece kendilerine daha fazla güvenlik sunmayan bir bölgeye değil, aynı zamanda yaşamak için gerekli koşullardan yoksun bir bölgeye gittikleri öne sürülmüştür. Bu da birkaç milyon insanın, özellikle kaynaklar ve yaşam koşulları açısından kendilerine Avrupa ve Asya'da benzersiz bir doğal yapı sunan geniş bir bölgeyi terk ettiği anlamına gelmektedir. Dahası, Tuna'nın güneyinde çok küçük ve yoksul bir alana doluşmak için bu ülkeyi boş bıraktılar. Bu konuda hiçbir tarihsel kanıt olmadığı gibi, bu fikrin kendisi de entelektüel bir ahmaklık kokmaktadır. Bir düşün. Bizim Karpatların bulunduğu bölge kimsenin giremediği ormanlarıyla tanınırdı. Bilinmeyen ve tehlikeli bir bölge olduğu için kimse oraya girmeye cesaret edemiyordu. Roma İmparatorluğu'nun çöküşünden sonra Hunlar Almanya'da, Fransa'da ve hatta daha güneyde, İtalya'da, buradan yüzlerce kilometre uzakta olan birçok bölgeyi yağmaladılar ama bu korkunç ormanlar nedeniyle Transilvanya'ya birkaç on kilometre kadar gelmeye cesaret edemediler. Bu nedenle, önce burada olduklarını söylemek için bir şeyler icat etmek zorunda kaldılar ve nüfusun Karpatlar bölgesinden Tuna'nın güneyindeki topraklara taşınmasıyla ilgili sapkınlığı ortaya çıkardılar. Bu bağlamda, oradan döndüğümüze dair tek 'kanıtları' sözlüğümüzdeki 20 Arnavutça kelime ve Tuna'nın güneyinde Arnavutlarla birlikte yaşamamış olsaydık sözlüğümüzde bu tür kelimelere sahip olamayacağımız gerçeğidir. Bu ifadeler gerçekten utanç vericidir. Daha önce bahsettiğim nedenlerin dışında başka güçlü nedenler de var. Her şeyden önce, bu bölgenin insansızlaştırılmasının tüm Avrupa'nın tuz kaynaklarından yoksun bırakılması anlamına geleceği gerçeğini göz önünde bulundur, çünkü bölgemiz karmaşık bir insan çabası süreciyle tüm kıtaya tuz verdi. Başka hiçbir yerde yüzeyde tuz yatakları yoktur. Tuz olmadan hiçbir halk kendini geçindiremez.”

“Tuz mu? Aradaki bağlantıyı göremiyorum,” dedim hayretle.

“Çok önemli bir bağlantı var ama bundan daha sonra bahsedeceğiz. Ülkemizin sahip olmuş olduğu ve halen sahip olduğu devasa tuz kaynaklarını kullanacak insanlar olmasaydı, Avrupa'nın diğer bölgelerindeki ve hatta Asya'daki insanların yaşamı ve faaliyetleri nasıl sağlanabilirdi? Tuz, kendine özgü bileşimi sayesinde insan yaşamı için vazgeçilmezdir. Romenlerin Transilvanya ve Karpatlar bölgesindeki sürekliliği olmasaydı, diğer ülkeleri

de kapsayan Peri-Karpatya bölgesi çevresinde hiçbir şey hayatta kalamazdı. Ve diyorlar ki ülkeyi hızla boş bırakıp Tuna'nın güneyine, iyi yaşam koşulları sağlamadığı için kesinlikle öleceğimiz bir bölgeye kaçtık. Yani iki kıtanın en kolay ve en iyi yaşam koşullarını bırakıp barbarlardan korktuğumuz için neredeyse hiçbir şey sağlamayan bir bölgeye sığındık. Maruz kaldığımız sayısız istila durumunda, insanların nasıl davrandığını sana daha önce anlatmıştım. Nüfusun bir kısmı işgalcilere karşı savaştı ve geri kalanı dağlarda, sık ormanlarda toplandı. Hiçbir istilacı oraya gitmeye cesaret edemedi.

“Macar tarihçiler tarafından iddia edilen başka tarihsel tutarsızlıklar da var. Bizi fethettiklerini tekrarlıyorlar, ama belirttikleri gibi Romen nüfusu zaten Tuna'nın güneyindeyse, o zaman Transilvanya'da kimi fethettiler? Öyle olsaydı bile, Macarların bu bölgeyi ya da nüfusunu fethettiğine dair hiçbir belge ya da referans yoktur. Böylece, aslında Romence kelimeler olan Arnavutça kelimelerle ilgili 'icat' ile ortaya çıktılar çünkü Romence köklerden başlayarak, neredeyse tüm Hint-Avrupa dillerinde bulunabilirler, bu da sözde Arnavut kökenlerini açıklamaz. Buradaki sorun, çok sayıda görüşün dile getirilmiş olması, ama bu iddialardan herhangi birini kanıtlamak için tek bir titiz çalışmanın yapılmamış olmasıdır. Daha önce de söylediğim gibi, aynı bilgi manipülasyonu yöntemi iş başındadır. Birkaç ünlü dilbilimci, hiçbir kanıt dayanmadan ya da yüzeysel ve yanlış bir gerekçeyle bir sapkınlığı dile getiriyor. Ardından diğerleri gelir ve fantastik 'senaryolar' örerler. Böylece tarihsel ve dilbilimsel bir 'arka plan' sağlanır ve bu arka plan daha sonra açık bir kanıt olarak ortaya atılır.”

“Merak ediyorum. Hangi Arnavutça kelimelere gönderme yapıyorlar?”

"Romence kökenli oldukları için bazı kelimeler birbirine benziyor, ama çoğu aynı anlama gelmiyor. Örneğin, baltă kelimesi. Romence'de 'tuzlu olmayan suyla dolu yüzey' anlamına geliyor. Arnavutçada balte kelimesi 'çamur' anlamına gelir. Ya da burada 'tırmıklamak' anlamına gelen grapă kelimesi, Arnavutçada 'olta' anlamına gelen grep kelimesiyle karşılaştırılabilir. Ya da, büyük çağdaş dilbilimcilerimizden birinin ince bir ironiyle belirttiği gibi, narenciye anlamına da gelebilir. “*

* Çevirmenin notu: Bazı Romanya pazarlarında İngilizce “grapefruit” kelimesi bazen “grepfruit” olarak adlandırılır ve dolayısıyla burada bahsedilen ironi de budur.

Cezar tüm kalbiyle güldü ve beni de gülümsetti.

“Kelimelerin anlamını ya da yapısını kapsayan herhangi bir etimolojik araştırma yapmamışlar. Aslında hiçbir şey yapmadılar. Ancak, her türlü zekâyâ meydan okuyan aptalca sonuçlar yaydılar. “Romanya-Arnavutluk teorisi” destekçilerinin iddia ettiklerinin aksini kanıtlayan başka birçok kaynak ve araştırma bulunmaktadır. Bu kaynaklar, tüm kelime ailelerinin Hint-Avrupa dillerinden geldiğini ve bunların köken aldıkları Romence köklerle ilişkili olduğunu açıkça kanıtlamaktadır. Örneğin, gard kelimesini ele alalım.* Bu kelimeyi hem eski hem de modern zamanlarda neredeyse tüm Hint-Avrupa dillerinde bulabilirsiniz, ama bu bir Romence kelimedir. Diğer deyimlerdeki yapısı incelendiğinde hemen görülebileceği gibi, ailesindeki diğer tüm kelimelerin kökenidir. Macar ve diğer 'dilbilimciler' -ki buna ne yazık ki bazı Romen dilbilimciler de dahildir- bu kelimenin Arnavutça garth kelimesinden geldiğini iddia etmektedirler, ama bu iddiayı kanıtlayacak hiçbir araçları yoktur.”

* Çevirmenin notu Romence gard kelimesi “çit” anlamına gelmektedir.

Bu tür yabancı “fikirlerin” geçmişimizi, halkımızın ve dilimizin gerçek tarihini fiilen baltaladığı yorumunda bulundum.

“Elbette. Bu bir gerçek ve inkâr edilemez,” diye onayladı Cezar. “Bu 'teorilerin' her biri, diyelim ki iki ya da üç tanesi, aslında siyasi rejimlerin Romen halkına köken olarak atfettikleri şeylerdir. Ama hiç kimse bizim buradan geldiğimizi söylemedi çünkü yabancılar bundan hoşlanmıyor. Eğer bunu kabul etselerdi, Romen halkının ve dilimizin devamlılığını hemen doğrularlardı; ve böylece her türlü iddia veya etnik baskı sona ererdi. Geriye sadece askeri işgal alternatifi kalacaktır ki bunu başarmak zordur çünkü artık geçmişte olduğu gibi tamamen farklı ekonomik, askeri ve jeopolitik gerçeklikler söz konusudur.”

“Yani, bundan hoşlanmamalarının ana nedeni bu...”

"Evet, Transilvanya'nın Macarlara, Muntenia'nın (Muntenia, Romanya'nın geçmişte Eflak olarak bilinen güney bölgesini ifade ediyor) Bulgarlara, Moldavya'nın Ruslara ait olduğunu söyleyerek, gerçekten istesenez bile, gelip Romenleri silip süpüremezsiniz ve işte bu kadar: artık Romenler yok. Romenlerin burada olmadığını, bizim davetsiz misafir olduğumuzu söyleyemezler. Bu, eskiden savaşçı kazanan ve sonra şehirleri yağmalayıp

yok eden Arapların tutumuna benzer bir tutum olurdu. Bu Muhammed'in zamanına kadar böyle olmuştur. Ancak daha sonra bu uygulamaya devam etmediler. Yine de esasen, bir nüfusu yeryüzünden tamamen silme konusunda aynı tutuma sahiptiler."

"Nüfus derken ne demek istiyorsun? Anladığım kadarıyla fetihleri sırasında bütün ülkeleri yok ediyorlardı."

"Kadim zamanlarda ülke diye bir şey yoktu. Örneğin, Daçya'nın toprakları ne kadar büyüktü? Kimse kesin olarak bilmiyor çünkü Daçya aslında yoktu. Ülkeler eninde sonunda yaratıldı; ama uzun zaman önce böyle bir ülke yoktu. Aslında ülke, belirli bir süre devam eden yapay bir sınırlamadır. Dilimizdeki țară veya țarină kelimesinin etimolojik anlamı yeryüzü anlamına gelir.* Toprak, bölge veya yaşam alanı anlamına gelir. Bu nedenle bugünlerde Țara Bârsei** veya Romanya'da buna benzer birçok bölgeden bahsediyoruz."

* Çevirmenin notu: țară kelimesi Romence'de "ülke" anlamına gelirken, țarină kelimesi "sürülmüş tarla" veya komün (otlaklar, sürülmüş tarlalar ve ormanlar dahil) anlamına gelir.

** Çevirmenin notu: Bu kelime İngilizce'de Burzenland olarak bilinir. Transilvanya'nın güneydoğusundaki tarihi ve etnografik bir bölgeyi ifade eder. Bölgedeki en önemli şehir Brasov'dur.

"Peki, sınırları nasıl çizdiler? Bugün bizim yaptığımız gibi sadece sınırlar mı çizmişler?"

"Hayır, çitleri bile yoktu. Sadece belli bir bahçenin şu ya da bu adama ait olduğunu biliyorlardı. Kadim Romanyalıların çitleri yoktu. Özellikle de insanların kendi bahçelerinde ne yaptıklarını görmelerini engelleyecek yüksek çitleri yoktu. Bu, mahremiyet için bu tür çitler kullanan diğer halklarla tam bir tezat oluşturmaktadır. Ülke yoktu ama halklar vardı ve Romen ulusu Karpat-Tuna bölgesinde bir sürekliliğe sahipti. Bunu kanıtlayan birçok kaynak ve belge bulunmaktadır. Gerekli olan tek şey bunu kabul etme ve araştırmaya devam etme iradesidir."

"...eğer bahsettiğin önyargı ve gündem odaklı çıkarlar olmasaydı."

"Ben sadece burada çok karmaşık ve zengin bir geleneğe sahip olduğumuzun altını çizmek istedim ki bu geleneğin çok uzak bir geçmişten geldiği açıktır. Folklorumuzun ve geleneklerimizin doğası çok eskilere dayanıyor. Bir

köylüye 'Bunu nereden biliyorsun' diye sorarsanız, 'Ben böyle öğrendim' ya da 'Eskiden beri böyledir' diye cevap verecektir. Söyledikleri şey budur. Bunun arkasında hiçbir motivasyon yoktur. 'Ben öğrendim' gibi bir yanıt, aile tarafından kendisine söylendiği anlamına gelir. Birisi ona bu bilgiyi sözlü olarak aktarmış ve bu şekilde günümüze kadar, çok eski zamanlardan beri korunmuştur. Öyle ya da böyle, başka alanlarda da aktarılmıştır. Sonuçta hepsi aynı dili konuşuyordu."

"Yine de garip olan bir şey var. İnsanların eskiden Romence ya da Romence'nin lehçelerini konuştuğunu söylediğin yer çok büyük bir alan, Avrupa'nın yarısından fazlası. Aynı zamanda, sadece şu anda yaşadığımız Karpatlar bölgesinde Daçyalılar veya Getialılardan bahsediyoruz. Nasıl oluyor da hiç kimse dilimizin ya da geleneğimizin bu şekilde yayıldığından bahsetmiyor?"

"Bu doğru değil. Birçok kişi bu konuda konuşuyor ama Romen tarihçiler çoğunlukla yüzeysel ve gerekli eğitime sahip değiller. Kaynaklara gitmiyorlar; Yunan ve Latin kaynaklarını okumuyorlar. Bu koşullar altında, çoğu zaman isim karışıklıkları meydana geliyor, yanlış etnik kökenler belirtiliyor ve yanlış sonuçlara varılıyor. Örneğin Dacialılar ve Getialılardan bahsediyorlar ama çoğu zaman ayrı bir halk olarak kabul edilen Gotlardan da bahsediyorlar. Aslında Gotların ve Getialıların aynı halk olduğunu kanıtlayan otuz altı ayrı kaynak tespit edilmiştir. Bu, titiz bir araştırmanın tarihin önemli yönlerini nasıl açıklığa kavuşturabileceğinin bir örneğidir."

"Gotlar, Getialılar ve Daçyalılar," dedim. "O zaman belki de bizim aslında Getialılar olduğumuzu kanıtlayan daha fazla kaynak olmalı."

"Bu tanımlama zaten yapıldı. Ama kaynaklara ihtiyacımız yok çünkü sana bahsettiğim sürekliliğe zaten sahibiz. Köylüler her zaman aynı geleneklere sahip olmuştur. Bunlar değişmeden kalan tarımsal ata gelenekleridir. Evlerini ve köylerini terk etmediler ve başka bölgelere yayılmadılar. Temelde, binlerce yıldır aynı topraklarda kaldılar."

"Burası en doğru anlamıyla kırsal bir topluluk."

"Bu doğru. Sadece güçlü kırsal aksanları olan bir tarım uygarlığının süreklilik şansı vardır. Daha sonraki kentsel gelişmeler yok olup gider. Bu seviyede bir medeniyetten bile söz edemeyiz. Gelip geçerler çünkü tüketim ve rekabet

hayatını içeren belirli bir teknolojik gelişmeye bağlı olarak sürekli bir dönüşüm geçirirler. Ancak tarımsal bir topluluk tamamen farklıdır. Yuvası olarak tanımladığı toprağa bağlıdır. Bu yüzden bize Getialılar ya da süreklilik ve çok yaşlılık gibi daha ince bir anlam ifade eden 'toprağın adamları' denir. Sadece bu argüman bile bu topraklardaki kökenimiz sorununu çözmek için yeterli olacaktır. 1900 yılına kadar, genel olarak konuşmak gerekirse, insanlar köylerini terk etmediler çünkü ayrılmak için bir nedenleri yoktu. Bükreş'in adını bile duymamışlardı. Romen köylüleri ayrılmadı. Her şey ebeveynler tarafından sözlü olarak aktarıldı. O zamanlar, Romanya köylerinde arkaik bir durum vardı; ve şimdi bile, özellikle dağlarımızda bu tür kırsal yerleşimler var. Ama işler her zaman böyle değildi. Çok eski zamanlarda köylerden ayrılmaya başladılar, ama bu ayrılış barbar halklarda olduğu gibi bir göç değildi. Daha çok nüfusun bir kısmının asıl yurtlarından başka bölgelere gitmesiydi. Bu, çiçeklerde polen arayan arıların kovandan başka bölgelere doğru uçuşu gibi bir şeydi. Bazıları geri döner, bazıları dönmez. Ancak her durumda, belirli sayıda arının bulunduğu kovan orijinal yerinde kalır. Umarım bu, o zamanlarda meydana gelen olguyu anlamak için iyi bir örnektir. İnsanlar burada, Karpatlar bölgesinde bulunan kaynaktan farklı yönlerde doğru yayılmaya başlamışlardı. Hatta sana verdiğim örnekle bağlantılı olan bir nüfus sürüsü kavramı da var. Arılar da kovan etrafında ya da kovandan uzaklaşarak oğul verirler.”

“Ama neden gittiler?” diye sordum. “Anladığım kadarıyla gitmeleri için bir neden yok.”

"Bu doğru, ama böyle bir fenomen ortaya çıktığında, temel olarak iki argümanla motive edilir: ya yaşam alanı artan nüfus için çok küçüktü, bu da yiyecek sorunlarına yol açıyor ya da özellikle bir şey yapmak istediler. İkinci durum yalnızca bizimki gibi ruhsal açıdan çok gelişmiş halklar için geçerlidir. Ruhsal merkezi buradan Doğu'ya taşımak istediler ama bu hipotezin çok fazla destekçisi yok."

“Neden Doğu'ya göç etsinler ki?” diye sordum.

“Bu, aynı zamanda ana yönlerle de ilişkilendirilen ezoterik bir anlamla ilgilidir. Büyük ezoteriklerden biri, atalarımızın zamanında bu bölgeye Kara Ülke dendiğini, çünkü buranın Cronos'a tapınılan ülke olduğunu ve zamanın sembolik renginin siyah olduğunu söyledi.” “Cronos mu? Dosyanın adı bu,” diye belirttim.

“Evet ve bu rastgele bir isim değil. Orada keşfedilen ve fotoğrafta gördüğün yazıtlarla bağlantılı. Metin analizi sadece daha sonra keşfedilenlerle ve bu bölgenin sakinlerine ait olan çok yüksek maneviyat unsurlarıyla ilişkilendirilebilir.”

“Keşif ne zaman yapıldı?”

“Kimse bilmiyor. Herhangi bir ipucuna sahip değiliz ve fotoğraflardan ve profesörün açıklamasından, buranın altınla dolu olduğu sonucuna varabiliriz. Dediğin gibi, bu bir altın dağı. Çevrilebilen metin bazı ipuçları veriyor ama belirsiz ipuçları. Grafik işaretler gerçekten bildiğimiz işaretler değil. Yazı erken dönem yazılarına kıyasla biraz değişmiş ama yine de anlaşılır. Çeviri için bize %90'lık bir doğruluk yüzdesi verdiler, ama anlamı rahatsız edici. Diğer karakterler tamamen bilinmediği için tarihlendirilemiyor.”

“Metnin bir analizi olduğunu görüyorum.”

“Evet, bu amaçla Hint-Avrupa uygarlıklarını inceleyen bir Fransız enstitüsüyle işbirliği yaptık çünkü dilbilimsel yönler ezoterik anlamlarla birleşiyor. Örneğin, metnin 'kr' kökünü içermesi onları oldukça şaşırttı. İlk başta bunun anlamsız olduğunu çünkü konuşma dilinde kullanılmadığını söylediler. Daha sonra, daha fazla çalıştıkça, metnin belirli bir hikaye anlatması gerekmediğini, daha çok bir inisiyasyon adımı olarak hizmet etmesi gerektiğini anladık. 'Kr' kökü her zaman zamanla ilişkilidir ve zaman tanrısı olan ve daha sonra Satürn olarak adlandırılan Cronos kelimesinin temelini oluşturur. Buradaki zorluk, kökün dilimizde 'ben' kelimesinin arkaik orijinal formu olan 'io' ile ilişkili olmasıydı.* Otantik Romen köylüsü hala 'eu' değil 'io' demektedir. Ama dilin bazı akademik zihinler tarafından yönlendirilen 'evrimi', Latinceye daha yakın olduğu için yavaş yavaş 'eu' kelimesini dayattı.”

* Çevirmenin notu: “I (ben)” için kullanılan güncel Romence kelime “eu”dur.

“Yani Cronos ve ben var,” dedim sonucu öğrenmek için sabırsızlanarak.

“Evet ve bağlantı sadece doğal bir bağlantı olabilir: 'Ben, Cronos'um' ya da aynı şekilde 'Cronos benim'.”

“Peki, anlamı nedir?”

"Sadece derin bir ruhsal doğayla bağlantılı olabilir. Yazıtı yapan kişi, kendisinin zaman tanrısı olarak tapınılan Cronos olduğunu belirtiyor. Zamanı düşündüğün gibi bir insan düşünebilir misin? Cronos ya da Zaman çok eski kabul edilirdi çünkü zamanın kendisi atalardan kalma bir varoluşla özdeşleştirilir. O kadar eskidir ki doğmamıştır bile. Bu yüzden, derin ruhsal sembolizmi olan bir metafor olmalı. Büyük olasılıkla, yazıtı yazan kişi bir rahipti, ruhsal doyuma ulaşmış bir insandı. Bu açıdan bakıldığında bir anlamı olabilir. Ama bundan sonrası anlaşılmazdır: sal-moş. Çevirmenlerin tereddüt ettiği tek nokta burasıydı çünkü 'sal' sorun yaratıyordu. Halkımız sal yerine zāl demiş ve ben de haklı olduklarını düşünüyorum. Romen halkının arkaik koruyucu tanrısı olan Cronos'a zāl-moş deniyordu.* Moş da yazıtta geçiyor ve çok yaşlı ve bilge biriyle ilişkilendiriliyor. Dahası, 'kr' kökü bizi atalarımızın geleneğinin karmaşık bir sembolizm ve kronoloji sunan bir başka önemli unsuruna götürmektedir: Noel Baba olarak da bilinen Noel.** Noel Baba'nın ve temsil ettiği tanrının derin anlamı ve onunla ilişkilendirilen bayram, kafası karışık ve Noel'in neyi temsil ettiğine dair net bir resme sahip olmayan insanlar tarafından artık doğru bir şekilde algılanmamaktadır; ve eğer bu resim zihinlerinde varsa bile, çok yüzeyseldir. Kadim zamanlarda Noel, kış gündönümünün gerçekleştiği ve eski yılın sona erip yeni yılın başladığı yüce bir zaman kutlamasıydı. Romence “Yeni Yılınız Kutlu Olsun” *** veya “Gelecek yıl döndüğümüzde sizi sağlıklı bulmayı umuyoruz” selamlarının kökeni budur. Daha sonra, Hıristiyan bayramı ile ilişkilendirme eklendi ve işleri daha da karmaşık hale getirdi. Sıradan insanlar Noel Baba hakkında komik, bolluk içinde ve mutlu bir şey gibi basit bir imaj oluşturmayı tercih ediyor. Bu sadece dışsal bir anlam. Sonuç olarak, yazıtta buranın Cronos'un - Noel Baba, zaman tanrısı - yaşadığı, mevcut olduğu ve dünyaları birleştirdiği kutsal yer olduğu yazıyordu. Bu son kısım bize bu yerin zamanın başlangıcını temsil ettiğinin düşünüldüğünü gösteriyor. Sana bunun rahatsız edici olduğunu söylüyordum çünkü burada, Karpatlar bölgesinde, şu anda var olan tüm uygarlıkların ve ulusların beşiği olduğu ve bunun ilksel dilin, Romence dilinin kaynağı olduğu fikriyle ilgilidir. Çağdaş dilbilimcilerin en büyüklerinden birinin dediği gibi, bu dil Avrupa'daki tek doğal dildir. Aslında tam da bilim adamlarının arayıp da bulamadığı şeydir: modern uygarlığımızı oluşturan tüm uluslarda ortak olan Hint-Avrupa dili.”

* Çevirmenin notu: moş kelimesi Romence'de “yaşlı adam” anlamına gelirken, zāl “tanrı” için kullanılan arkaik bir Romence kelimedir. Zāl-moş'un Daçyalıların tanrısı Zamolxis isminin kökeni olduğu iddia edilmiştir.

** Çevirmenin notu: Her iki kelime de Romence 'de kr kökünden gelmektedir: Noel “Crăciun” ve Noel Baba “Moş Crăciun ”dur.

*** Çevirmenin notu: Eğer kelimesi kelimesine tercüme edilirse, bu Yeni Yıl kutlaması “gelecek yıl ve bundan sonra nice yıllar” anlamına gelecektir.

Nefes aldım, bunalmış hissediyordum.

“Ne kadar kanıt olursa olsun bunu asla kabul etmeyecekler.”

“Göreceğiz. Her şey her zaman değişir. Ama tercüme edilen yazıtı dönersek, neredeyse 3.000 yıllık olduğu gerçeğini bir düşün. Eğer öyleyse, bilinmeyen yazıt ne zaman yazılmıştı? Ve kim tarafından? Muhtemelen asla bilemeyeceğiz. Zaman yolculuğu cihazını kullanarak öğrenmeye çalıştım ama bu şimdiye kadar deneyimlediğim en güçlü bariyer. Hiçbir şekilde aşamıyorum. Profesör Constantin'in açıklamasının devamını duyduğunda nedenini daha iyi anlayacaksın. Bu, ilk yazıtın aslında ne anlama geldiğini açıklayacaktır.”

"Göçle ilgili olarak başlattığın açıklamayı kaçırmak istemem. Bunun dilin yayılması ve dönüşümüyle de ilgili olduğuna inanıyorum ve bu bana çok çekici geliyor. Eğer şimdi konuşmazsak, bir daha ne zaman fırsatımız olur bilmiyorum.”

Bu doğrudu. Son zamanlarda, yeni sorumlulukları ve işlevleri nedeniyle Cezar'a işle ilgili konular dışında yaklaşmak zorlaşmıştı. Böyle bir fırsat çok özeldi ve bunu kaçırmak istemedim. Ayrıca, o akşamki ortam sessizdi ve bu tür tartışmalar için uygun bir arka plan sunuyordu. Tartışmaya devam etme teklifimi kabul ettiğinde çok mutlu oldum.

Cezar, “Bu bölgede olağanüstü bir manevi alan vardı, ama bu konuda kanıtlar şimdiye kadar sadece dolaylı olarak elde edilebildi,” dedi. ” Ama, Şureanu Masifi'ndeki olağanüstü keşif bize bu gerçeğin gerçek boyutunu da gösteriyor. Daha sonra bunun çok büyük olduğunu göreceksin. Ezoterik bir bakış açısıyla, devasa altın yataklarının her zaman insanların maneviyatının çok yüksek zirvelere ulaştığı bir alanı ortaya çıkardığı bilinmektedir. Ama, külçeler ne kadar zengin olursa olsun, bu altın cevheriyle ilgili değil. Bu gerçek bir altın dağıyla ya da en azından büyük bir bölümünün altından yapılmış olmasıyla ilgili.”

“Bu metal ile maneviyat arasında bir bağlantı olduğunu bilmiyordum,” dedim.

“Her şey birbiriyle bağlantılıdır ve özellikle de ağırlıklı olarak birbirini çeken şeyler. Altın çok saf ve soylu bir metaldir. Bilinçsizce de olsa yüksek titreşimini hisseden ve tanıyan insanlarda böylesine bir ilgi uyandırmış ve uyandırmaya devam ediyor olması boşuna değildir. Ne yazık ki, onunla bir gelir elde etme aracı olarak ilişki kuruyorlar.”

“Ama her zaman böyle değildi. Kadim zamanlarda, özellikle rahipler için değeri yüksekti. Bununla birlikte, ruhsal enerjiye karşılık gelen fiziksel bir faktörü bile temsil edebileceğini hayal etmemiştim. Bunun sadece sembolik bir özellik olduğunu düşünmüştüm.”

“Soylu metaller ve değerli taşlar belirli okült etkilere ve enerjilere kanalize olan maddelerdir. Onların 'piyasa' değeri bunu kabul etmenin sadece dünyevi biçimidir. Neden sodyuma ya da demire aynı şekilde davranmıyorsunuz? Çünkü onlar aynı seviyede yüksek titreşime sahip değildir. Hepsinden öte, altın süptil ruhsal enerjinin en iyi yoğunlaştırıcısı olarak kabul edilir. Sarı rengi bile bununla uyumludur ve bize zengin ya da çok zengin altın yataklarının bulunduğu yerin bir bakıma tarihin belli bir döneminde çok yüksek bir maneviyatın var olduğu bir dönemde emdirilmiş olduğunu gösterir. Sıradan insanlar ya da modern bilim adamları için tüm bunlar hiçbir şey ifade etmez. Ama ben şimdi materyalist anlayışlarla hiçbir ilgisi olmayan okült bir perspektiften konuşuyorum. Gizemli bir şekilde, bir halkın maneviyatı özellikle altının çok olduğu bölgelerde gelişir ve bizim durumumuz benzersiz bir şeydir. Bu altın dağının varlığı jeolojik bir bakış açısıyla açıklanamaz ya da en azından ben açıklanabileceğini sanmıyorum. Bizim bilmediğimiz başka bir doğa olayı olmalı. Sonuçta, ruhsal ve jeolojik eylemlerin bir kombinasyonu olabilir. Bilemiyorum. Ama sana söyleyebileceğim şey, bunun kesinlikle olağanüstü bir şey olduğu ve anlamının çok derin olduğudur. Bu keşfi sadece büyük bir altın yatağı olarak değerlendiremezsiniz. Bundan çok daha fazlası. Bu, biz Romen halkını ayakta tutan ve uzun zaman öncesine ait bir şeyleri muhafaza etmemizi sağlayan olağanüstü bir manevi alandır.”

Cezar'ın ifadesi halkımızın derin kökenine dokunduğu için gergin olduğumdan derin bir nefes aldım.

“Şimdi işler toparlanıyor,” diye devam etti. "Büyük bir ruhsal enerji yoğunlaştırıcısı, fiziksel tezahürü çok basit olsa ve faaliyetleri tarım ve çobanlıktan ibaret olsa bile, ruhsal açıdan çok gelişmiş bir kültürü destekleyen, süptil ve çok yüksek enerjilerin müthiş bir mıknaatısı gibidir. Şureanu Masifi'nde bulunan devasa miktardaki altın tarafından mıknaatıslanan bu olağanüstü ruhsal enerji yoğunluğu nedeniyle, biraz sonra öğreneceğin diğer uzay-zaman bozulma fenomenleri meydana gelmiştir. Ruhsal enerji radyal bir şekilde yayılarak ülkemizin topraklarını kaplamış, aynı zamanda bu bölgede ve diğer dağlarda, özellikle de Apuseni Dağlarında bulunan çok zengin altın yataklarının çizgisini takip etmiştir.* (Apuseni Dağları Batı Karpatlar'dır ve Radu Cinamar'ın Transyvlvania Moonrise'da anlatıldığı gibi Tibet'e uzay-zaman geçişini deneyimlediği yerdir.) Bir bakıma burada oluşan nüfus sürekli olarak bu yüksek titreşimlerle yıkanmış ve bu da hızla en yüksek maneviyatın gelişmesine yol açmıştır. Bu sadece izole edilmiş ya da olağanüstü seviyede ruhani gelişime sahip sadece iki ya da üç bireyle sınırlı değildi, başlangıçta bu inanılmaz derecede yüksek bilinç seviyesini gösteren bu bölgenin sakinlerinin neredeyse tamamı için geçerliydi. Bu bölgenin kendine özgü titreşimi o kadar yoğun ve derindi ki, güç binlerce yıl boyunca, hatta zamanın bu noktasına kadar aktarıldı. Elbette şimdi eskisine kıyasla çok daha azalmış durumda, ama yine de halkımızın, folklorumuzun ve dilimizin pek çok özelliğini açıklıyor. Nüfusun uzak başlangıcından bu yana burada kalmasının nedeni budur. Bu aynı zamanda, Bucegi Dağları'ndaki Projeksiyon Salonu; ülkemizin topraklarının altında yatan çok özel tektonik oluşum; bu kadar küçük bir alanda farklı topografik rölyef biçimlerinin bir arada bulunması ve şaşırtıcı toprak zenginliğinin yoğunlaşması gibi diğer olağanüstü keşifleri de açıklamaktadır. Tüm bu özellikler Karpatlar'ın bu bölgesiyle ve biraz daha güneyde Tuna'ya kadar uzanan bölgeyle sınırlıdır. Bunların hepsi o zamanların sakinlerinin olağanüstü ruhsal gücüyle bağlantılıdır. Ayrıca, kıtalar arasında benzersiz olan sürekliliğimizi de açıklıyorlar çünkü burası bir zamanlar dünyanın ruhsal merkeziydi. Zamanla, döngüselliği de içeren doğal yasalar uygulandı ve manevi seviye düştü, ama manevi etki merkezi, bu zamanlarda giderek daha belirgin hale gelen potansiyeliyle kaldı."

“Peki, halkımızın maneviyatının olağanüstü başlangıcını zamanın hangi noktasına yerleştirirsin?” Halkımızın yaşı hakkında daha iyi bir fikir edinmek umuduyla sordum.

“Kesin bir şey söyleyemeyiz ama gelenek ve ezoterik kaynaklar oybirliğiyle buzul çağının sonunu izleyen dönemi, son büyük tufandan sonrasını işaret ediyor gibi görünüyor. Bu da M.Ö. 9.500 - 10.500 yılları arasında, yani yaklaşık 12.000 yıl önce anlamına geliyor. Rakamlar göreceli olsa da, farklılık aşağı yukarı 500-700 yıldan fazla olamaz.”

“Bu büyük tufana değinmenin bir yolu,” dedim, “ama İncil’de söylendiği gibi tüm gezegeni kapsayan bir tufan olmadığını, sadece belirli bölgelerde olduğunu kanıtlayan çalışmalar var.”

“Elbette. Belirli zaman aralıklarında birbirini izleyen tufanların gerçekleştiğini gösteren arkeolojik kanıtlar bulunmuştur. İncil’deki olaylar çoğunlukla o dönemde böyle bir tufanla karşı karşıya kalan Sina yarımadasına indirgenmiştir. Dolayısıyla, İsa’dan yaklaşık 11,000 yıl önce, muhtemelen Atlantis’in ortadan kalkmasıyla ilgili olan büyük bir tufan yaşanmış olmalıdır. Sonrasında her şey yeniden başladı.”

“Her şey nerede başladı?” diye sordum. “Nüfus nereden geldi?”

“Neden bir yerlerden gelmesi gerekiyordu ki? Geriye kalanların bir kısmı bu bölgede eskiden var olanlardı, ama bu yeni bir başlangıçtı. Onları oraya biri mi dikti? Hayır. Her neyse, ruhsal gelişim çok hızlı ve hayal edilemeyecek bir seviyede olmuş gibi görünüyor. Bu da dünyanın ruhsal merkezi fikrini açıklıyor. Daha sonra, dediğim gibi, birkaç bin yıl sonra çürümeye başladılar. Ancak aynı bölgede, tam burada Karpatlar bölgesinde, özellikle dağlarda ve Transilvanya’da kalmaya devam ettiler.”

“Ama buranın dünyanın ruhsal merkezi olduğunu bilmiyorlardı,” dedim.

“Bu doğru. Esas olarak burada kaldılar çünkü tuz, altın ve yaşamak için gerekli olan her şey gibi olağanüstü kaynaklara sahiptiler, ama manevi unsur aslında onları bir arada tuttu ve bu yerlere bağladı. 4,000-5,000 yıl sonra, belki artık yaşadıkları yerlerin atalarının o olağanüstü ruhsal gücü tarafından emdirildiğini ve buranın dünyanın ruhsal merkezi olduğunu bilmiyorlardı, ama bu aktarılan geleneği derin ruhsal ve gizli biçimiyle değiştirmeden sürdürdüler. Çünkü - kendinize soruyorsunuz - neden bugün hala bu olağanüstü folkloru sahibiz? Binlerce yıl boyunca nasıl kalabildi ve babadan oğula nasıl aktarılabilirdi? O kaldı.”

“Peki, neden diğer bölgelerde bu kadar uzun süre devam etmedi?” diye sordum. “Neden Finlandiya’da ya da Malta’da değil?”

“O zamanlar kalamazdı çünkü uzun zaman önce Avrupa'da uluslar yoktu. Bugünkü Almanya'nın ortalarına kadar, bizim ülkemizde de Kuzey Maramureş'e kadar tundra ve buz vardı. Yaşam alanı açısından bakıldığında insan uygarlığı bu sınırlardan aşağıya doğru başladı çünkü kuzeye doğru yaşam koşulları yoktu. Buzullaşma yeni yeni çekiliyordu. Bir topluluk oluşturdukları söylenebilecek ilk ve tek insanlar burada, Karpatlar bölgesinde, özellikle Transilvanya'daki Apuseni Dağları bölgesinde ve Güney Karpatlar'ın bu bölgesinde yaşadılar. Her şey burada başladı ve gelişti: insanlar, dil, maneviyat ve gelenekler. Avrupa'nın diğer bölgelerinde başka insan kümeleri de olabilirdi, ama bunlar birey sayısı açısından önemsizdi ve göçebe olmalıydılar. Bu yüzden direnmediler. O zamanlarda, iklim koşulları nedeniyle nüfus sayıca önemli ölçüde azalmıştı. Birkaç yüz ya da bin kişi belli bir bölgede bir araya gelmeyi başardığında, gezegenin tüm nüfusuna oranla çok büyük bir sayıya ulaşıyorlardı.”

* Çevirmenin notu: Maramureş Kuzey Romanya'da bir bölgedir.

“Avrupa'nın diğer bölgelerine sığınamazlar mıydı? Başka seçenekleri yok muydu?” Şaşkınlıkla sordum.

“Bilim insanları tarafından hazırlanan Avrupa'nın buzullaşma haritaları Stockholm, Berlin ve Moskova'nın buzlarla kaplı olduğunu gösteriyor. Yani kimse o bölgelere sığınmış olamaz. Yaşam koşullarının başladığı ve bittiği sınır Karpatlar'dı. Bugünkü Transilvanya'nın kuzey bölgesinde başlıyordu. Batıya doğru, yer seviyesinden 1.000-1.500 metre yüksekliğe kadar dağ buzullaşması vardı, bu nedenle her yerde buz olduğu için yerleşim olamazdı. Buzullaşma farklı aşamalarda kuzeye doğru çekiliyordu. Pannonian Gölü'nün, buzullaşmanın çekilmesinden sonra M.Ö. 10.000 civarında boşalmaya başladığı kesindir. Sonrasında geriye kalan göl bugün Macaristan'daki Balaton Gölü olarak bilinmektedir. Aslında adı Bălătau idi, çünkü o zamanlarda konuşulan tek dil Romence idi. Bu isim daha sonra Balaton olarak değiştirilmiştir. Tuna daha sonra bugün Demir Kapılar olarak bilinen bölgeyi yarmış ve Thetis Denizi'nden gelen Getian Gölü'nü kurutmuştur. Bu büyük deniz birkaç milyon yıl önce Romanya'nın tüm topraklarını kaplıyordu. Sonuç olarak, Tuna Nehri boyunca büyük Getian Gölü'nün izleri olan göller vardı ve bunlar yavaş yavaş çekilerek kurudu.

Böylece, buzul çağının kalıntıları M.Ö. 11.000 yılına kadar sürdüğü için daha sıcak bir iklim sağlanmışır. Bu nedenle Transilvanya'nın daha iyi bir iklime sahip olduğu için diğer bölgelere kıyasla ayrıcalıklı olduğunu söyleyebiliriz. Avrupa'nın geri kalanında sadece likenler, yosunlar ve kutuplara kadar uzanan buz tabakaları vardı.”

Bilgi çok fazlaydı. Ayak uydurmaya çalışıyordum ama bu konuya yeni yeni aşına olmaya başlamıştım. Ayrıca o zamanların anlamını ve her şeyin nasıl başladığını doğru bir şekilde anlamak istiyordum. Cezar'ın Projeksiyon Salonu'ndaki hologramlarda bahsettiği zamanlara çok benzeyen zamanların görüntülerini daha önce görmüş olmam algımı kolaylaştırdı. Her şey doğrudu ama artık tüm unsurları bir araya getirerek yekpare bir bütün oluşturma şansım olduğuna inanıyordum.

“Tamam. Yani Transilvanya bölgesinde ve ülkemizin batı dağlarında kalan bir nüfus vardı, ama güneyde sıcak iklime sahip bölgeler de olabilirdi.”

“Belki, ama geriye hiçbir şey kalmadı. En iyi koşullar buradaydı. Dağlar derin ve sürdürülebilir bir maneviyat için gerekliydi çünkü hem psikolojik hem de fiziksel olarak insanlık durumu için farklı bir yapı sağlıyorlardı. Her ne kadar Kara Ülke olarak adlandırılrsa da, böylece taptıkları Zaman'ın sembolizmini devralmış olsalar da, bu bölgenin sakinleri siyah değildi. Siyahlık semboliktir çünkü fiziksel açıdan bakıldığında ezoterik gelenek bize onların sarışın, mavi gözlü, uzun boylu ve beyaz tenli olduklarını söyler. Karpatlar bölgesindeki tipoloji budur.”

Cezar'a Platon'a göre antik Yunanlıların da sarışın ve mavi gözlü olduklarını söyledim.

“M.Ö. 2.000 yılında durum böyleydi,” diye cevap verdi. “Ama o zamandan beri pek çok şey oldu. Yunanlıların ataları bu bölgeyi terk etti. Kesin olarak bildiğimiz şey, M.Ö. 10.000 ile şimdi arasında en eski uygarlığın bu bölgede olduğu. M.Ö. 10.000'den öncesine dair elimizde hiçbir bilgi yok.”

“Bunun en eski uygarlık olduğunu nereden biliyoruz?”

“Çünkü başka bir yerde başka bir iz yok ve bilim böyle işliyor. Diyelim ki elimizde başka araştırma yöntemleri de var -ki bunları zaten biliyorsun- ama bunlar henüz kamuoyuna açıklanmadı. Ve diyelim ki her şeyin başladığı en eski uygarlığı bulma araştırmaları birkaç on yıl önce başladı. Haritaları ve

arkeolojik keşifleri doğruladılar ve en önemli bölgenin tam burada olduğunu keşfettiler; daha doğrusu Transilvanya'da ve Romanya'daki Karpatlar bölgesinde. İnsanlar, bahsettiğim yığılma başlayana kadar, M.Ö. 3.000-4.000 civarında, binlerce yıl boyunca burayı terk etmemişler."

"Yani nüfusun M.Ö. 9.000-10.000'den M.Ö. 3.000'e kadar Transilvanya'da kaldığını mı söylüyorsun?" Hayretle sordum.

"Evet. Dediğim gibi, ayrılmaları için bir neden yoktu. O zamanların köylüleri gezintiye çıkmazdı. Doğdukları yerlerdeki bu inanılmaz istikrarı günümüze kadar korumuşlar. Bugün bile otantik köylüler köylerini neredeyse hiç terk etmiyor ve başka bir yere gitmiyorlar. Bu kadim bir medeniyettir. Üç tane kayık alıp altın çalabilir miyiz diye gitmemişler. Bu zor; ama sonuçta gerçek bu."

Cezar'ın Kolomb'un Amerika seferine ve İspanya'nın daha sonra gerçekleştirdiği fetihlere yaptığı ironik göndermeye gülümsedim.

"Burada tüm doğru koşullara sahibiz. İklim iyi, yüzeyde tuz var ve tuzlu kaynaklar var," diye açıklamaya devam etti. "Karpatlar'ın tüm kemerinde, yüzeyinde tuz bulunan tek ülke Romanya'dır. Bu, bir alet alıp tuzlu su anlamına gelen bir kelime olan zlatnă'yı alabileceğiniz anlamına gelir. Oltenia'daki Slatina ve Transilvanya'daki Zlatna gibi şehirlerin isimlerinin kökeni budur. Tuzlu suyla yemek pişiriyorlardı ama yaptıkları tek şey bu değildi. Bugün bile bazı insanlar çuvallar dolusu tuz satıyor. Yüzeyinden tuz çıkarılan dağlar var. Bu bölge 'Avrupa'nın tuz mahzeni' olarak adlandırılıyordu. Diğer bölgelere kıyasla - örneğin sorduğum kıtanın güney kısmında - tuz oldukça nadirdir. Romalılar ödemeyi de tuz olarak kabul ediyorlardı ki, eğer bilmiyorsan, bu da salariu kelimesinin ortaya çıkmasına neden oldu.* Eğer tuzu dökersen, bu bir kavgaya yol açardı. Bu onların batıl inançları olduğu anlamına gelmez, daha çok, tuz elde etmenin zor olduğu anlamına gelir. Yani ülkemizde kaynaklar vardı ve bölge ayrıcalıklıydı. Balıkların bulunduğu nehirlerimiz ve göllerimiz vardı ve insanlar balıkçılık yapabiliyordu. Ayrıca tuz da vardı ve bu onların yaşamlarına çok daha iyi bir kalite katıyordu çünkü daha önce de söylediğim gibi tuz olmadan yaşamı sürdürmek çok zordur. Ayrıca mineraller ve meyve ağaçları da vardı. Bu nedenle tarımın öncülü olan bahçecilik yapabiliyorlardı. Dahası, sürüleri vardı çünkü zengin otlaklar vardı. Yaylacılık için gerekli koşullar da vardı: dağlar ve tarlalar. İnsanlar başka nerede bu imkâna sahipti? Burası buzla

kaplı olmayan tek bölgeydi. Yaylacılık çobanlığın en iyi şeklidir. Bu gerekli ve sadece bu insanlar tarafından icat edilmiş bir yöntem değil. Yaylacılık sayesinde insanlar koyunları için sürekli yiyecek temin etmişlerdir. Kışın tarlalara inerler, yazın da dağlara tırmanırlardı. Başka hiçbir yerde böyle bir faaliyet için koşullar yoktu.”

* Çevirmenin notu: Bu kelime Romence'de “ücret” anlamına gelmektedir.

“Ama sonunda göç etmeye başladıklarını söylemiştin,” dedim.

“Evet, Hint-Avrupa akınından bahsediyordum çünkü Aryanların ilk olarak Hindistan'ı istila ettiğine ve daha sonra batıya, Avrupa'ya göç ederek orayı medenileştirdiğine inanılıyordu. Tıpkı Orta Çağ'dan önce söyledikleri gibi: Dünya merkezdeydi ve güneş ile diğer tüm gezegenler Dünya'nın etrafında dönüyordu.”

“Bu göç gerçekte nasıl gerçekleşti?”

“Böyle bir araştırmayı ilk yapan yaklaşık 100 yıl önce Büyük Britanya'daki Cambridge Üniversitesi oldu. Hindistan'ın tarihini yazmak istediler çünkü Hindistan o zamanlar İngiliz sömürgesiydi ve Aryanların çıkış noktasını belirlemek için Vedalar'a baktılar.”

“Bu araştırmayı nasıl yaptılar?”

“Vedaları aldılar ve anlatılan flora ve faunaya ve o zamanlardaki insanların uğraşlarına baktılar. Develerin, fillerin ve kaplanların olmadığı sonucuna vardılar; ama karaağaçlar ve ördekler vardı. Sonra bunların günümüz Hindistan'ında olup olmadığını araştırdılar. Hayır, yoklar. Böylece, Vedik öykülerin ve destanların yerinin burası olmadığı sonucuna varıldı. Ve tüm bu unsurların nerede var olduğunu, insanların çobanlık ve tarım gibi faaliyetlerin yanı sıra karaağaç ağaçlarının vs. nerede olabileceğini görmeye çalıştılar. Fikir şu ki, onları Karpatlar ve Bohemya arasındaki yaklaşık bir bölgeye işaret eden her türlü unsuru buldular çünkü bu tür ağaçlar sadece bu bölgede yetişiyor. Sadece burada hem çoban hem de tarımcı olabilirsiniz. Vedalarda bahsedilen ve Hindistan'da gerçekte var olmayan hayvanların bulunduğu tek yer burasıdır.”

“Bu, göçün aslında tersine döndüğü, Hindistan'dan gelip Avrupa'yı doldurmadıkları, Asya'ya doğru yola çıkıp Hindistan'a ulaştıkları anlamına geliyor,” diye tahmin ettim.

“Kesinlikle. Uzun bir süre sonra güneş doğru bir şekilde merkeze yerleştirildi ve Dünya ile diğer tüm gezegenler onun etrafında dönmeye başladı. Bu, nüfusun kaynaşmasıyla ilgili olarak olayların gerçekte nasıl gerçekleştiğine dair bir benzetmedir. Ama, bu alternatifin bugün kabul görmediğini bilmelisin, en azından tamamen değil. Manipülasyon korkunç.”

“Durum neden böyle?” Şaşkınlıkla sordum. “Neden bir sapkınlığı desteklemeye devam ediyorlar? Bunun belli riskleri var ve yalanı desteklemek için bir çaba gerekiyor.”

“Daha önce bahsettiğim nedenlerden dolayı. Bunlar, dünyanın en ciddi, otoriter ve ünlü üniversitesi olan Cambridge Üniversitesi'nin vardığı sonuçlardı. Nobel ödülleri için bir tür 'yuva'; ama yine de, bu çalışmalarını sınırda tuttular çünkü aksi takdirde, nüfus yığılmasının aslında burada, Karpatlar bölgemizde başladığını ve bunun ilkelliği hakkında söylediğim her şeyle birlikte nihai sonucu kabul etmek zorunda kalacaklardı. Bu onlara hiç uymadı. Bunu zaten konuşmuştuk.”

“Evet, konuştuk. Peki, Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmacıların vardığı nihai sonuç neydi?”

“Aryanların kökeninin tam burada, Transilvanya'da, Karpatlar'dan Macaristan'a, Avusturya'ya ve Bohemya'ya doğru olduğunu söylediler. Üç bin ila dört bin yıl önce yazılmış Hindu metinlerinde tarif edilen flora ve faunanın burada bulunabileceğini söylediler, ama dikkate aldıkları tek unsur bunlardı. Arkeolojik keşiflerle ilgili diğer unsurları da dikkate alırsak, bölgeyi net bir şekilde tanımlayabiliriz.”

“Bu sonuçlara karşı çıkan hiçbir devlet çıkarı yok muydu?” diye sordum.

“Evet, açıkça olmasa bile vardı, çünkü hâlâ Cambridge Üniversitesi'nin otoritesinden bahsediyoruz ve bu o kadar kolay aşılamaz. Aryanların kökeni ya da Aryanların nereden geldiği konusunda onlarca hipotez var, bunlardan birkaçı gerçekten fantastik. Bazıları Aryanların, yılın on bir ayı boyunca dış sıcaklığın 3° Celsius olduğu bilinen Altay Dağları'ndan geldiğini söylüyor. İnsanlar bu koşullar altında hangi tarımı geliştirmiş olabilir? Orada Vedalarda anlatılanlara benzer hangi flora ve fauna var olabilirdi? Sana bu örneği, her şeyin burada, Romanya'da başladığını inkar etmek için spekülasyonun ne kadar ileri gidebileceğini görebilmen için verdim.”

"Şimdi, sunduğun kanıtlar ne kadar açık olursa olsun, her zaman daha zeki olan ve seninle çelişebilecek insanlar olacaktır. Gurur ve aptallık böyle durumlarda iyi birer ortaktır," dedim biraz sinirlenerek.

"Kanıt var. İyi belgelenmiş pek çok kanıt var. Aryanların kökeninin farklı zamanlarda bilim insanları tarafından her yere taşındığını söylemiştim. Aryanların buradan başka bir yerden geldiklerini kanıtlamaya çalıştılar. Cambridge Üniversitesi'nden araştırmacılar başlangıç noktasının burası olduğunu söyleyen ilk kişilerdi. Bu bölgeye Macaristan adını verdikleri doğru, ama bu bölgenin coğrafyasını tanımladılar: Karpat Dağları ve Balkan Dağları. Bu konuda hiçbir şüphe yoktur. Aslında, flora ve faunanın, ilgili medeniyetin alanına komşu olan ve net bir sınırı olmayan daha geniş bir bölgede mevcut olması kesinlikle doğaldır. Ama burası, M.Ö. 3.500 civarında akınların kaynağı olduğunu söyledikleri bölgedir. Cambridge teorisi Karpatlar bölgesinin ilkselliğini tamamen desteklemektedir. Açıkçası güçlendiriyor. Ama zamanda geriye gittikçe, insanların yaşadığı bölge sadece Ardeal'e indirgenmektedir.* Başka bir alternatif mümkün değildir. Ardeal ismi bile bu konuda işaretler vermektedir. Ardeal, ari'ye, ari tepelerine bir gönderme yapar, yani ari olarak adlandırılanların, daha sonra Aryanlar olarak bilinenlerin geldiği bölge anlamına gelir. Antik dilde harf dönüşümü yaygındır, bu nedenle ar, ra olmuştur. Bazı araştırmacılar Vedalar'da Rmania adında bir halk bulduklarını belirtmişlerdir. Ra ve ma ilksel köklerdir: ra-ma. Ra, İngilizce'de sırasıyla "ışın" ve "güneş" anlamına gelen Romence rază ve soare kelimelerinde olduğu gibi ışık ve akma anlamına gelir. R harfi (sesi her iki kelimedede de geçer) veya sesi genellikle akan hareketi ifade eder, bu yüzden güneş aktivitesiyle ilişkilendirilir.

* Çevirmenin notu: Ardeal, Batı Romanya'da Transilvanya olarak bilinen bölgeyi ifade eder

Öte yandan, antik 'man' kelimesi om anlamına gelir.** Om aslında man'ın ters çevrilmiş halidir: om-mo, ma; ve n ağzı kapatmak anlamına gelir; dolayısıyla man. Her neyse, Manu en azından eski Hindulara göre başlangıçtaki insan olarak kabul edilir, dolayısıyla bu da Romen halkının şu anda yaşadığımız bölgede başlangıçta var olduğunun dolaylı bir kanıtıdır. Yani ra-man, ışık-adam, yani "ışığın adamları" var. O zamanlarda kendimizi bu şekilde tanımlıyorduk, bu yerlerin sakinlerinin olağanüstü manevi değerine doğrudan değinerek. İlk halinin ar-man olması, daha sonra ters

çevrilerek ra-man haline gelmesi ve sonra da Romanian'a (Romanya) dönüşmesi mümkündür.***

** Çevirmenin notu: Om, Romence'de “adam” anlamına gelir.

*** Çevirmenin notu: Romence'de “Romen” kelimesi Român'dır.

“Bu son derece mantıklı ve diğer kanıtlarla da örtüşüyor,” dedim.

“Evet ve bu, bu alanın daha sonra tüm diğer halkların, bugün Hint-Avrupalılar olarak adlandırdığımız halkların ortaya çıktığı ve yayıldığı ilk kaynak olduğunun kabulüdür. Bu aynı zamanda tamamen farklı bir temelde yapılan kapsamlı bir araştırmanın sonucuydu.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“70'li yıllarda, Litvanyalı bir arkeolog ve Los Angeles'taki California Üniversitesi'nde profesör olan Marija Gimbutas, Avrupa'da yürütülen ve M.Ö. 5.000 yıllarına, Neolitik Çağ'a ilişkin keşifleri belgelemeyi ve haritasını çıkarmayı amaçlayan geniş bir araştırma projesinin başına getirildi. Amaç aynıydı: Bildiğimiz insan uygarlığının başlangıç noktasını keşfetmek. Tüm büyük arkeoloji enstitülerine ve Avrupa'daki tüm prestijli müzelere gitti ve şu soruyu sordu: Elinizde M.Ö. 5.000 yıl öncesine ait izler var mı? Fransızlar hayır dedi, İtalyanlar hayır dedi, Almanlar, İsveçliler vs. de öyle. Daha sonra olumlu yanıt verenlerin bir haritasını çıkardı ve sonuçları adlandırdı: Eski Avrupa. Gerisi boştu. Hiçbir yerde hiçbir şey yoktu.”

“Ellerinde arkeolojik kanıt olmadığını söylemeleri, bunun var olmadığı anlamına gelmez,” dedim.

“M.Ö. 5.000 yıllık Neolitik uygarlığa dair hiçbir iz yok. Sana gösterdim, o topraklarda yerleşim yoktu; yerleşim olamazdı. Orman ve yavaş yavaş çekilen buzdan başka bir şey yoktu.”

“O bölgelerde kimsenin olmaması inanılmaz görünüyor. Eğer uygarlıklara dair ipuçları aradıysanız, M.Ö. 5.000-6.000 civarında nüfus neredeydi?”

“Bizim Karpatlar bölgemizle sınırlıydı, en uzak sınırı Peri- Karpat bölgesiydi, bu bölge aynı zamanda Pannonia'yı, güneyde İlirya'yı ve kuzeyde bugünkü Polonya olan Sarmatia'yı içeren dağların etrafındaki küçük bir alanı da kapsıyordu. Ama o zamanların nüfusundan Yunanistan'da, Girit'te ya da kim

bilir başka hangi bölgelerde yaşıyor diye bahsetmek kesinlikle abartılı olur. Bu bölgeler çok daha sonra ortaya çıktı.”

“Avrupa'nın geri kalanında, bugünkü Fransa ve İspanya'ya doğru ne vardı?”

“5.000 yıl öncesine kadar uzanan hiçbir izleri yok... çanak çömlek yok, hiçbir şey yok.”

“Yani bu kıtada başka kimse yok muydu? Yürüseydim kimseyle karşılaşmaz mıydım?”

“Bazı insanlar olabilirdi ama çok azdı. Nüfus çok azalmıştı. Ama odak noktası burası, bizim ülkemizdi. Marija Gimbutas daha sonra bir kitabında Romanya'nın 'orijinal topraklar' olduğunu yazdı.”

“Ve bilim Sümer'den en eski uygarlık olarak bahsediyor.”

“Romanya'nın atalarının uygarlığı ile karşılaştırıldığında Sümerler bebekti. Farklı Neolitik Çağ uygarlıklarının birçok haritası hazırlanmıştır. Bunlar günümüz devletleriyle karşılaştırıldığında, hepsinin Romanya'yı ya da Romanya'nın bir bölümünü ve Romanya dışındaki bazı bölgeleri içerdiği sonucuna varılır. Ve bunları üst üste koyduğumuzda, tüm bu haritaların içeriden dışarıya doğru uzandığı sonucuna varıyoruz; düzensiz bir şekilde değil, açıkça belli bir bölgeden başlayarak ki bu bizim Karpatlar bölgemizdir.”

“Bu gözlemi neden başkaları yapmadı? Dediğin gibi, bu oldukça açık görünüyor.”

“Onların ilgisi bunu yapmak değil. Hep aynı soruna geri dönüyoruz. Beceriksizlik ve yüzeysellik, gizli siyasi çıkarlar ve manipülasyonla birleşiyor. Bazı insanlar için ne kadar tiksindirici olursa olsun, gerçek bu. Biz bunu kendi kaynaklarımızdan çok iyi biliyoruz.”

“Ama bunu söylediğinizde - kanıtları sunduğunuzda ne oluyor? Dürüst olmak gerekirse, saçma görünüyor. Apaçık ortada olan ve zaten kanıtlanmış bir şeyi nasıl inkâr edebilirsiniz?”

“Diplomatlarla, akademisyenlerle ve bilim adamlarıyla konuşursanız, onları bir süreliğine susturursunuz; ama daha sonra, size daha önce söylediğim gibi devam edeceklerdir. Belirli siyasi emirleri olduğunu, pozisyonlarını korumak istediklerini ve benzeri argümanları söyleyeceklerdir.”

“En azından elimizde kanıt olduğunu biliyoruz,” dedim.

“Arkeolojik ve dilsel kanıtlar çok fazla. Avrupa medeniyetinde burada bulunanlardan daha eski bir şey yoktur. Örneğin, Ada-Kaleh adası Tuna hidroelektrik santrali için rezervuar oluşturularak yok edilmeden önce, Çavuşesku arkeologlara başka neler keşfedebileceklerini görmelerini emretti çünkü kanıtların çoğu şu anda su altında. Tuna Nehri'nin Romanya ve eski Yugoslavya tarafındaki kıyılarını kazdılar. Keşifleri açıkça aynı uygarlığa aitti, ama kronoloji açısından farklılık gösteriyorlardı. Romanya'daki eserler Yugoslavya'daki keşiflerden 1,000-2,000 yıl daha eskidir. Bu nedenle Tuna Nehri ile ayrılmışlardır. Onların topraklarında da bazı şeyler bulabiliriz, ama kanıtların geldiği kültürün adı olan Lepenski-Vir'den bahsetseler bile en eskileri burada. Bu bölgeden gelen Romen isminden başka bir isim empoze etmeye çalıştılar, böylece bunun baskın eski kültür olduğunu ima ettiler. Ama Tuna Nehri'nin Romanya kıyılarında bulduğumuz Schela Cladovei kültürünün Lepenski-Vir kültüründen daha eski olduğu çok iyi belgelenmiştir.”

“Bunu nereden biliyorlar? Eğer herhangi bir şüphe varsa, muhtemelen buna tutunacak ve bunu diğer tüm argümanların önüne koyacaklardır.”

“Daha eski olduklarını biliyoruz çünkü hepsi karbon tarihlidir. Hepsi tarihlendirildi; bunlar varsayım değil. Buna bu arkeolojik alanlarda, Tuna kıyısındaki mağaralarda keşfettikleri karbonlaşmış tahıl taneleri de dahil... her şey. Herhangi bir sorun ya da hatayı önlemek için bulguları üç yabancı laboratuvara verdiler. Bu laboratuvarlar Hollanda, Almanya ve İngiltere'deydi. Tahminleri M.Ö. 7,800 yılıydı. Yani o zamanlarda insanlar tarımla uğraşıyordu. Tahıl yetiştiriyorlardı. Bu kültürün arkeolojik keşiflerine dayanan eserler yazıldı ve keşiflerin zamansal ölçeği milattan önce 11.500 yıla kadar uzanan bir taslak hazırlandı. Eski Yugoslavya Cumhuriyeti'nde Tuna'nın diğer yakasındaki bulgularla karşılaştırıldığında arada 4.000 yıllık bir fark vardır. Medeniyetin bu sınırı geçmesi bu kadar uzun sürmüştür. Topraklarımızdaki medeniyetin istikrarı ve sürekliliği olağanüstü olmuştur. Bu elbette geleneklere de yansımıştır.”

“Eğer o zamanlarda tarımla uğraşıyorlarsa, bu net bir kültürel değerler sistemine sahip oldukları anlamına gelir çünkü bildiğim kadarıyla tarım ritimleri, döngüleri ve ritüelleri içerir.”

“Bu, tarımın nasıl ve nerede ortaya çıktığına dair tüm anlayışı değiştirdi. Avrupa'ya Asya'da bir yerden getirildiğini düşünüyorlardı ama aslında neredeyse 8.000-9.000 yıl önce Romanya topraklarındaydı. Çalışmayı yürüten Cambridge Üniversitesi araştırmacılarına göre, M.Ö. 3.500 civarında meydana gelen nüfus hareketinden önce insanlar burada kalıyordu ve tarımla uğraşıyorlardı. O zamana kadar burada, merkezde kalmışlar. Bir haritaya bakarsan, bu bölgenin, Karpatlar ve Transilvanya'nın, İspanya'ya, Ural Dağları'na ve kuzey ucuna yaklaşık aynı mesafede olduğunu görürsün. Avrupa'nın merkezindeyiz ve Britannica Ansiklopedisi'ni yazan 'uzmanlarla' dalga geçiyoruz; Karpatlar'ın Orta Avrupa'da bir dağ zinciri olduğunu söylüyorlar ama aslında ülkemiz Karpatlar'ın çoğunu kapsarken Romanya'nın nasıl Güneydoğu Avrupa'dan bir ülke olarak sunulduğunu bilmiyorlar. Avrupa burada değil Ural Dağları'nda bitiyor, dolayısıyla Doğu Avrupa'da olduğumuzu söyleyemeyiz. Dolayısıyla biz Avrupa'nın tam ortasındayız. Bu nedenle insanların aşağıdaki yönlerde radyal olarak ayrıldıkları açıktır: 2,900 kilometre Ural Dağları'na ve 2,900 kilometre İspanya'ya. Ama her zaman 'tuzun yolunu' takip etmişler. Bu kadar çok tuza sahip olmamız ve hatta tuzun yüzeyde bulunması, akının burada başladığını, burada yayıldığını ve çeşitli halkları yarattığını kanıtlayan bir başka argümandır. Bunu sana zaten anlatmaya başlamıştım.”

"Neden buraya 'tuz yolu' diyorsun? Anlamıyorum.”

“Koyunlarını dağlardan ovalara götürdüklerinde bugünkü Yunanistan'a gittiler.”

“Bu kadar uzun süre yolculuk ettiklerine göre, oraya varana kadar mevsimle birlikte değişmişlerdir,” dedim.

“Kış başka bir yerde geçirebilirlerdi ama mutlaka oraya varmışlardır. Fikir şu ki, bu bölgelere ulaşana kadar eşeklerin üzerinde tuz çuvaları taşımaya başladılar çünkü daha güneyde, Balkan Dağları'nda tuz yoktu. Koyunlar tuz olmadan verimli olmaz ve sürü telef olur. İşte bu yüzden 'tuz yolları' oluşturuldu ve binlerce yıl boyunca varlığını sürdürdü.”

“Ama neden bu kadar uzağa gitmeye karar verdiler?” diye sordum. ”
Sonuçta, merkezden ayrıldılar. Bu kimin hoşuna giderdi ki?”

"Mesele hoşlanıp hoşlanmamak değildi. Bu bir zorunluluk meselesiydi ve bu durum o dönemde, M.Ö. 3.500-3.000 civarında giderek daha açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

Muhtemelen oraya sadece yaylacılık için gidiyorlardı ve güneyde daha alçak düzlükler arıyorlardı. Ama çoktan aşırı nüfuslanmaya başlamışlardı ve bu da yiyecek, yaşam ve diğer sorunlara yol açtı. Bu yüzden bölgeyi boşaltmak için akın etmeye başladılar.”

“Ama nasıl ayrıldılar? Rastgele mi? Evlerini terk edip gözleri onları nereye götürürse oraya mı gittiler?”

“Hayır. Karar veremedikleri zaman çok basit bir sistemleri vardı. Kura çekiyorlardı ve fazla olan adam gidiyordu. Çok kalabalık olduklarında ve yaşadıkları yerde yiyecek bulamadıklarında, kimin gideceğine karar vermek için kura çektiklerini söyleyen bir şiir bile vardı. Büyük nüfus yığılması bu şekilde başladı: merkezden radyal olarak, ana yönlere ve 'tuz yolları' boyunca ilerleyerek.”

“Ama hâlâ yiyecek sağlayabileceklerini nereden biliyorlardı? Sadece yiyecek miktarını ölçemezlerdi. Ve her şeyden önce, bunun şöyle olduğunu sanmıyorum: Bir yıl yiyeceğiniz var; bir sonraki yıl yok ve bu nedenle ayrılıyorsunuz. Sonra bir kez daha yiyeceğiniz oluyor; sonra olmuyor.”

“Ama bu da gerçekten uzak değil. Her durumda, yaşam koşullarının kötüleştiğini, yaşam seviyesinin düştüğünü ve giderek daha fazla sorun yaşandığını fark etmeye başladılar. Ve bunun çok sayıda insandan kaynaklandığını fark ettiler. Böylece ayrılmaya başladılar. Zaman içinde bu durum kültür, nüfus ve dilde büyük dönüşümlere yol açtı. Anavatanlarını merkezde bırakarak önce asıl kaynakla bağlarını kaybettiler. Binlerce yıldır yurtları olan burada hüküm süren ilksel birlikten bir şekilde koptular. Doğal olarak, orijinal dil lehçelere bölünmeye başladı ve böylece çok değişti. Bu durum Avrupa'nın pek çok bölgesinde meydana geldi ve ilgili bölgenin iklimi, topografyası ve belirli titreşimsel özellikleriyle doğrudan ilişkiliydi. Tüm bunlara elbette muhtemelen belirleyici olan ve Yunan, Kelt, Latin, Kuzey ve diğer 'dillerin' ortaya çıkışını açıklayan farklı kaynaşma dönemlerini de eklemeliyiz. Tüm bu faktörler dil değişimleri üzerinde belirleyici bir etkiye sahip olmuştur. Ve ayrıldıktan sonra merkezle (asıl vatanlarıyla) artık temas kuramamaları süreci daha da güçlendirmiştir.”

“Ama hepsi aynı anda gitmedi,” dedim. “Muhtemelen dediğin gibi bir sendeleme oldu çünkü anladığım kadarıyla bu geniş bir zaman diliminde gerçekleşen geniş bir süreçti.”

“Elbette birbirini takip eden dalgalar halinde ve farklı zaman dilimlerinde ayrıldılar. Bu onları daha da farklı kıldı, her biri kendine has özelliklere sahip farklı topluluklara ayırdı. Ortak bir geçmişe sahip olsalar bile, yine de farklıydılar ve bu elbette dili etkiledi. Bunun en iyi örneği İngiliz İngilizcesi ile Amerikan İngilizcesi arasındaki farktır. İngiltere'den Amerika'ya 400 yıl önce akın eden bir nüfus vardı ve dillerindeki farklılıkları kendin de görebilirsin: aksanlar, ifadeler, kelimeler ve hatta lehçeler. Ayrıca, başlangıç noktası İngiltere olan kökenleriyle iletişimin her zaman sabit olduğu sadece birkaç yüz yıldan bahsettiğimizi ve bunun çok önemli olduğunu unutma.”

“Ancak bu durumda işler farklı çünkü Amerikalılar İngilizlerin takipçileri değil. Dünya üzerindeki en karışık ulus onlar,” diye gözlemledim. “Resmi dilleri İngilizce, İngiltere ile tek bağlantıları, çünkü başlangıçta bir İngiliz kolonisiydiler. Bu sadece bir gelenek. O nüfusun dili değil.”

“Bu doğru. Ben sadece gidenler ile kökenleri arasındaki iletişime bir gönderme yapmak istedim. Eski zamanlarda, sürüleşme başladığında, bu iletişim neredeyse hiç yoktu. Bu yüzden bir tür kopuşun, merkezden ayrılmanın gerçekleştiğini ve bunun dil, bilgi ve alışkanlıklar açısından kaçınılmaz sonuçlar doğurduğunu söyledim. Evinizden uzağa gittiğinizde, dili korumak için artık bir ilgi kalmıyor. Dili korumak için titizlik gösterilmez ve böylece çevreye ve ihtiyaçlara göre dönüşür. Ama yine de Romence her yerde konuşuluyordu çünkü daha sonraki tüm diğer dillerin temelini oluşturuyordu. Lehçeler halinde konuşuluyordu; ilgili bölgelere karşılık gelen özelliklere sahipti, ama insanlar birbirleriyle iletişim kurabiliyordu. İletişimde akıcılığı sağlayan ortak bir kelime temeli, hatta hatırı sayılır bir kelime temeli vardı. Bu durum, sana daha önce de söylediğim gibi, aslında uydurma olan resmi dilleri uygulamaya başlayana kadardı. Fransa'da, örneğin Occitan eyaletinde, Fransızca konuşmayan yaşlı insanlar var, ama bir tür çarpıtılmış Romence konuşuyorlar. İngiltere'de, mevcut dile benzer bir dil empoze ettiler, ama kelimelerin yazılı şekli Romence kelimelere daha yakınken, telaffuz dile belirli bir karakter vermek için değiştirildi. Bu Romanya dışında her yerde aynı şekilde olmuştur çünkü burada dayatılacak bir şey yoktur. Burada, lehçeler olmaksızın kendi başına yeterli olan ana dil, orijinal dil konuşulmaktadır. Geri kalanlar için okullarda yapay olarak üretilmiş dilleri dayattılar. Bazı yerlerde başarılı da oldular. Diğerlerinde ise, senin de çok iyi bildiğin gibi, başaramadılar. Tüm bu dil işlev bozuklukları, kendi temelleri olmadan orijinali dönüştürmeye çalıştıkları gerçeğinden kaynaklandı.

Romanya köylülerinin diline en yakın dil, “tanrıların dili” olarak da adlandırılan Sanskritçe'dir. Sanskritçe'de birçok Romence kelime vardır ve hatta bazı kelimeler aynıdır. Bunları toponimlerde de görebilirsiniz. Örneğin, Sanskritçede 'tanrı' veya 'ilah' anlamına gelen Deva ve Doğu geleneğinde Hinduizm'de zaman tanrıçası ve tanrısı olan Kali ve Kal olarak bilinen Călimani, Călimănești ve diğer birçok türetilmiş kelime vardır.* Şureanu Masifi'ndeki keşif de bu açıdan olağanüstüdür çünkü aslında bize bu topraklardaki ruhsal ve geleneksel gerçekliği göstermektedir. Cronos, Kala ve Crăciun** bölgenin manevi geleneğinde aynı 'karakteri' temsil etmektedir. Bu gelenek buradan başlamış ve daha sonra Hindistan'a ulaşmıştır, tersi değil. Arkeolojik kanıtlara ve dönemin bakış açısına göre bunun başka türlü olması mümkün değildir.”

“Peki bu kanıtlar müzelerde sergilenmedi mi?” diye sordum. “Sanırım bunlardan çok fazla var.”

* Deva ve Călimănești Romanya'daki şehirlerin, Călimani ise bir milli parkın adıdır.

** Çevirmenin notu: Crăciun kelimesi Romence'de “Noel” anlamına gelmektedir.

“Romanya'da keşfedilmiş pek çok eski kültür var. Bunlardan bazıları en eskileridir ve bu durum uluslararası bilim camiasını şaşırtmıştır, ama herkes bunlar yokmuş gibi davranmaktadır. Örneğin Doğu Romanya'daki ünlü Cucuteni kültürünü ele alalım.”

“Hangi döneme tarihlendiriliyor?”

“Arkeologlara göre M.Ö. 3.500 civarına. Kültürlere gelince, tam olarak tarihlendirilemezler çünkü birbirini takip eden evreleri ve arada yüzlerce yıllık yaklaşık süreleri vardır. Ama yine de tarihleri hakkında net bir fikir var. Cucuteni kültürüne gelince, on binlerce heykel ve çanak çömlek parçası keşfettiler ve sanırım bu kültür M.Ö. 7.000'lere tarihleniyor. Bir de Şureanu Masifi yakınlarında bulunan Tărtăria kültürü var. Bazıları, oyulmuş kil tabletlerin tam olarak tarihlendirilemediği için tartışmalı olduğunu düşünse de, bu yazı Sümer'de icat edildiği iddia edilen yazıdan 2.000 yıl daha eskidir. Bu da Tărtăria kültürünü M.Ö. 5.700-5.500 yılları arasına yerleştirmektedir. Ayrıca, pek çok kesin nesne ya da parça içeren başka kültürler de keşfedilmiştir. Bu nedenle Romanya'da bulunan heykellerin ve Neolitik

arkeolojik izlerin sayısını takip edemediler. Çuvallar dolusu arkeolojik keşif çöpe atıldı çünkü kimse bu kadar çok arkeolojik kalıntının envanterini çıkaramıyor. Almanya'da bir kemik ya da çanak çömlek parçası bulduklarında hemen fırçalayıp müzede sergiliyorlar. Burada ise keşiflerin kaydını tutacak insanımız yok, onları saklayacak bir araçtan bahsetmiyorum bile. Ve arkeolojik kalıntılardaki tüm bu zenginlik aynı fikri kanıtıyor: burası sonraki medeniyetlerin merkezi, kökeniydi. Elbette başka yerlerde de keşifler yapıldı ama en eskileri burada, Karpatlar-Tuna bölgesinde.”

“Gelenek ve dil de var,” dedim, “ama göç olayına dönersek, Hindistan'a ulaştılar ve çoğu insanın göç ettiği yön burası. Garip değil mi?”

“Doėuya doğru akın etmek daha özel bir şeydir. Bunun Aryanları, Sümerleri ve Hindu uygarlığını içerdiğini gördün. Bu, nüfusun bir kısmının 5.000 kilometreden daha uzun bir mesafe boyunca kademeli olarak gerçekleşen bir hareketiydi. Ezoterikler Hindistan'a, Doğu'ya doğru akın etmenin aslında akın etmek olmadığını, bunun yerine getirilmesi gereken ruhsal bir görevi temsil ettiğini, yani ruhsal merkezi buradan oraya taşımak zorunda olduklarını söylüyorlar.”

“Neden?”

“Ruhsal geleneği, Romanya topraklarını hedef alan korkunç fetihlerden daha güvenli bir yere taşıyarak korumak için.”

“Yine de, şimdi Doėulu olarak yorumlanan pek çok tanrıdan izler ve isimler kaldı,” diye belirttim.

“Ana tanrıların hepsi mevcut. İsimlerini özellikle toponimlerde tanıyabiliyoruz. Aradan binlerce yıl geçmiş olsa da hala buradalar: Deva - Deva; Iaşi - Işa; Călimani - Kali, Kala; Mangalia - Mangala; Şîva - Şiva. Bu olağanüstü keşfin yapıldığı daė masifinin adı bile önemlidir: Şureanu; ama başlangıçta Sureanu'ydu, ta ki 's' yumuşayıp 'ş' olana kadar. Dahası, 'eanu' eki daha sonra eklenmiştir. Son bin yıla özgüdür çünkü eskiden Surea, Surea Dağı idi. Bu isim de 'i' harfinin telaffuzu daha kolay olan daha zayıf bir sesli harf olan 'e' harfine dönüştürülmesiyle Suria'dan gelmiştir. Doėu geleneğinde Surya, hayat, ısı ve zenginlik veren yüce ışık olarak kabul edilen Güneş tanrısıdır ve aynı zamanda ölümsüzlüğün derin ruhsal sembolüdür. Aslında bir altın dağı keşfettiklerini düşünürsen ve altının neredeyse her yerde Güneş'in sembolü olarak kabul edildiğini göz önünde bulundurursak, bu

bölgenin eski sakinlerinin maneviyatı ve okült bilgisi hakkında hemen bir fikir edinebilirsin, çünkü öyle ya da böyle, bunun ne tür bir dağ olduğunu, içinde ne olduğunu biliyorlardı ve bu yüzden içeriğinin net bir sembolüne sahip olmak için ona bu adı verdiler. Zamanla insanlar bu gizli anlamı unuttular, zaten giderek daha az insan biliyordu ve böylece anlaşılması da azaldı. Efsanesi bile kalmadı çünkü o kadar önemli ve gizli bir şeydi ki, orada daha fazla sayıda insanı ilgilendiren hiçbir şey olmadı ve bu nedenle haberler asla kitlelere yayılmadı. Mutlak sır muhtemelen son rahiplerle birlikte ortadan kayboldu. Sadece adı kaldı ve hâlâ saklanıyor ama insanlar artık onun gerçek anlamını anlamıyor."

"Biz... burada her şeye sahibiz ama hiçbir şey bizim değilmiş gibi görünüyor," dedim acı bir ifadeyle.

"Bu doğru. Koşullardan ve manipülasyondan kaynaklanıyor. Her şey burada başladı ama başka bir yerden geldiğini söylüyorlar. Tarımın burada başladığı kanıtlandı ama Uzak Doğu'dan geldiğini söylüyorlar. Metalurji burada başladı ama Antalya'dan kaynaklandığını söylüyorlar."

"Bundan daha önce bahsetmemiştin," dedim Cezar'ın dikkatini çekerek.

"En eski metal fırını Karpatlar'daki Câmpeni'de bulundu ve M.Ö. 4.000 yıllarına tarihleniyor. Onu alıp Londra'daki British Museum'a götürdüler ama hâlâ metalürjinin ilk kez Antalya'da keşfedildiğini iddia ediyorlar. Zengin metal yatakları olmayan bir halkın, birçok metal yatağına sahip olan bizlere bunları nasıl işleyeceğimizi öğreteceği sonucunu çıkarmak garip. Burada hemen hemen her tür heykel bulunabilir. Diğerlerinde bir tanrıyı temsil eden sadece bir heykel vardır, ama bu, o tanrıya tapınma geleneğinin buradan geldiği anlamına gelir, sanki hepsi onları çitin üzerinden bahçemize atmış ve biz de onlar hakkında hiçbir şey bilmeden onları olduğu gibi saklamışız gibi. Bu alanda ve yaşam alanlarımızda bir değil birçok Vedik tanrıya ait kalıntılar bulunmuştur. Ödünç alınmış olamazlar. Hiç kimse gelip bunu yapamaz, sadece size ezoterik bir gelenek getiremez. Ve sadece bu da değil. Biz onlara dili ve kelime ailelerini verdik ama Romence'deki her kelimenin başka bir dilden geldiği açıklanıyor. Bu alan, bilimsel olarak kanıtlanmış olan, nüfusun Doğu'ya ve Avrupa'ya doğru akın etmesinin kökeniydi, ama Avrupa'ya Doğu'dan, göç eden kabileler olarak geldiğimizi iddia ediyorlar. Gördüğün gibi, yaşadığımız Karpatlar bölgesiyle ilgili yanlış ve olumsuz bir fikir yaratmak için sürdürülmeye çalışılan tam bir değerlerin tersine çevrilmesidir. En iyi durumda, tamamen görmezden geliniriz."

"Bu şaşkırtıcı, ama halkımızın gerçeği kanıtlamak için çok fazla çaba sarf ettiğini sanmıyorum. Sanki kafamıza vurmuşlar da hepimizi aptal yapmışlar gibi aynı uyuşukluk ve çamura batmışlık" diye patladım.

"Birkaç yüz yıl öncesine kadar durum böyle değildi; ama inançlı ve güçlü Romen ruhuna sahip saygın yöneticiler döneminden hemen sonra, yönetici sınıf ile köylüler arasında bir kopma meydana geldi. Beyazlar giymelerine, temiz olmalarına ve kutlama kıyafetlerini gördüğünüzde bizim 'modern' kıyafetlerimizden utanmanıza rağmen köylüler aptal, kültürsüz ve sadece çalışmak için iyi olarak görülmeye başlandı. Onları çalıştırdılar ve aptal yerine koydular. Karşı koyacak güçleri yoktu; karşı koyduklarında da ayaklanmalar kan dökülmesiyle sonuçlandı. Bu kırılmadan sonra hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmadı. Bu tür baskılarla güçlerini kaybederek orijinal ruhlarını yitirdiler. Ama birincil arka plan hala var. Temsil ettiğimiz ilksel gelenek aracılığıyla içimize yerleştirildi."

"Ve potansiyelden uyandırılmayı bekliyor," diye ekledim.

"Kesinlikle. Aktif hale gelmek için bir tür uyanışa, tavır almaya, ilgiye ve inisiyatife ihtiyaç var," diye onayladı Cezar. "Bu her ulus için geçerli ama burada sorumluluğun daha büyük olduğuna inanıyorum, çünkü burası merkezdi ve aynı döngüsellik yasası gereği bir kez daha merkez olacak."

Düşünceli bir şekilde ekrandaki fotoğraflara bakmaya devam ettim. Sadece dağın içinde keşfedilen o yer için bile olsa, Romanya'nın dünyanın ruhsal merkezi olduğu fikrini haklı çıkarmak için yeterli olurdu. Bu, dünyevi zenginlik, dünyevi yaşamda yükselme ya da ticaret fikrinin ötesine geçiyor. Fiziksel zenginliğin akıl almaz birikimi, şüphesiz bu topraklarda maneviyatın tezahürünü destekleyen olağanüstü bir manevi zenginliğe dönüşüyor. Beni sessiz bir şekilde fotoğraflara bakarken gören Cezar açıkladı.

"Burada olanlar neredeyse hayal bile edilemez. Biz bile bu konuda zorluklar yaşadık ve bu yüzden girişi tekrar keşfetmek için elimizden gelen her şeyi yaptık. Ama, başka nedenler önce geldi ve onlardan daha önce bahsetmiştim.

Profesör Constantin bana saf altının üzerine bastığında, kendisini her yerde - yerde, tavanda, yan duvarlarda - sanki bir kaya gibi bu saf metalle çevrili gördüğünde, olağanüstü bir saflık, bir tür incelik ve hatta kutsallık hissettiğini söylüyordu. Kalbine dolan bu güçlü duyguyu daha iyi açıklayacak kelimeler

bulamadı. Aynı zamanda bana atmosferin daha yoğun, havanın daha 'güçlü' hale geldiğini ama yine de zorlukla nefes almadığını söyledi. Tüm olgunluğuna, deneyimine ve cesaretine rağmen profesör bunalmış hissediyordu. O yerde algıladığı duygu, bir tür 'psişik baskı', o yerin büyük önemini sezgisel olarak anlamasını sağladı, bu da onu titretti ve geri dönmeyi dilemesine neden oldu. Ayrıca sessiz ve korkudan rengi solmuş olan çocuğu da düşündü.

Ancak 100 metre kadar olduğunu tahmin ettiği bir mesafede, önlerinde beliren suya benzer yansımaları mavi ışık daha çok ilgisini çekmiş ve devam etmeye karar vermişti. Ama, ilerledikçe çok garip bir olay meydana geldi.

Işık daha yoğun hale geldi ve yürümenin daha zor olduğunu hissettiler. Bana sürekli garip bir hisse kapıldığını, sanki havanın kalınlaştığını söylüyordu.”

“Herhangi bir fizyolojik etki hissetti mi?” diye sordum.

“Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ama sanırım söylemedi, çünkü ilerlemeye devam etti ve normal nefes aldı. Zemin nispeten düzensizdi ama her şey altınla kaplıydı. Katman kalınlığını anlayamadı; ama hissettiğine göre çok kalın olmalıydı. Belli bir noktada, mavi ışığın artan yoğunluğu nedeniyle, geniş koridorun yapısını daha iyi fark etmeye başladı. Tam olarak net olmasa da, kemerli, yüksek ve görkemli şekliyle 60-70 metre daha devam ettiğini gözlemleyebildi; ama daha sonra, duvarlarda, her iki tarafta, koridorun duvarlarından bir şekilde kesildiğini gördüğü devasa levhalar gibi bazı yüksek oluşumları ayırt etmeye başladı. Bana söylediği gibi, bu sonun başlangıcıydı.”

Cezar'ı dinlerken ben de tam olarak açıklayamadığım bir duygu hissettim. Bu unsurlar hakkında bilgi edinmek, o yerde çekilmiş fotoğraflarla birleşince, bana heyecan veren özel bir duyarlılık hali yarattı. Bu bir ruh haliydi, beni o olaylara yaklaştıran ince bir duyguydu.

Ayrıca o mekâna erişimi olan iki kişinin ortadan kaybolmasının ardındaki gizem de vardı. Cezar bunun nedeninden bahsetmedi. Olayların yavaş yavaş gelişmesine izin vererek, olayların gelişimini keşfetmemi sağladı. Büyük bir şaşkınlıkla neler olduğunu çabucak öğrendim. Görünüşe göre profesör ve çocuk, gittikçe güçlenen güçlü mavi ışığın yardımıyla tereddüt ederek ilerlediler. Artık el fenerine ihtiyaçları kalmamıştı. Oda, suya benzeyen ve hayal edilemeyecek kadar güzel bir parıltısı olan büyüleyici bir aydınlığa

sahipti. Daha sonra profesörün ifadesinin bir kısmını okudum, çünkü bu tanımlama üzerinde çok ısrar etmişti ve bu nedenle çok etkilendiği sonucuna varmışım. Böyle bir bakışın onun ve çocuğun psişik duyarlılıkları üzerindeki olağanüstü etkisini ancak hayal edebilirdim. Profesör Constantin, koridorun sonuna kadar daha net görebildiği son kısmında, çatının kubbe gibi yukarıya doğru devasa bir kemer oluşturduğunu belirtti. Yüksekliğinin yaklaşık 3 ila 3,5 metre, belki de daha fazla olduğunu tahmin etti. Ayrıca daha önce net olarak göremediği bazı şekillerin gizemini de keşfetti. Koridorun sonundaki devasa duvardan yaklaşık 20-25 metre uzakta, merkeze yerleştirilmiş paralel yüzlü bir masayı çevreleyen taht gibi iki yanda üç koltuk gördü. Altı taht da devasa altından yapılmıştı ve toprağa gömülmüş gibiydi. Özenle yapılmışlardı, oldukça iyi cilalanmışlardı ve iki metreyi aşan yüksek sırtları vardı. Temelde ayakları ya da başka unsurları yoktu ama oturaklarının çok kalın ve neredeyse bir metre yüksekliğinde olduğu gözlemlendiğinde 'L' harfine çok benziyorlardı. Bunlar çok heybetli ve büyük altın konstrüksiyonlardı ama kaba değillerdi. Çizgileri basitti ama mükemmel oranlarla dikkatlice şekillendirilmişti.

Altı tahtın hepsi birbirinin aynısıydı: üçü koridorun solunda, üçü de sağında, simetrik olarak yerleştirilmiş ve birbirlerinin tam önünde duruyorlardı. Yan duvarlarla aralarında yaklaşık 1,5-2 metrelik bir mesafe kalmıştı. Ortada, aslında masif altından yapılmış bir paralel yüzlü olan, muhtemelen masa görevi gören bir tür plato gibi bir masa vardı. Çok iyi oyulmuştu ve tahtların kenarlarıyla mükemmel bir şekilde hizalanmıştı. Aslında paralel yüzlü bir plato gibi şekillendirilmiş devasa bir altın bloktu ve tahtların üst tarafı kadar yüksek ve üzerine yerleştirildikleri mesafe kadar uzundu. Tüm bu topluluk mükemmel bir şekilde simetrikti ve masanın sonunda diğerlerinden daha büyük olan ve bir bakıma “toplantıya” başkanlık eden yedinci bir tahtla tamamlanıyordu. Masanın küçük tarafının önüne, koridorun sonuna yerleştirilen bu taht, koridordan gelen kişiye bakıyordu. Küçük tarafı, yani koltuğu, tıpkı diğer tahtlar gibiydi ama arkası çok daha yüksekti, tıpkı profesörün belirttiği gibi üç metreye ulaşıyordu. Üstelik diğerlerinden farklı bir şekli vardı. Bir paralel yüzlü değil, daha büyük tabanı yukarıya, üst tarafa doğru olan kesik bir koni kesitiydi. Büyüklüğü ve sadeliğiyle şaşırtıcı olan tüm topluluk, saygı ve ciddiyet empoze eden mükemmel bir uyuma sahipti. Cezar'ın da itiraf ettiği gibi, bu yapı, muhtemelen yüksek rahipler olan altı insan için bir tür “konsey odası”ndan başka bir şey olamazdı ve belli ki başarılı bir ruhsal otorite olarak kabul edilen ve saygı duyulan yedinci bir

adam tarafından yönetiliyordu. Ama profesörü tamamen hayrete düşüren şey, koridor duvarına kazınmış olan ve uzaktan levha olarak yorumladığı devasa levhalar topluluğuydu. Bunlar aslında her tahtın arkasına simetrik olarak yerleştirilmiş ve her iki tarafta üçer tane bulunan paralel yüzlü devasa panellerdi. Aslında, bunların doğrudan koridor duvarları içinde yontulduğu, hafif kabartma olarak devasa levhalar şeklinde ortaya çıktığı ve tahtlardan daha yüksek ve tam olarak yedinci tahtın arkası yüksekliğine kadar çıktığı kanıtlanmıştır. Mükemmel bir şekilde işlenmiş yüzeylerine binlerce bilinmeyen karakter ve işaretten oluşan bir metin kazınmıştı. İşaretler çok net ve düzenli bir şekilde kazınmıştı ve her iki tarafta yaklaşık on santimetre büyüklüğündeki bir tür bordür dışında plakaları neredeyse tamamen kaplıyordu.

Profesör, söyleyebildiği kadarıyla, bir tür yazıyı temsil ettiği kesin olan kazınmış işaretlerin, daha önce koridorda, yerdeki küçük platformun yanında gördüklerinden farklı olduğunu tahmin ediyordu. Cezar bana, departmanımızın bu vaka için işbirliği yaptığı prestijli uluslararası kurumlar tarafından yapılan analiz sonuçlarına göre de bunun tamamen bilinmeyen bir yazı olduğunu söyledi. Ayrıca, özel grafik analizi, devasa paneller üzerindeki yazının daha önce profesör tarafından bulunan bilinmeyen yazıdan daha eski olduğunu gösterdi. Bu işaretlerin doğası, art arda gelişleri ve yazılış biçimleri, çok ileri düzeyde bir yazı dili bilgisine sahip olunduğunun kanıtıydı. Satırlar mükemmel bir şekilde paraleldi ve çoğu zaman karakterlerin yüksekliği tüm levha boyunca aynıydı. Bu levhaları kazımak için harcanan çaba dikkate değerdi ve kimse bunun nasıl başarıldığını bilmiyordu, özellikle de levhaların hepsi dağ duvarında tek parça halinde yapıldığından. Büyük olasılıkla metinler o yerin tarihini ve gerçek anlamını anlatıyordu ya da her bir tahtın sahibine değiniyor, o kişi hakkında belirli nitelikte unsurlar sunuyordu.

Büyük toplantı salonuna, koridorun arka duvarında ve baş rahibin tahtının arkasında yer alan ve diğerlerinden daha büyük olan yedinci levha hâkimdi. Profesörün anlattıklarından ve daha sonra topluluğun tek fotoğrafında gördüğüm kadarıyla bu levha devasa boyutlardaydı. Neredeyse on ila on iki metre yüksekliğinde ve yaklaşık dört metre kalınlığındaydı. Tabanı yerden belli bir yüksekliğe yerleştirildiği için manzaraya görkemli bir şekilde hakim oluyordu, üst tarafı ise kubbe yüksekliğinin yaklaşık dörtte üçüne yerleştirilmişti. Levha diğer altı levha ile aynı basit konseptte göre yapılmıştı ama çok daha büyük ve etkileyiciydi. Bununla birlikte, üzerine herhangi bir

metin kazınmamış, sadece dikdörtgenin sonuna doğru birçok ışının başladığı devasa bir güneş diski işlenmişti. Orada bulunan şey için kesinlikle önemli bir sembol olan bu temsil görkemliydi ve gücü ve ihtişamıyla, baş rahibin ana tahtının üstünden tüm toplantı salonuna hükmediyordu. Profesörün çektiği rahatsız edici fotoğraftan görebildiğim kadarıyla bu izlenim, etraftaki altının ışıltısıyla muhteşem bir şekilde birleşen büyüleyici mavi ışıkla daha da güçleniyordu. Fotoğraftan bu ışığın kaynağını ayırt etmek mümkün değildi ama kesinlikle ana tahtın arkasındaki yerden geliyordu. Heybetli büyüklüğü ve arkası tarafından kısmen gizlendiği için, tüm toplantı salonunda sadece bir efekt olarak görüldü.

Cezar, “İşte her şeyi karıştıran en zor kısım o zaman başladı,” dedi. “Şimdi bile, bunca yıl sonra, o zamanlar anladığımızdan daha fazlasını anlamıyoruz. Muhtemelen yolculuğun son noktası, normal anlayışı tamamen aşan bir şekilde gerçekleştirilmiş bir tür uzay ve zaman dönüşümü. Orada nasıl ve neden ortaya çıktığını kimse bilmiyor. Antarktika'daki olayla ortaya çıkan bağlantı bir fikir olabilir, çünkü o şamandıra bu alanı işaret etti, ama bundan ne anlayabiliriz? Jüpiter'in uydusu Europa'dan gelen bir şeyle birleşen kozmik bir düğüm gibi. Büyük gezegen muhtemelen tüm bunlarla bağlantılı ama bu bağlantının ne olduğunu kim biliyor? Açıkça bir cevap var çünkü elimizde fiziksel kanıtlar var: kozmik şamandıra, sinyaller, bu yer, Alaska'ya işaret ve Europa'dan izdüşüm; ama tüm bunların neden var olduğu ve gerçek anlamlarının ne olduğu büyük bir gizem. Her durumda, hem kozmik hem de ruhsal enerji için olağanüstü bir enerji odak noktası gibi görünüyor. Burada önemli kararların alınmış olması ve çok yüksek seviyede ruhsal evrim geçirmiş varlıkların burada bulunmuş olması mümkündür. Levhaların üzerindeki yazıların kökenini bile bilmiyoruz. Son derece eski, ama ne kadar eski? Bir de Bucegi Dağları'ndaki cihazla bu zaman klişesini araştırmama izin vermeyen ciddi bir engel var. Pratikte hiçbir şey bilmiyoruz.”

Gördüğüm ve öğrendiğim her şey karşısında hayrete düştüm. Cezar bana Profesör Constantin tarafından çekilen son fotoğrafı gösterdi, ana tahtın arkasına, sağ tarafına yerleştirilmiş bir açıdan. Yer seviyesinde elips şeklinde, kenarlarında kaldırım gibi küçük bir duvarla işaretlenmiş boş bir alan gösteriyordu. Profesör, elipsin uzun ekseninde yaklaşık iki metre, kısa ekseninde ise yaklaşık bir buçuk metre uzunluğunda olduğunu belirtti.

Cezar, “Açık fikirli biri için bile orada ne olduğunu tasavvur etmek oldukça zor,” dedi. “Profesör bana oraya yaklaştığında ve aşağı baktığında bilincini

kaybettiğini hissettiğini söyledi. Hatta birkaç saniyeliğine bayılmış ve düşmüş ama hemen kendine gelmiş.”

“Ne görmüş? Ne olmuş?” Sabırsızlıkla sordum.

Fotoğraftan orada ne olduğunu anlayamadım çünkü belli bir mesafeden ve keskin bir açıyla çekilmişti. Işık da çok iyi değildi. Yine de içinde biraz parıltı olan çok karanlık bir şeyi net bir şekilde görebiliyordum. Cezar daha sonra açıkladı.

“Profesör o boşluğa baktığında başka bir evren gördü. Bana sanki bir uzay gemisinin lombozundan etrafındaki evrene bakıyormuş gibi olduğunu söyledi. Siyah kozmik uzayı ve yıldızların parıltısını görebiliyordu. Aradaki fark, ilgili 'lombozun' aslında var olmamasıydı, ama erişim sanki bir çeşmeden geçiyormuş gibi serbestti. Aşağıya, biraz yana doğru, uzaydan bakıldığında Dünya'dakilere benzer oluşumları olan büyük bir gezegen fark etti. Bu gezegenin büyüklüğünü Ay'dan görülen Dünya'ninkiyile karşılaştırdı. Aradaki fark, gezegenin mavi ile sarı ve turuncunun farklı tonlarını birleştiren rengiydi.”

“Ama az önce bayıldığını söyledin,” dedim öğrendiklerim karşısında hayrete düşerek.

“İlk görüntüleri gördükten hemen sonra bayılmış, ya da en azından bana söylediği bu. Ayrıca sadece birkaç saniyeliğine bayıldığını tahmin ediyordu ama uyandığında çocuğun o elipsin kenarında durduğunu ve hipnotize olmuş bir şekilde aşağıya, gezegene doğru baktığını görmüş. Profesör daha sonra gezegendeki bir noktadan durdukları yere doğru yükselen bir tür parlayan huni gördü. Bunun üzerine çok korktu ve geriye doğru adım attı. Daha sonra ne olduğunu anlayamamış. Profesör orada olan her şeyi hatırladığından emin olmadığını söyledi. Sadece ışığın çok yoğunlaştığını, beyazlaştığını ve belli bir noktada elipsin yüzeyinin güçlü bir şekilde parlamaya başladığını biliyordu. Profesör Constantin çocuğun elipsin kenarından geçtiğini ve aşağıya doğru gözden kaybolduğunu gördü. Hemen ardından parlaklığın şiddeti azaldı ve profesör boş alanın kenarına yaklaştı. 'Hununin' o güzel gezegene doğru çekildiğini ve etrafındaki evrenin bir kez daha sessizleştiğini gördü.”

“Ne kadar süre bu şekilde kaldı? Ne yaptı?” Daha sonra ne olduğunu merak ederek sordum.

“Kesin olarak bilmiyor. Belli bir anda gezegenden kendisine doğru yükselen o ışık girdabını bir kez daha gördüğünü ve korktuğunu, kalkıp çıkışa doğru geri koştuğunu söyledi. Arkeolojik alana ulaşması sadece birkaç dakika sürmüştü. Son güçleriyle köy karakoluna koştu ve Bükreş'le, kazıları ve yapılan keşifleri denetlemekten sorumlu olan RIS bağlantı kişisiyle konuşmak istedi. Kendisine orada kalması ve gördükleri hakkında başka kimseyle konuşmaması söylendi. Aynı akşam çok hızlı bir şekilde geldiler. Üç ajan vardı ve çok şüpheliydiler. Profesör onları hemen o yere götürdü.

Nasıl olduğu bilinmiyor ama içlerinden biri tıpkı çocuk gibi ortadan kayboldu. Profesör bana girişi kapatmalarından önceki son anları tam olarak tarif etti çünkü Bükreş'ten onun için geldiklerini bildiren bir telefon almıştım ve teybe kaydettiğim ifadeyi çok hızlı bir şekilde yazıya dökmem ve özetlemem gerekiyordu. Bu nedenle, ayrıntılı ama eksik bir açıklama yerine, genel olan yüzeysel açıklamasını tercih ettim. Ortamın sakinleşeceğini ve profesörün daha detaylı başka bir ifadesine erişebileceğimi umuyordum. SNDC'nin ne karar vereceğini bilemezdim. Durum buydu. İşlerin tamamen bilinmez kalmaması iyi oldu. Tekrar dışarı çıktılar ve mekânı ifşa edebilecek biriyle temastan kaçınmak için bütün gece girişte kaldılar. Ertesi gün Bükreş'i aradılar ve hemen özel bir temsilci geldi ve durumdan çok etkilendi, girişin derhal kapatılmasını emretti. Dediğim gibi, belki de böylesi daha iyiydi.”

“Muhtemelen Bükreş'ten daha hazırlıklı ve kesin emirlerle döneceklerini düşündüler,” diye tahmin ettim. “Bu süre zarfında yeri hatırlayabilirlerdi.”

“Evet, onlar da öyle düşünmüşlerdi. Ama hepsinin öldüğü kazayı öngöremediler.”

“Kaderin bir tür 'kendini koruması' gibi görünüyor.”

“Sadece beton mikserinin şoförünün gelip girişi kapatmalarına yardım etmesine izin verdiler. Toplantı salonuna son bir yolculuk yaptıklarında, şoför muhtemelen onları dinlemedi ve meraktan onları takip etti. Onun çılgınlıklarını duyduklarında telaşlandılar. Bir el feneriyle içeri girmiş ve altın damarını görünce şok olmuş. O andan itibaren onunla daha fazla anlaşamadılar. Hemen dışarı çıktılar ve neredeyse tüm gün çalışarak girişin üzerini ellerinden geldiğince betonla kapattılar. Köydeki iki polis memurundan yardım istediler ve onlara oraya giden yolun girişini ve etrafı korumalarını söylediler, ama yaklaşmalarına izin vermediler. Profesör, 300 ila 400 metre

mesafede kaldıklarını söyledi. Daha sonra profesörü polis karakolunda bıraktılar ve o gece Bükreş'e doğru yola çıktılar. Yolda trajik bir kaza geçirdiler.”

Cezar durdu, kısa bir ara verdi.

“Artık orada olan her şeyi biliyorsun.”

Saate baktım. Saat neredeyse sabahın ikisiydi. Sular durulmuş gibi hissederek, içim sakin ve dingin bir şekilde Cezar'a her zaman hatırlayacağım o unutulmaz akşam için teşekkür ettim. Derinden etkilenmişim ve belli bir anlayışın kalbime derinden dokunduğunu açıkça hissediyordum. Ruhum, kendi içime çekilmek, bu insanların atalarının gizemi ve bunun Şureanu Dağı'nda yapılan keşifle bağlantısı hakkında sessizce düşünmek için gizemli bir ihtiyaçla doldu. Kozmosun ölçülemez uzaklığından ruhlarımızı hangi görünmeyen etkiler dolduruyor? O saatte boş olan bahçeye çıktım. Soğuk dağ havası sıcak yüzümü serinletti ve ormanın sesi beni duyarlı hayal gücünün kanatlarında taşıdı. Dağın bir fısıltısı, bu âlemlerin bilinmeyen ve derin hafızasını uyandırırçasına yavaşça gökyüzüne doğru süzüldü. Gizemli bir şekilde parıldayan yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım ve unutulmuş başlangıçların ve kalplerimizdeki ilahi dünyaların nostaljisini hissettim.

- SON -